

J. R. Hannula

Jos Kristusta seuraisin?

P. E:n KANNATUSLIITTO
TAMPERE

JOS KRISTUSTA SEURAISIN?

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1946 painoksesta.
(1. painos v. 1925.)

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa helmikuussa 2016
Jaakko Kesävuori

Jos Kristusta seuraisin?

Kirjoittanut

J. R. HANNULA

TOINEN PAINOS

Eikä kynttilää sytytetä ja panna vakan alle, vaan kynttiläjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville. Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.

Matt. 5:15, 16.

P: E: N KANNATUSLIITTO
Tampere

TURKU 1946
KIRJAPAINO JAAKKOO OSAKEYHTIÖ

ALKUSANA

Tämä kirjanen ilmestyi ensimmäisenä painoksena v. 1925. Tehtyäni pieniä korjauksia III osaan julkaisen nyt teoksen uutena painoksena. Toivon sen osaltaan sekä auttavan ymmärtämään mitä on kristinusko että valmistavan maaperää sille suurelle Maailmanuskonnolle, jolle teosofinen liike kokonaisuudessaan teki valmistavaa työtä ja joka varsinaisesti esiintyy Pekka Ervastian teosofis-kristosofisessa sanomassa.

Kaksikerran Saarenmaassa syksyllä 1946.

J. R. Hannula.

I O S A

1. Syy ja seuraus, ilmiö ja sen aiheuttaja.

Kaikkien ilmiöiden takana ja vaikeuksien aiheuttajana on joku syy, jota vanhojen suomalaisten tavalla voisimme nimittää syntysanaksi. Joutuessaan jonkun vaikeuden eteen ymmärsivät muinaiset kalevalaiset — niinkuin totuudenetsijä aina voi ymmärtää —, että siihen saattoi suhtautua ainakin kolmella tavalla: 1:ksi: saamattomana alistua kohtaloonsa, 2:ksi: nousta vimmattuun taisteluun kohtaloaan vastaan, nujertaakseen sen, tai 3:ksi: sukeltautua kohtalonsa sisimpään ytimeen, sen syntysanaan, ja sitä tietä sulattaa tuo vaikeus tavallaan omaan itseensä.

Tätä kaikkien ilmiöiden takaista syntysanaa voimme koettaa etsiä joko tietopuolisesti tai käytännöllisesti. Tietopuolinen tutkiminen tapahtuu älyllisesti ja tavallaan kuin elämän pinnalla, jotavastoin käytännöllinen syntysanan etsiminen tapahtuu siveellistahtoperäisesti ja ikäänkuin elämän sisällä.

Ottakaamme tutkimuksemme kohteeksi sellainen ilmiö kuin yleinen veljeys. Mikä on yleisen veljey-

den syy eli syntysana? Sama kuin lihallisen veljeyden ja siskouden perheessä: yhteinen alkuperä. Tätä kaiken yhteistä alkuperää voisimme etsiä mitä tahansa elämän linjoja pitkin, mutta tehkäämme se nyt uskontojen ja niiden haarautumien alkulähteitä etsimällä. Tämä siitäkin syystä, että uskontojen tehtävänä jo sinään pitäisi olla syvemmän elämän etsiminen ja ilmentäminen.

Meillä Suomessa esim. on n.s. körttiläiset, hedbergiläiset, laestadiolaiset jne. Näiden yhteisessä ja keskinäisessä pyrkimyksessä on sekä hyvää että kaunista, mutta myöskin vaikeuksia ja hankaluuksia. Nyt me voisimme näihin keskinäisiin vaikeuksiimme suhtautua noilla kolmella mainitsemallamme tavalla. Me saattaisimme sanoa, että meidän keskinäisiä vaikeuksiamme ei milloinkaan voitaisi poistaa. Tai me ryhtyisimme hedbergiläisinä, körttiläisinä ja laestadiolaisina vimmattuun taisteluun keskenämme, jolloin voittaja määräisi mikä on oikein, kuinka on oltava, miten eletävä. Mutta me voisimme myöskin — kalevalaisten tavalla — lähteä etsimään syntysanaamme. Ja näin muodon kannalta meidän yhteinen syntysanamme on meidän yhteinen oppi-isämme: Luther. Sitä meidän pitäisi etsiä. Näissä eri yhtymissä meidän pitäisi tutkistellen ja veljellisesti keskustellen syventyä Lutherin oppiin ja henkeen. Silloin me kenties huomaisimme, että meillä olisi täysi työ itsemme voittamiseen ja kasvattamiseen ja toistemme veljelliseen tukemiseen ja auttamiseen.

Kun tutkijoina tämän ymmärrämme, silloin hipaisee meidän älyllisen ympyrämme ulkorajaa toiset

kristilliset kirkkokunnat: roomalaiskatoliset, kreikkalaiskatoliset, kalvinistit j.n.e. Näiden kaikkien välillä on ollut erittäin suuria vaikeuksia. Ja niitä on pitkin matkaa yritetty voittaa verellä ja tulella. Sodilla ja verilöylyillä ovat kristityt yhtymät yrittäneet keskinäisiä vaikeuksiaan selvitellä ja voittaa.

Ja kristityn maailman vaikeudet ovat vain lisääntyneet.

Mutta toista olisi ollut, jos me olisimme lähteneet syntysanaamme etsimään.

Ja mikä on meidän syntysanamme? Ulkonaisen muodon kannalta katsoen on kaikkien kristillisten yhtymien yhteisenä syntysanana alkukristillinen veljeskunta, jossa yritettiin vakavasti ja välittömästi seurata Jeesuksen Kristuksen antamia elämänohjeita. Myöhemmin tuo syntysana, tuo elävä alkukristillinen ihminen ja hänen noudattamansa Jeesuksen käskyt ovat peittyneet taisteluissa ja äänestyksissä vahvistettuihin muotomenoihin, kaavoihin ja uskontunnustuksiin, niin että Jeesuksen vuorisäärnan käskyt ja niitä noudattava opetuslapsi ovat häipyneet näkyvistämme, ja katseltavaksemme ovat jääneet vain nuo muodolliset opit.

Jos nyt kaikki kristityt lähtisivät etsimään omaa syntysanaansa, niin se merkitsisi, että meidän pitäisi etsiä, kuunnella ja seurata Mestarin alkuperäisiä neuvoja ja käskyjä, ja niin elävöittäisimme Kristuksen itsessämme samalla tavalla kuin sen tekivät alkukristilliset ihmiset. Me ottaisimme vaikeudet kantaksemme Jeesuksen vuorisäärnan käskyjä, kaiken kristillisen liikkeen syntysanoja seuraamalla,

ja niin nuo muuten ylivoimaisilta näyttävät vaikeudet voitettaisiin.

Me ymmärrämme, kuinka oikea käsitys oli kalevalaisilla viisailla: vain syntysanan avulla ovat vaikeudet lopullisesti voitettavissa.

Näin tietopuolisesti ja käytännöllisesti älyllistä ympyräämme avarruttamalla, mahduttamalla sinne kaikki kristilliset kirkkokunnat ja kansakunnat, huomaamme, että meidän tajuntamme ulkoreunaa koskettavat toiset suuret maailmanuskonnot: brahmalaiset, buddhalaiset, muhamettilaiset jne. Ne kaikki saattavat olla vieläkin vieraampia meille ja toisilleen. Mutta sisäisessä maailmassa: Jumalassa, Kristuksessa ne kaikki kuitenkin yhtyvät. Sillä kaikissa uskonnoissahan kuitenkin etsitään yhtä, so. Jumalaa, kaiken alkusyytä, luoja ja ylläpitäjää. Ja ken yhtyy Jumalaan, hänen tajuntansa vähitellen avartuu niin, että hän osaa ajatella kaikkia uskontoja yhden sisäisen kokonaisuuden ulkonaisina osina. On olemassa yksi suuri maailmanuskonto, joka ei sellaisenaan rajoitu mihinkään näistä ulkonaisista uskonnoista. Todellinen ja ainoa maailman uskonto on se totuuden Pyhä Henki, joka Valkoisen Veljeskunnan elämänä vaikuttaa kaikkien uskontojen ja kaikkien ihmisten tajunnan takana. Pyhä Veljeskunta on tämän todellisen uskonnon Temppeli, jossa Jeesuksen Kristuksen sanotaan tulleen korkeimmaksi ylimmäiseksi papiksi, ja koko ihmiskunta on tavallaan tämän Pyhän Temppelin esikartano, tai se on totuudenetsiskelynsä kautta tuleva esikartanoksi, ja kerran myöskin temppeliksi. Mutta tähän tulaksemme on jokaisen ihmisen ymmärrettävä, että

hän itse omassa ruumiissaan on elävä Pyhän Hengen temppeli, ja että hän samoin on kerran vihittävä tämän elävän temppelin ylimmäiseksi papiksi, toimittakseen silloin tuon ikuisesti kelpaavan uhrin: hän poikana alistaa itsensä sisäisen Jumalansa tahtoa täyttämään. Siihen asti ihminen uhraa jotain muuta, esim. paheitaan ja hyveitään, mutta kerran uhraa hän oman itsensä.

Edelleen voimme ajatella vieläkin suurempia elämän rinnakkaislinjoja: ihmiskunta, eläinkunta, kasvikunta, kivikunta jne. Jossain syvällä elämän sisällä nekin kaikki yhtyvät. On olemassa joku niin syvä ja avara tajunta, joka elää, toimii, kärsii ja iloitsee niissä kaikissa.

Loppujen lopuksi tulemme siis älyllisessä näkemyksessämme siihen johdonmukaisuuden välttämättömyyteen, että kaikki elämän ilmiöt ja rinnakkaislinjat ovat kuin yhden ainoan pisteen säteilyä. Se on samalla kaiken elämän syvin ja oleellisin syntysana. Tätä kaikkein sisäisintä syntysanaa me nimitämme Jumalaksi. Sentähden ovat viisaat joskus nimittäneetkin Jumalaa pisteeksi, Jumala, kaiken syntysana on kuin piste avaruudessa.

Kun näin olemme älyllisessä tutkistelussamme päässeet elämän ulkonaisesta moninaisuudesta sen sisäiseen yhteen, niin nyt meidän pitäisi koettaa seurata, kuinka tuo sisäinen yksi tulee ulkonaisesti moneksi.

2. Sisäinen yksi tulee ulkonaiseksi moneksi.

Käyttäkäämme pientä vertauskuvaa. Elävä nisunjyvä uhrautuu siemenenä maassa. Siitä tulee aluksi heikko oras, sitten korsi ja tähkää, joka heilimöi ja tekee jyvää, aluksi vain heikkoa jyvän alkua, mutta viimein täysiä jyviä. Ja niin tuo alkuperäinen jyvä on tullut esille monikkona.

Vähän samalla tavalla voisimme puhua maailmojen siemenestä, Jumalasta. Jumala on kuin avaruuteen kylvetty maailmojen siemen. Sentähden puhutaan myöskin Jumalan eli Karitsan uhrista, joka on uhrattu maailman alussa.

Tämän maailman alussa tapahtuneen uhrin kautta "kaikki on saanut syntynsä ... ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt" Joh. 1: 3. Kaikki elämän muodot ovat tuon yhden ja jatkuvan uhrin kautta syntyneet, ja niiden sisällä heräävässä tajunnassa Jumala vähitellen tulee esille sellaiseenaan, alkuperäisenään. Jos katselisimme "maailmankasvia" meidän planeetallamme, niin kivikunta, kasvikunta, eläinkunta ja ihmiskunta edustaisivat erilaisia kasvamis- ja kypsymisasteita siinä. Kivikunta kenties vastaisi maailmankasvissa orasta,

kasvikunta kortta, eläinkunta tähkää ja ihmiskunta jyvää. Eli niinkuin runollisesti sanotaan: kivikunnassa elämä nukkuu syvää unta, kasvikunnassa Jumala uneksii älyllisestä onnesta ja kauneudesta, eläinkunnassa jumalallinen elämä uskaltaa heittäytyä lihallistuneen aistillisuuden varaan, mutta vasta ihmiskunnassa saavuttaa muoto sellaisen joustavuuden ja herkkyyden, että siinä pääsee elämä esille jonkunlaisena Jumalan järkeilyn heijastamana. Ihmisessä alkaa Jumala heijastuneesti ajatella, järkeillä.

Mutta ei riitä, että ihminen olisi vain kuin jonkunlainen ikiliikkuja Jumalan järkeilyn virrassa; ihmisen täytyy oppia vapaasti ja itsenäisesti ajattelemaan. Alkuihmistä kannustaa ulkonainen elämä. Hän ihastuu jälleenarvioimaan ja tavallaan kuin kirjoihin merkitsemään muinaisissa maailmoissa läpikäymiään kivikunnan, kasvikunnan ja eläinkunnan rakentamia muotoja. Sellainen puuha ihastuttaa alkuihmistä pitkiksi ajoiksi. Mutta kerran tulee siitäkin loppu. Ihminen tulee omalta kohdaltansa niin loppuunarvioinneeksi ja kirjoihinsa merkinneeksi kaikki ulkonaisen kivikunnan ja metallien arvot, kaikki kasvikunnan ja eläinkunnan tuotteet ja antiimet, ettei hänellä ole sellaisissa asioissa enää innoittavaa kannustinta.

Silloin ihminen tuntee tyhjyyttä. Hän kaipaa uusia arvoja. Ja vähitellen hän huomaa, että se uusi arvo on: ihminen. Hän oppii kysymään: mikä arvo on minulla itselläni, mikä minä itse ihmisenä olen? Ei riitä, että vain Jumala sisästäpäin ajattelee, että vain Jumala sisästäpäin etsii ihmisessä itseään, poi-

kaansa; myöskin ihmisen täytyy oppia omassa älyllisessä päivätajunnassaan kääntämään järkensä katse sisäänpäin, etsiäkseen sieltä omaa alkuaan omaa sisintä syntysanaansa, Jumalaansa. Vast sitten alkaa ihmisen varsinainen ihmisellinen kehityskausi. Siihen asti hän on ollut vain kuin kivennäisiä, kasveja ja eläinkunnan tuotteita keräilevä himo- ja ajatuspyörre. Mutta nyt, kääntäessään huomionsa omaan ihmisarvoonsa, on varsinainen ihmimillistyminen ja jumalaistuminen mahdollinen. Ihminen ja Jumala voivat yhtyä ihmisen tietoisessa tajunnassa, tunteakseen siellä toisensa.

Näin voi Jumala vähitellen tulla ihmisessä esille sellaisena, millaisena Hän on uhrautunut maailman alussa. Siihen asti Jumala on ihmisessä tavallaan kätkeytynä, niinkuin maahan kylvetty nisunjyvä on kätkeytynä — kunnes jyvä ennättää uutena esille tähtäpäässä ja Jumala ennättää "uutena" esille ihmisessä. Kasvamisen aikana jyvä vaikuttaa vain voimana korressa, eikä itse jyvää löydy mistään. Samoin on voitu sanoa, ettei Jumalaa ole kukaan nähnyt, mutta taas on voitu sanoa, että alussa ollut Sana, Jumala, on tullut ihmisessä Jeesuksessa lihaksi. Sillä kehityksen alku-aikoina tuo maailman alussa kylvetty eli uhrattu Jumala vaikuttaa ihmisessä myöskin vain voimana, mutta kerran on Jumala lihaantunut jokaisen ihmisen päivätajunnassa, niinkuin kylvetty nisunjyvä lihaantuu tähtäpäässä.

Elämä voi muodostua ihmiselle itselleen niin suureksi kurjuudeksi ja kärsimykseksi, että se erikoisesti herättää hänen huomiotaan. Kun tämä kurjuus ja kärsimys ei lopuksi vähääkään väisty ki-

vennäisten arvoilla, ei kasvien ja eläinkunnan tuotteilla, niin joutuu ihminen lopulta kysymään: missä on kaiken kurjuuden syy, ja mitenkä olisi kurjuus voitettava?

Ja niin ihminen lähtee etsimään kurjuuden syntysanaa, ja sitä tietä samalla oman ihmisyytensä alkujuurta: Jumalaa itsessään.

Toinen syy, mikä myös voi panna ihmisen liikkeelle etsiäkseen oman arvoituksensa ratkaisua on siinä, että ihminen joskus voi tuntea sisäistä onnea ja iloa — kaiken kurjuuden keskelläkin. Silloin ihminen voi kysyä: mikä on sisäisen onnen ja ilon aiheuttaja, ja mitenkä sen voisi saavuttaa ja vakaannuttaa? Ja niin ihminen lähtee etsimään onnen ja ilon ja sisäisen riemun syntysanaa, ja samalla taas oman ihmisyytensä alkujuurta: Jumalaa itsessään.

3. Kurjuuden ja onnen syntysanojen paljastuminen ihmiskunnan henkisessä historiassa.

Tässä valossa katsellessamme ihmiskunnan henkistä historiaa huomaamme, että nämä molemmat syntysanat ovat jo saatetut ihmiskunnan tietoon täällä fyysillisellä tasolla. On ollut joitakin niin kypsyneitä ja voimakkaita esikoisihmisiä, että näiden kahden syntysanan paljastuminen on heissä ja heidän kauttaan ollut mahdollinen. Meidän oman ihmiskuntamme jäsenenä ne ovat ennen kaikkea Gautama Buddha ja Jeesus Kristus. Gautama Buddha etsi ja löysi kurjuuden syyn, ja Jeesus Kristus taas erikoisella tavalla paljasti sisäisen onnen ja ilon syntysanan.

Buddhan oma kohtalo oli elämien kuluessa muodostunut sellaiseksi, että kurjuus ja kärsimys tavaltaan pakeni häntä, ikäänkuin peljäten tulewansa Buddhan kautta paljastetuksi. Niinpä hän viimeisessä ruumistuksessaan oli syntynyt ja kasvanut ruhtinaan poikana, jossa häntä nimenomaan koetettiin estää mitään kurjuutta näkemästä. Tämä muodollisesti johtui siitä, että joku tietäjä oli isälle ennustanut, että hänen poikansa luopuu ruhtinaallis-

ta asemastaan ja menee askeetiksi. Ja isä koetti estää tämän ennustuksen toteutumista sillä, että aina piti poikansa kauniissa ja onnellisessa ympäristössä, sekä esti häntä näkemästä mitään kärsimystä ja kurjuutta. — Tässä eristämisessä ei kuitenkaan onnistuttu. Sillä kerran kuitenkin pääsi tuleva Buddha (suomeksi: Valistunut) näkemään kärsimystä, sairautta ja kuolemaa, ja se näky vaikutti häneen niin voimakkaasti, että kurjuuden salaisten syiden etsimisen tarve täytti hänet kokonaan. Hän todella luopui kaikesta persoonallisesta onnestaan, ja lähti etsimään kurjuuden syntysanaa. Kun eivät metsissä asustelevat erakotkaan voineet tyydyttävästi vastata Buddhan kysymyksiin, joutui hän viimein itse syvällisesti asiaa mietiskelemään. Hän mietiskeli kehittyneen järkensä ja sielunsa koko voimalla, niin että on joskus runollisesti sanottu, että maailmat vapisivat Buddhan mietiskellessä.

Kun Buddha näin Jumalasta heijastuneella inhimillisellä järjellään etsi ja mietiskeli sisäänpäin, ja Jumala taas etsi ja järkeili sisästä ulospäin, niin kerran puhkesi verho, ja Buddha yhtyi inhimillisessä järkeilyssään tuohon maailmojen takana ja sisällä mietiskelevään Jumalan järkeilyyn. — Mutta nyt meidän pitää ymmärtää, että kun maailmojen luoja, Logos, Jumala järkeilee, niin on se määräperäistä ja rytmillistä voimaa. Ihminen voi järkeillä miten satuu, edesvastuuttomasti, mutta kun Logos järkeilee, niin maailmat liikkuvat radoillaan Jumalan järkeilyn rytmillisessä virrassa. Jumalan järkeily on määräperäisessä rytmillisyydessään kuin järkähtämätön laki. Ja sentähden Buddhasta aivan oikein tuntui,

että hän oli löytänyt maailmojen takana ja sisällä hallitsevan kosmillisen lain. Niinpä ei Buddha erikoisemmasti yrittänytkaan antaa Jumalasta muuta määritelmää, kuin että Jumala on suuri ja järkkymätön Laki, joka läpäisee ja hallitsee kaikessa elämässä.

Samalla oli Buddha myöskin löytänyt kaiken kurjuuden syyn. Kaikki kurjuus johtuu siitä, että ihmiset järkeilevät ja toimivat ristiriitaisesti suhteessaan Jumalan järkeilyyn ja toimintaan. Kun ihmiset eivät kuitenkaan voi muuttaa Jumalan lakeja, eivät voi muuttaa Jumalan järkeilyn rytmin ja voimavirran suuntaa, niin seuraa siitä, että ihmiset joutuvat kärsimään mikäli he eivät opi tuntemaan elämän suuria lakeja, ja mikäli he eivät osaa mukautua ajattelemaan ja toimimaan samansuuntaisesti Jumalan järkeilyn ja toiminnan kanssa.

Tämän löytönsä perusteella Buddha osasi järjestää oman elämänsä sopusointuun ikuisten lakien kanssa, sekä kykeni järjestämään siveellisiä ohjeita ja neuvoja niille, jotka myös halusivat pyrkiä pois pakkolaisen jälleensyntymisen kurjuudesta, jotka halusivat saavuttaa Nirvaanan, täydellisen rauhan ja sopusoinnun.

Tämä buddhalaisten nirvaana on tullut meidän kristillisten tutkijaimme taholta jotenkin väärin tulkituksi. On tahdottu selittää, että nirvaana on täydellinen tyhjyys, täydellinen tahdottomuus, vaikka todellisuudessa nirvaana merkitsee buddhalaisille jotenkin samaa, kuin myöhemmin kristityille Jumalan valtakunta. Sillä Jumalan valtakuntahan myös merkitsee täydellistä rauhaa tai oikeammin sellaista

sielullista ja siveellistä olotilaa, jossa ihminen jär-
keilee ja toimii sopusoinnussa Jumalan järkeilyn ja
toiminnan kanssa. Jos on puhe tahdottomuudesta
nirvaanan yhteydessä, niin se merkitsee, että ihmi-
nen on luopunut personallisesta ja itsekkäästä tah-
dostaan, ja hänessä tapahtuu vain yksi kaikkiallinen
hyvä tahto. Aivan niinkuin Jeesus rukoilee: "Älköön
kuitenkaan tapahtuko minun tahtoni, vaan sinun"
Luukk. 22: 42. Ja niinkuin Jeesus opettaa opetus-
lapsiaan rukoilemaan: "Tapahtukoon sinun tahtosi
maassakin niinkuin taivaassa" Matt. 6: 10. Se ih-
minen, joka elää nirvaana-tilassa, Jumalan valtakun-
nassa, hän yhtä mittaa luopuu itsekkäästä tahdos-
taan, ja hänessä saa tapahtua kaikkiallinen hyvä
tahto.

Näin siis Buddha paljasti kurjuuden syyn ihmis-
kunnan fyysilliselle päivätajunnalle ja osasi järjes-
tää siveellisiä neuvoja kurjuudesta vapautumiseksi
täydellisen rauhan, täydellisen sopusoinnun saavut-
tamiseksi.

Mutta Buddhankaan henkisessä avautumisessa ei
suinkaan tapahtunut niin lopullista jumaluuden pur-
kautumista fyysilliselle tasolle, ettei mitään enem-
pää enää koskaan voisi tapahtua. Päinvastoin oli
ollut toinen merkillinen ihminen, joka monien elä-
miensä aikana oli erikoisesti tullut panneeksi mer-
kille, että kaiken kurjuuden ja kärsimyksen ohella
saattaa ihminen joskus tuntea suurta sisäistä onnea
ja riemua. Ja tämän toisen olennon kohtalo muo-
dostui hänen natsarealaisessa ruumistuksessaan ai-
van toisenlaiseksi kuin Buddhan. Kohtalo ei yrittä-

nyt häntä millään erikoisella tavalla estää kurjuutta näkemästä. Pikemminkin päinvastoin. Oli kuin onni olisi taas paennut häntä, tulevaa paljastajaansa. Hänellä ei ollut syntyessään sijaa kuninkaan hovissa, eikä edes ihmisten asunnossa, vaan sai hän ensimmäiseksi asunnokseen eläinten suojan, tallin. — Mutta eihän kurjuus sellaisenaan voinut häneltä peittää elämän iloa. Sillä kaikesta ympäröivästä kurjuudesta huolimatta hän saattoi tuntea itsensä onnelliseksi ja iloiseksi. Elämän riemu saattoi sisäisesti löytää hänet. Ja hän saattoi johtua kysymään: mistä johtuu ihmisen sisäinen onni ja ilo, ja mitenkä sen voisi itsessään elävöittää?

Ja niin hän, Jeesus Kristus, tuli tavallaan lähteneeksi etsimään syvintä onnen salaisuutta, sisäisen onnen syntysanaa.

Mutta koska ihminen saattaa tuntea sisäistä onnea ja kärsimystä sydämessään, eikä niin paljon päässään ja järjessään, niin seurasi siitä, että Jeesus syventyi ennen kaikkea sydämensä elämän tutkimiseen ja ymmärtämiseen. Hän oli pannut merkille, että jotkut ajatukset ja teot vaikuttivat siihen suuntaan, että hän itse joutui sydämessään onnettomaksi. Mutta taas jotkut toiset aatelmat ja teot vaikuttivat siihen suuntaan, että hän niiden vaikutuksesta tuns i sydämessään onnea ja iloa.

Tästä havainnosta saattoi muodostaa tällaisen elämänohjeen: älä koskaan toista sellaista ajatusta ja tekoa, minkä vaikutuksen kerran olet huomannut sellaiseksi, että se tekee sinut sydämessäsi onnettomaksi, mutta yritä aina jatkaa ja syventää sellaisia

ajatuksia ja tekoja, joiden olet huomannut vaikuttavan sydämessäsi sisäistä rauhaa, onnea ja iloa.

Näin oli aikojen kuluessa ja vähitellen muodostunut ensimmäinen ja suurin käsky: Rakasta Jumalaa yli kaiken! Ei jotain oppirakennelmallista Jumalaa ihmisen ulkopuolella, vaan sitä Jumalaa, joka on ihmisen sisin Itse, ihmisen sisin syntysana. Älä alistu mihinkään ulkopuoliseen auktoriteettiin, ei vaikka se olisi kuinka häikäisevä, kuinka lupaava tai uhkaava, jos sinun sitä seuratessasi pitäisi toimia vasten herkintä omaatuntoasi, vasten sisintä sydämesi ääntä. Pidä aina ja yli kaiken kiinni siitä, että syvimmillä sydämessäsi vallitsee ikuinen tasapaino ja rauha, että sinulla säilyy sydämessäsi elävä ja riemullinen suhde Jumalaan.

Mutta samalla hän selvästi ymmärsi, että jokaisen ihmisen sisällä ovat samat uinuvat mahdollisuudet. Ja niinkuin hänen itse oli pidettävä huoli siitä, ettei kukaan tulisi asetetuksi hänen ja hänen sisäisen Jumalansa välille, niin tuli hänenkin kunnioittaa samanlaista välitöntä suhdetta jokaisen ihmisen ja hänen sisäisen Jumalansa välillä. Hänkään ei saanut koskaan pakoittaa omaa auktoriteettiaan toisen ihmisen järjen ja vapaan myöntymyksen yli, ei asettua hänen ja hänen sisäisen Jumalansa välille.

Tästä oli vähitellen kehkeytynyt toinen suuri käsky: Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi!

Koska siis Jeesus Kristus etsi Jumalaa sydämensä rakkaudessa, niin vei se hänet toisenlaiseen ja vielä syvällisempään purkautumiseen ja Jumalaan yhtymiseen kuin mitä Buddhassa oli tapahtunut. Kun Buddha etsi Jumalaa etupäässä järjellään, niin hän

myöskin yhtyi Jumalaan järjen tasolla. Mutta kun Jeesus Kristus etsi Jumalaa järjellään sydämensä rakkaudessa, niin hän myöskin yhtyi sydämensä rakkaudessa Jumalan kosmilliseen rakkauteen. Niinkuin Buddha osasi oman sisäisen kokemuksensa perusteella sanoa: Jumala on Laki — niinkuin se kyllä onkin, — niin osasi Jeesus tämän ohella ja lisäksi sanoa: Jumala on rakkaus, Isä.

Järjellisen lakiviyöhykkeen tunnossa ihmisestä tuli — ja vieläkin tulee, — kuin Jumalan palvelija. Se on Jumalan palvelija-tajunta. Mutta Jeesus Kristus osasi keskellä selvää päivätajuntaansa avautua uudella, vieläkin syvällisemmällä tavalla sisäiseen Jumalaan. Niinkuin evankeliumissa sanotaan: ”Taivaat aukenivat... ja katso, taivaasta kuului ääni, joka sanoi: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt” ”.

Näin tuli ensikerran avatuksi Jumalan kosmellinen Poika-tajunta ihmisen päivätajunnassa maisella tasolla. Jumala ja ihminen yhtyivät ensikerran Isänä ja Poikana. Ja se merkitsee, että ihminen voi päästä tietoon siitä, että elämän järjellisten ja siveellisten vaatimusten takana on suuri elävä rakkaus, joka isän tavalla kutsuu ihmistä poikanaan yhteistyöhön kanssaan. Eikä ihmisen tarvitse kiinnittää huomiotaan etupäässä elämän huoliin ja kärsimyksiin, päästäkseen jollain kielteisellä tavalla siihen tilaan, jota kristityt nimittävät taivasten- ja Jumalan valtakunnaksi, buddhalaiset nirvaanaksi. Ihminen voi kaiken ulkonaisen ja ruumiillisen kurjuuden keskellä kiinnittää tajuntansa omassa sydämessään Jumalan rakkauteen, sekä toimia sisäisesti onnellisena ja voi-

makkaana ja siten olla poikana riemuiten mukana Isän suuressa luomistyössä.

Mutta joskin tämä maailman alussa uhrattu kosmellinen Poika tuli Jeesuksessa Kristuksessa ensikerran täydellisimpänä esille, niin että Hän puolestaan tuli "kaiken perilliseksi" — niinkuin hebrealaiskirjeessä sanotaan — tuli maapallomme korkeammaksi minäksi, henkiseksi johtajaksi, niin samalla kosmellinen Kristus tuli pienoiskoossa eli mystillisinä Kristuksena jokaisen ihmisen fyysillisen tason taajuntaan. Sillä kaikkihan olivat pienoiskoossa kärsineet ja onnea Jumalassa tavoitelleet.

Tämä sisäinen Kristus — johon Jeesus Kristus on läheisemmin liittynyt — on nyt jokaisen ihmisen Korkeampi Minä ja Mestari. Vaikka viisaat ja kokeneet ihmiset, Vanhemmat Veljet, Mestarit voivatkin suuremman kokemuksensa ja rakkautensa kautta nuorempia sieluja palvella ja auttaa, niin on se tapahtuva yhdessä tämän ihmisessä itsessään olevan mystillisen Kristuksen ja Jeesuksen Kristuksen kanssa. Sillä Jeesus Kristus, tultuaan "kaiken perilliseksi", maapallomme henkiseksi johtajaksi, on niin läheisesti liittynyt tuohon maailman alussa tapahtuneeseen kosmillisen Karitsan uhriin, jokaisessa ihmisessä nyt olevaan sisäiseen Kristukseen, että hänestäkin voidaan sanoa: "yksi on teidän Mestarinne" Matt. 23: 8.

Mutta niinkuin sisäinen Kristus on Jeesuksessa vähitellen tullut täydellisimpänä esille, samoin on sisäinen Kristus kasvava jokaisessa ihmisessä täydellisyttä kohti.

Juuri tässä suhteessa me olemme kristillisessä ju-

maluusopissamme pahasti erehtyneet. Me olemme tehneet Jeesuksesta "Jumalan vihan lepytysuhrin", ulkonaisen sijaisvoittajan. Ja samanhenkisesti me olemme kristillisyydessämme palautuneet takaisin väkiväkemmän oikeuteen, me olemme räikeällä tavalla, maailmallisen valtiomahdin avulla sekaantuneet toisen ihmisen ja hänen sisäisen Jumalansa välisiin asioihin. Ikäänkuin ulkonaiset äänestykset, maailmallinen mahti ja pakkovalta voisi järjestää ihmisen ja Jumalan välisiä asioita.

Ja niin meidän käsityksemme suhteestamme Kristukseen ja Kristuksen uhriin muodostuikin aivan nurinkuriseksi. Kun silloinen virallinen kirkko toimitti kuolemantuomion Jeesukselle Kristukselle, niin myöhempi virallinen kirkko, käytännössä yhtä verinen ja väkivaltainen, on tulkinnut tuon edeltäjänsä tekemän rikoksen ja oikeusmurhan siksi Karitsan uhriksi, johon liittymällä me nyt pelastuisimme! Ei ole ymmärretty, että todellinen Karitsan uhri on tapahtunut jo maailman alussa, ja tapahtuu aina jatkuvasti. Eikä siinä uhrissa ole koskaan ollut mitään rikosta, ei mitään väkivaltaa. Se on aina tapahtunut rakkauden välttämättömyydestä. Sitävastoin tuo juutalaisen papiston aikaansaama oikeusmurha oli sellaisenaan vain murha.

Vaikka kyllä tuokin Jeesuksen verinen kuolema, jonka sivulliset väkivaltaisesti toimeenpanivat, sai uhrin luonteen, ja Logoksen rakkaus ja elämä pääsi noin vuotaneessa veressäkin, myöskin veressä täydellisenä esille fyysillisellä tasolla. Ja jos tässä on joku mystério eli salaisuus, niin salaisuus ei ole siinä, että tuo verenvuodatus olisi ollut sinään tarpeel-

linen ja välttämätön. Asian salaisuus ja ydin on 1:ksi siinä, että Jeesus oli vihdoinkin monien elämänsä pyrkimyksissä saavuttanut täydellisen yhteyden Jumalan rakkaudessa, niin että hän sen perusteella kykeni tulemaan maapallomme korkeammaksi minäksi eli "kaiken perilliseksi", 2:ksi siinä, että Jeesus Kristus osasi omassa elämässään ja työssään järjestää kaiken rakkauden pohjalle, eikä antanut minkään vietellä tai pakoittaa itseään luopumaan rakkauden periaatteesta.

Juuri tässä on Jeesuksen väkivaltaisen kuoleman pyhä salaisuus. Sillä jos hänkin olisi alistunut ympäristönsä itsekkäisiin mielipiteisiin, oikeaoppisiin mutta rakkaudettomiin käsityksiin elämästä, tai jos hänkin olisi tarttunut joko ruumiillisiin tai siiveellisiin aseisiin ja pakkokeinoihin asiansa puolesta ja vainoojainsa nujertamiseksi, niin olisi hänessäkin henkevoityminen katkennut, eikä hänessäkään olisi tuo maailman alusta asti uhrautuvan Karitsan elämä päässyt täydellisenä rakkautena laskeutumaan tänne fyysillisen tason elämään.

Mutta nyt se pääsi, nyt se tapahtui, ja se tapahtui lopullisesti vain sentähden, ettei mikään houkutus tai pakotus, ei elämä eikä kuolema saanut Jeesusta Kristusta luopumaan täydellisen rakkauden periaatteesta.

Saadaksemme tämän tärkeän asian itsellemme helpommin ja täydellisemmin käsitettäväksi, ottaakamme huomioon ja ajatelkaamme sitä toista mahdollisuutta, että Jeesuskin olisi, korkean asiansa innoittamana ja velvoittamana, itseään tai asiaansa puolustaakseen tarttunut aseisiin, innoittaen vielä

opetuslapsiaankin niin tekemään, ja että Jeesus Kristus olisi näin syntyneessä taistelussa sankarillisesti kaatunut, olisi kaatunut ase kädessä, päällehyökkääjiään vastustaessaan ja kaataessaan — olisiko Jeesuksen veressä silloinkin vuotanut tuon maailman alusta uhrautuvan Logoksen rakkaus puhtaana ja viattomana? Vai olisiko Jeesuksenkin veri ollut silloin vuotaessaan syyllinen, syyllinen siihen vereen, jota hän olisi vastustajissaan vuodattanut? Ja olisiko hän silloinkin jäänyt kosmillisen rakkauden ruumistuneeksi Pojaksi?

Tätä asiaa kannattaa miettiä. Ja ikäänkuin tämänkin asian ymmärtämisen varalle on evankeliumissa Kristuksen sanat ”niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen”: ”Teillä on isänä perkele, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti”. Ja kuitenkin nuo samaiset juutalaiset itse uskoivat ja vahvasti vakuutettuina sanoivat Jeesukselle: ”Meillä on yksi Isä, Jumala” Joh. 8: 31—44.

Tämän perin räikeän lausunnon juutalaisten Isästä — ja vastoin juutalaisten omaa uskoa — antaa Jeesus ainoastaan ja nimenomaan sentähden, että heillä oli se käsitys Isästä Jumalasta, että Jumala hyväksyy pyhitetyn tappamisen, vieläpä heidän Jumalansa kehoittaa ja velvoittaa siihen. Niinpä he sitten etsivät Jeesustakin tappaakseen, ja nimenomaan pyhässä tarkoituksessa, uskonnollisistakin syistä.

Tästäkin Jeesuksen lausunnosta me jo ilman muuta ymmärtäisimme — ellemme sitä muuten ymmärtäisi — että jos Jeesuksenkin veri olisi vuota-

nut taistelukentällä, jos hänkin olisi ase kädessä vuodattanut ihmisveljiensä verta, silloin ei hänenkään verensä mukana olisi vuotanut Isän Jumalan välitön ja täydellinen siunaus ja rakkaus ja elämä meidän planeetallemme, sen koko ihmiskunnalle; ei tuo maailman alusta uhrautunut Sana — jonka kautta ”kaikki on saanut syntynsä . . . ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt” — ei se Sana, joka ”oli Jumalan tykönä ja oli Jumala”, ei tämä Sana olisikaan päässyt tulemaan Jeesuksessa lihaksi, eikä hän itse olisi tullut ”kaiken perilliseksi”, maapallomme korkeammaksi minäksi. Maapallomme alempi minä, jota Jeesus evankeliumin mukaan nimittää perkeleeksi, mutta jota myöskin nimitetään Saatanaksi, tämä alempi minä olisi edelleen saanut järjestää ja johtaa maapallomme elämää — siksi kunnes joku toinen, tai Jeesus jossain tulevassa ruumistuksessaan, olisi koetuksen kestänyt.

Meidän täytyy oppia selvästi ymmärtämään, ettei pääasia suinkaan ollut, tuliko historiallinen Jeesus Kristus tapetuksi vai olisiko jäänyt tappamatta, vaan pääasia on noissa mainitsemissamme kahdessa kohdassa: 1:ksi, että Jeesuksessa käytännöllistyi fyysillisellä tasolla se Logos, joka piilee mahdollisuutena jokaisen ihmisen tajunnassa, ja 2:ksi, että Jeesus pysyi loppuun saakka uskollisena ehdottoman totuuden ja rakkauden hengelle. Elleivät ihmiset olisi Jeesusta tappaneet, niin sitä parempi, sillä se olisi ollut todistuksena siitä, että maapallomme ihmiskunta olisi ollut pitemmällä jumalallisen totuuden ja rakkauden ymmärtämisessä. Ja kyllä Jeesus Kristus olisi silloinkin jäänyt maapallomme kor-

keammaksi minäksi. Ihan epäilemättä. Sillä ei tuo tappo olisi Jeesusta siksi tehnyt, ellei hän sitä muuten olisi ollut.

Mutta ihmiskuntamme olikin vielä kovin altis planeettamme alemman minän vaikutukselle, ja niin tämä Logos-olento tuli tapetuksi. Mutta koska koko hänen olemuksessaan, niin tietysti myöskin hänen veressään pääsi Jumalan rakkaus täydellisenä yhtymään maapallomme fyysillisen tason elämään, Tuo tappaminen ja verenvuodatus ei voinut estää Jeesusta tulemasta siksi, miksi hän tuli.

Kun sitten on ruvettu puhumaan, että meidän pelastuksemme on Jeesuksen Kristuksen veressä, niin johtuu se räikeimmässä ja ulkokohtaisimmassa puoleltaan siitä, että vanhoissa uskonnoissa ovat ihmiset toimittaneet veriuhria Jumalan "lepyttämiseksi"; joka kaikki on tietysti perustunut ihmisten kehittymättömyyteen, yksinkertaisuuteen ja taikauskoiseen typeryyteen. Taas hienommassa puoleltaan on verinimitystä nähtävästi käytetty vertauskuvana siitä, kun Jumala tai ihminen uhrautuu rakkaudessa muita palvelemaan ja auttamaan. Ja tämä vertauskuva kyllä vähitellen paljastuu jokaiselle, joka käytännössä omaksuu Jeesuksen elämänohjeet, vuori-saarnan käskyt. Sillä Jeesuksen Kristuksen avaimella opetuslapsen tiellä joutuu jokainen vakava pyrkijä kerran siihen siveelliseen kohtaan, että hänkin — Jeesuksen tavalla — mieluummin antaa vaikka tappaa ruumiinsa, kuin että hän luopuisi totuuden ja rakkauden periaatteesta. Ei ole pääasia opetuslapsenkaan elämässä, että hän joutuisi opetuslapsiutensa tähden joko tapetuksi tai että hän saisi

elää. Vähitellen opetuslapsikin niin eläviäytyy Jeesuksen elämänymmärrykseen, hän vähitellen oppii panemaan kuolemanakin siten jalkainsa alle, ettei ulkoapäin uhkaava väkivaltainen kuolemakaan voi häntä peljättää tai kannustaa luopumaan Mestarinsa antamasta esimerkistä. Jos Jeesuksen opetuslapsi joutuu tapetuksi sentähden, ettei hän kriittillisimpänäkään hetkenä luovu rakkauden ja totuuden periaatteesta, ettei hän alistu puolustamaan itseään tai asiaansa rakkaudettomilla keinoilla, silloin hänenkin verensä vuotaa suhteellisesti syyttömänä, suhteellisesti puhtaana ja viattomana; silloin hänessäkin vuotaa — vaikka pienoiskoossa — mystillisen Kristuksen viaton veri. Niin vuotaneessa opetuslapsenkin veressä leviää ihmiskunnalle, hänen omille murhaajilleenkin siunaus. Sillä opetuslapsenkaan veri ei silloin huuda hyvitystä, ei murhaajiltaanakaan, koska hän osaa, kuollessaankin, heitä kaikkia rakastaa, siunata ja anteeksiantaa. Sentähden on ihmisen, opetuslapsenkin, yhä uudelleen syyllisenä jälleensynnyttävä tänne ruumiilliseen elämään — kunnes hän kärsimyksien koulussa niin täytyy totuuden ja rakkauden hengellä, että hän sydämensä rakkaudessa ja järkensä totuudennäkemyksessä selvästi ymmärtää, että jos hänen ei sallita ruumiillisesti elävän, vaan hänen verensä täytyy tulla tämän maailman väkivaltaisen komennon mukaisesti vuodatetuksi, niin vuotakoon se ainakin syyttömänä, viattomana; niinkuin Jeesuksen Kristuksenkin veri vuoti tämän maailman väkivaltaisen komennon mukaisesti syyttömänä ja viattomana.

Sillä pelastus on vain — osaksi vertauskuvissa pu-

huen — viattomassa veressä, Kristuksen eli Karitsan veressä. Ja Kristuksen veri eli henkinen rakkaus pääsee opetuslapsessakin vuotamaan silloin — joskus marttyyriin verenä ruumiillisesti, mutta aina henkisesti, — kun ihminen alkaa opetuslapsena seurata niitä samoja elämänohjeita, joita Jeesus itse oli noudattanut, ja jotka selvimpinä esiintyvät vuorisaarnan käskyissä. Ja vaikka vain harvat, toistaiseksi, olisivat omaksuneet vuorisaarnan elämänohjeet ja Jeesuksen Kristuksen elämänymmärryksen tietoisesti, asiallisesti ja järkevästi, niin kuitenkin kaikki ovat kypsymässä, hautuuntumassa, ja monet jo jollain tavalla pyrkimässä Jeesuksen esittämää rakkauden ja poika-tajunnan henkistä tietä kohti. Sillä yhä selvemmin alkavat ihmiset huomata, että ilman rakkautta on kaikki kuin helisevää vaskea tai kilisevää kulkuista — niinkuin Paavali sanoo — on henkisesti elotonta, kylmää ja kuollutta.

II OSA

4. *Ihmisyys järkeilyn ja sydämen tasolla.*

Kosmillinen eli ns. taivaallinen ihminen on siis jo kahdessa suuressa vuodatuksessa tullut siemenenä kylvetyksi tänne ihmiskunnan fyysillisen tajunnan päivätietoiseen elämään. Ensimmäinen oli se, jossa Jumala vuodattautui meihin järjellisyytensä, eli jos niin sanoisimme Pyhänä Henkenä. Oikeastaan tämä kosmillinen vuodatus tapahtui — Salaisen Opin mukaan — jo Lemurian mantereella, kolmannen juurirodun aikana. Mutta Gautama Buddha myöskin edustaa älyllistä yksilöitymistä. Hänessä, Buddhasa, tuo kosmillisen järjen vuodatus saavutti kuin kukkansa, täydellisen valaistuksensa.

Toisessa kosmillisessa vuodatuksessa laskeutui Jumalan rakkaus eli Poika ihmiskunnan fyysillisen tason tajuntaan. Se tapahtui Jeesuksessa Kristuksessa, mutta laskeutui samalla jokaiseen ihmiseen siinä pienemmässä määrässä, missä se kullekin oli mahdollinen.

Näinollen meillä ihmisillä on mahdollisuus olla päivätietoisesti hereillä kahdella erilaisella tajunnan

tasolla. Niitä voisimme nimittää järkeilyn ja rakkauden tasoiksi. Nämä kaksi erilaista tajuntatilaa värittävät meitä sekä yksityisihmisinä — jonka keskeisenä ilmauksena on perhe — että ns. maailmankansalaisina, jolloin koko ihmiskunta on yksi suuri perhe; jossa Jumala on meidän henkinen Isämme ja me ihmiset kaikki Jumalan lapsina ja sittemmin poikina veljiä keskenämme.

Ymmärtääksemme näitä kahta erilaista tajuntatilaa koetamme niitä vähän eritellä osallisuudessamme kumpaanakin perheeseen.

Ensin pienessä perheessä.

Veljet ja siskot perheessä saattavat olla järjellään tietoisia veljeydestään ensiksi vain siten, että he ovat tietoisia ruumiillisesta yhteenkuuluvaisuudesta. Kun isä ja äiti lapsineen muodostavat perheen, jossa kaikki on taloudellisesti yhteistä, niin täytyyhän perheen jäsenten, lapsienkin ymmärtää, että siinä on jokaisen alistuttava toimimaan kaikkien yhteiseksi hyväksi. Sillä yhdenkin huolet ja onnettomuus koituu kaikkien onnettomuudeksi.

Mutta jos veljeys ja siskous perheessä on pysytellyt vain tällaisena järjellisesti nähtynä välttämättömyytenä, niin sellainen veljeys voipi laueta heti, kun tuo älyllisesti nähty ja omaksuttu välttämättömyys poistuu. Se tapahtuu silloin, kun lapset tulevat täysikäisiksi ja kun perhe hajoaa. Silloin astuvat mm. perintöasiat esille; jossa tavallaan tulee heti koetukselle, onko noiden täysikäisiksi tulleiden lasten tajunnassa etusijalla ja voimakkaampana veljeys ja ihmisyyysarvo, vai onko siellä aineen ja rahan arvo ensisijalla ja voimakkaampana. Ja koska nyt

on pois tuo välttämättömyys, ettei enää ole — alakäisen tavalla — pakko kantaa yhteisiä huolia veljien ja siskojen kanssa, niin voi käydä, että veljet ja siskot unohtavat perintö-asioissaan, aineellisia etujaan valvoessaan, kokonaan tai osaksi veljeytensä ja ihmisyytensä. Rahan ja tavarain arvo saattaa tulla heidän tajunnassaan arvioiduksi suuremmaksi ja tärkeämmäksi kuin ihmisyyys, veljeys.

Mutta toista on, kun tieto veljeydestä ja siskoudesta on laskeutunut sydämen tasolle ja elävöittänyt siinä, ja kun järki sen hyväksyy. Silloin eivät veljet ja siskot ajattele veljeyttensä vain ruumiilliseen yhteenkuuluvaisuuteensa perustuvana välttämättömyytenä, johon yhteiset taloudelliset edut heitä pakoittivat, vaan he ovat tietoisia veljeydestään siten, että he sydämessään iloitsevat toisistaan, että he sydämessään rakastavat toisiaan. Ja kun taloudelliset perintö-asiat joutuvat järjestettäväksi, silloin heidän toimiva järkensäkin iloiten ja harkiten alistuu tähän sydämen rakkauteen. Veljeys on heidän sydämensä rakkaudessa muuttunut elämäksi, joka merkitsee heille paljon enemmän ja on heille paljon suurempi-arvoinen, kuin kaikki taloudelliset edut ja arvot yhteensä. Rakkaus tekee heidät ihmisyydessään niin voimakkaiksi, että se oman sisäisen voimansa välttämättömyydessä vapauttaa heidät aineen ylivallasta, kohottaa heidät ylös aineen haudasta ja vankeudesta.

Se ihmisyyden ylösnousemus, mikä näin alkaa perheessä, se jatkuu noissa samoissa ihmisissä heidän kuuluessaan yhteiskuntaluokkiin, kansoihin ja rotuihin, heidän kuuluessaan aatteellisiin yhtymiin, us-

kontoihin, hengellisiin veljeskuntiin, ja viimein maailmankansalaisina koko ihmiskuntaan.

Tästä tulemmeikin ihmiskunta-perheeseen, johon me kuulumme ainosyntyisinä ja kuolemattomina henkiolentoina, ja josta me vähitellen tulemme tietoisiksi käytännöllis-järjellisessä päivätietoisuudessamme.

Tämä maailmankansalaisuus, tämä jumal-lapsius, tietoisuus yleisestä veljeydestä, sekin saattaa elävöittyessään ilmentyä niillä kahdella erilaisella tasolla, joiden erilaista vaikutusta äsken seurasimme inhimillisen isän ja äidin ja heidän lapsiensa muodostamassa perheessä. Mutta lähtiessämme nyt puhumaan ihmiskunta-perheen lapsesta, täytyy meidän samalla puhutella häntä totuudenetsijänä. Totuudenetsijä saattaa filosofoivan järjeliänsä avulla huomata, että kaikki ihmisyhtymät, pienet ja suuret ovat kuitenkin jollain tavalla, taloudellisestikin, riippuvaisia toisistaan. Jos esim. yksi yhteiskuntaluokka kärsii, tai jos se laiminlyö velvollisuutensa tai hairahtuu yritteliäisyydessään, niin koituu se kaikkien yhteiskuntaluokkien onnettomuudeksi. Samoin jos joku kansa kärsii, tai jos se ei osaa toteuttaa henkistä kutsumustaan kansallises- ja kansojenvälisessä elämässään, niin loppujen lopuksi siitä kaikki kansat kärsivät. Ja sama suhde on tietysti aatteellisten yhtymien, uskontojen ja hengellisten veljeskuntien välillä.

Tämän tosiasian saattaa totuudenetsijä todentaa filosofisessa järjeliänsä, jolloin yleinen veljeys on hänelle samalla tavalla ruumiilliseen yhteenkuuluvaisuuteen perustuva välttämättömyys, kuin lapsil-

le perheessä heidän alaikäisyytensä aikana. Järkeilevä maailmankansalainen silloin älyää, ettei ole mitään järkeä, tai ettei ole millään tavalla hyödyllistä sortaa tai tuottaa vahinkoa toiselle kansalle, toiselle isänmaalle, toiselle yhteiskuntaluokalle, toiselle uskonnonle tai hengelliselle veljeskunnalle, koska se loppujen lopuksi kiertyy kaikkien yhteiseksi vahingoksi.

Kun filosofoiva totuudenetsijä tuolla tavalla riittävän kauan järkeilee, tulee asia vihdoin hänelle niin selväksi, että ihmiskunnan yleisen veljeyden tunnustaminen on hänelle suoranainen välttämättömyys.

Mutta sitten saattaa käydä, että yhteiskuntaluokat, kansat, uskonnot tai hengelliset veljeskunnat saavuttavat silloin tällöin sellaisen "täysikäisyyden", että he ryhtyvät vakavasti selvittämään yhteisen perheensä perintöasioita. Ja tuollainen perintöasioiden järjesteleminen voi käydä — niinkuin on monasti käynytkin — siten, että kansat, yhteiskuntaluokat, uskonnot ja hengelliset veljeskunnat toimittavat sitä joko "otsansa hiessä" tai verissä päin.

Tällöin joutuu totuudenetsijä maailmankansalaisena koetukselle yleisen veljeyden tunnustamisessa. Jos hänen yleinen veljeystietoisuutensa perustuu vain siihen filosofoivan järkeilyn paljastamaan välttämättömyyteen, että jokaisen vahinko on kaikkien vahinko ja kaikkien vahinko on jokaisen vahinko, niin voi käydä, että tuo filosofoiva maailmankansalainen löytää itsensä ennen pitkää järjestä-mässä noita yhteisiä perintöasioita hengellisissä veljeskunnissa tai uskonnoissa, kansoissa tai yhteiskuntaluokissa — niinkuin muutkin — joko suoras-

taan verissä päin tai touhuten otsansa hiessä alemman itsesäilytysvaiston tai maailmallisten oikeus- ja omistuseriaatteiden mukaan. Joskin hän omassa yksityiselämässään ja perheessään olisi jaksanut asettaa lihallisen veljeyden ja siskouden aineellisten perintöasioiden yläpuolelle, niin totuudenetsijänä ja yleisen veljeyden tunnustajana, maailmankansalaisena, hän silloin on perinpohjin epäonnistunut; sillä hän on kuitenkin korottanut jonkun muun asian korkeammalle kuin veljeyden, ihmisen ja ihmisyyden.

Ei siis riitä, että maailmankansalaisen veljeystietoisuus perustuisi vain filosofisessa järkeilyssä nähtyyn yhteishyvän välttämättömyyteen. Sellainen yleinen veljeyden tietoisuus ei ole vielä itseolevaista elämää. Sekin täytyy syntyä sydämessä ja muuttua elämäksi rakkaudessa. Vasta kun me sydämesämme uhrautuen rakastamme ja elämme rakkaudessaamme mukana kaikissa yhteiskuntaluokissa, kaikissa kansoissa ja isänmaissa, kaikissa uskonnoissa ja hengellisissä veljeskunnissa, kun me sydämemme rakkaudessa elämme yhdessä jokaisessa ihmisessä ja jokaisen ihmisen kanssa, vasta silloin on takeita, että meidän yleinen veljeystietoisuutemme kestää elämän koetuksessa sen kriittisellä hetkellä. Kun elävä maailmankansalainen elää sydämensä rakkaudessa jokaisessa ihmisessä, silloin hänen on mahdoton ryhtyä itseään silpomaan toisessa ihmisessä. Sillä jos hän toista ihmistä silpoo, tietää hän aina itseään silpovansa.

Tämä on se yleisen veljeyden ja maailmankansalaisen asema, johon meitä totuudenetsijoina kutsutaan. Se on samaa kuin jumal-lapsiuden syntyminen

ja poikatietoisuudeksi kasvaminen meissä, kuin mystillisen Kristuksen sikiäminen, syntyminen ja kasvaminen meidän sydämessämme ja järjessämme ja koko olemuksessamme. Sillä tämä sisäinen Kristus yhdistää meidät yhdeksi kaikkien ihmisten kanssa.

Tästä joudummekin miettimään: mikä on Kristuksen toinen tuleminen?

5. Mikä on Kristuksen toinen tuleminen?

Ajatelkaamme edelleen niitä kahta suurta jumallista vuodatusta, joita ihmiskuntamme tässä luomiskaudessa jo on saanut, joista edellistä nimitimme järjen eli Pyhän Hengen vuodatuksi, toista rakkauden eli Pojan vuodatuksi. Niistä kummastakin voidaan puhua kahtena tulemisena. Järjen eli Pyhän Hengen ensimmäinen tuleminen tapahtui — niinkuin jo edellä Salaisen Opin mukaan sanoimme — kolmannessa juurirodussa, monta miljoonaa vuotta sitten, mutta Pyhän Hengen toinen tuleminen on sittemmin yhtämittaa jatkunut jokaisessa ihmisessä sikäli, mikäli totuuden Pyhä Henki on päässyt kunkin järkeä valaisemaan ja pyhittämään. Mestareiksi ja Valkoisen Veljeskunnan jäseniksi tulleissa ihmisissä, erittäinkin Gautama Buddhassa, on tämä Pyhän Hengen toinen tuleminen saavuttanut suurimman täydellisyytensä, valaistuksensa ja pyhityksensä. Ja Pyhän Hengen toinen tuleminen tietysti jatkuu edelleen ihmisissä.

Taas rakkauden eli Pojan ensimmäinen suuri tuleminen tapahtui Jeesuksessa Kristuksessa, ja hänen kanssaan koko ihmiskunnassa. Ja rakkauden eli

Pojan toinen tuleminen on nyt myös siinä, että sisäinen Kristus herää ja vähitellen yhä täydellisemmäksi kasvaa jokaisessa ihmisessä. Sentähden Kristuksen eli Pojan toisesta tulemisesta voidaan puhua siten, kuin siitä evankeliumeissa puhutaan. Esim. näin: "Silloin on kaksi miestä pellolla; toinen otetaan ylös ja toinen jätetään. Kaksi naista on jauhamassa käsikivillä; toinen otetaan ylös, ja toinen jätetään" Matt. 24: 40, 41.

Tällainen puhetapa Kristuksen tulemisesta tekee kerrassaan tyhjäksi sellaisen käsityksen, minkä meidän kristilliset valtiokirkkomme ovat muovailleet. Nehän ovat tulkinneet Kristuksen toisen tulemisen niin, että silloin ulkonaiset maat ja taivaat häviävät, ja ihmiset sijoitetaan lopullisesti joko taivaaseen tai helvettiin. Ei siinä niinollen enää jää jällelle mitään peltoa tai myllyä, jossa joku voisi edelleen kyntää tai jauhaa. Eikä liioin olisi enää sellaista ihmistä, joka olisi tilaisuudessa pellolla kyntämään tai myllyssä jauhamaan, koska kaikki ihmiset olisivat teljettyinä joko taivaaseen tai helvettiin.

Asia on selvä ja yksinkertainen heti, kun ajatella Kristuksen tulemistä käytännöllisesti, sisäisesti ja yksilöllisesti. Kristuksen tuleminen tapahtuu aina sisäisellä tavalla ja siinä ihmisessä, joka järkensä avulla ja omantuntonsa johdolla ja Pyhän Hengen herättämällä kaiholla on etsinyt totuutta ja rakkautta; jolloin Kristuksen tuleminen tapahtuu siinä asteessa ja määrässä, missä määrässä ihminen on tuollaisella etsiskelyllään tehnyt itsensä siihen mahdolliseksi. Ja kun se aina tapahtuu sisäisesti — niinkuin se Jeesuksessakin sisäisesti tapahtui —,

niin voi olla, että kun kaksi miestä on pellolla kyn-
tämässä, tai kun kaksi naista ovat käsikivillä jau-
hamassa, niin toisessa miehessä tai naisessa voi
Kristuksen tuleminen tapahtua, ja vierustoveri ei
siitä mitään tiedä eikä ymmärrä. Toinen heistä
"otetaan" sisäisen elämän kokemukseen, henkiseen
ymmärtämykseen, mutta toinen edelleen "jätetään"
ulkonaisen elämän piiriin ja rajoitukseen.

Jos nyt kysyisimme: mitenkä voisimme itsessäm-
me valmistua Kristuksen tulemiselle, niin vastaisim-
me: elämällä henkistä elämää! Ja henkinen elämä
on siinä, että ihminen aina pyrkii etsimään ja totte-
lemaan totuuden ja rakkauden henkeä.

Henkinen harrastus on kuitenkin aikojen kuluessa
saanut monia lisävärityksiä. Ken etsii kadonnutta
paratiisia kaikkine kuviteltuine iloineen jossain ku-
lemantakaisessa taivaassa, ken harjoittelee selvänä-
kijäksi tai mediumiksi, so. astraalisten henkien seu-
ralaiseksi tai käyttövälineeksi, toisten kehittäessä
itsessään kykyjä päästäkseen tietoon korkeammista
maailmoista.

Kaikki tuollainen pyrkimys tähtää kuitenkin joko
ihmisen ulkopuolelle tai ihmisen käyttövälineisiin,
mutta ei välittömästi sisäiseen ihmiseen itseensä.
Mutta varsinaisessa merkityksessä onkin henkistä
elämää vain tuo sisäiseen ihmiseen tähtäävä pyrki-
mys. Ihmisen koko pyrkimys tähtää siihen, että
hän aina kykenisi soveltumaan ikuisen totuuden ja
rakkauden hengen mukaisesti, niin että hänen kor-
keampi eli henkinen minänsä, kuolematon eli ian-
kaikkinen ihmisensä, so. sisäinen Kristus pääsisi

elävöittymään ja kasvamaan hänen alemmassa minässään, muuttaen senkin vähitellen kuolematto-maksi.

Vain tuollainen pyrkimys on oleellisesti henkistä elämää. Sillä sen ytimenä ei ole joku ulkopuolella tai aistimissa tavoiteltava arvo, sen ytimenä eivät ole tieto ja kyvyt sellaisinaan, vaan sen ytimenä ovat ihmisyyys ja sisäinen ihminen itse.

Mutta ylemmän eli henkisen minänsä ja mystillisen Kristuksen ohella on henkistä elämää elävillä ihmisillä aina ollut myöskin tarjolla ulkonaisia ohjeita joltakin viisaalta olennotta, Mestarilta. Eikä suinkaan ole mahdotonta, että vakava totuudenetsijä kohtaisi sellaisen elävän olennon täällä fyysillisellä tasolla. Mutta koska elämässä on niin paljon tarjolla "mestareita", niin on aina turvallista syventyä Suurien Opettajien omiin julkisiin ja alkuperäisiin opetuksiin, mikäli noita alkuperäisiä opetuksia on tallella. Sellaisista Suurista Opettajista mainitsemme tässä vain kaksi historiallista nimeä: Gautama Buddha ja Jeesus Kristus. Niinpä meillä on turvalisimmat harjoitusohjeet itseltään Jeesukselta Kristukselta, siltä suurelta olennotta, joka ensimmäisenä saavutti kosmillisen Poika-tilan, jossa Jumala ja ihminen valtavimmalla tavalla yhtyivät Isänä ja Poikana.

Yleistettynä nämä ohjeet sisältyvät kahteen käskyyn, 1:seksi: Rakasta Jumalaa yli kaiken ja 2:ksi: Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi. Mutta yksityiskohtaisiksi eriteltyinä nämä Jeesuksen Kristuksen elämänohjeet keskeisimpinä sisältyvät vuori-saarnan viiteen käskyyn. Nämä käskyt ovat tur-

vallisimmat henkisen elämän harjoitus- ja mietiskelyohjeet sentähden, että koko niiden arvo ja vaikutus on siveellisesti kasvattavaa laatua. Niiden tarkoitus ja päämäärä on elävä ihminen, sellainen avartunut ja alemman kolminaismaailman näkökannoista vapautunut ihminen, jonka kaikkeuden Isä meidän henkemme taivaassa voisi kutsua Pojakse.

Koska siis näiden käskyjen noudattamisen tarkoitus on, että sisäinen Vapahtaja, sisäinen Kristus-lapsi sikiäisi, syntyisi ja sitten aikuiseksi kasvaisi meissä, niin lankeaa itsestään, että myöskin Kristus-lapsen vanhemmat, Joosef ja Maria, ovat sisäisesti siinä ihmisessä, jossa Kristus syntyy. Sillä vaikkakin Joosef ja Maria, niinkuin Jeesus Kristuskin, ovat historiallisia henkilöitä, niin ovat ne samalla sisäisiä, jolloin Maria varsinaisesti edustaa totuudenetsijän puhdistuvaa tunnetta ja Joosef valaistuvaa älyä. Tästä seuraa, että vuorisaarnan viisi käskyä voidaan jakaa kolmeen ryhmään: Maria-, Joosef- ja Kristus-ryhmään. Jokainen ihminen on tavallaan se luvattu maa, jossa tämä pyhä perhe kerran muodostuu.

Ensimmäisen eli Maria-ryhmän muodostaisivat kaksi ensimmäistä käskyä, 1: Älä tapa, älä vihasu. 2: Älä tee aviorikosta, älä sydämessäsikään himoitse toista sukupuolta. Näiden kahden käskyn tahtoperäinen ja järjellinen noudattaminen vaikuttaa hiljitsevästi ja puhdistavasti ajatuksiin ja tunteisiin, muokaten niiden kiintymyksellisissä alkuaineissa mahdollisuutta jumalalliseen äitiyteen siten, että totuudenetsijän valtaa niin suuri henkinen kaiho,

että hän sydämessään henkisesti hedelmöityy eli — vertauskuvallisesti puhuen — tulee sydämessään raskaaksi totuuden Pyhästä Hengestä.

Toisen eli Joosef-ryhmän muodostavat seuraavat kaksi käskyä: 3: Älkää ensinkään vannoko, vaan puhukaa totta sinään, 4: Älkää tehkö pahalle vastarintaa. Näiden käskyjen tahtoperäinen ja järjellinen noudattaminen puhdistaa ihmisen tunnetta ja älyä inhimillisestä ja henkisestä pelkurimaisuudesta ja raukkamaisuudesta, turhamaisuudesta ja ylpeydestä, kunnianhimosta ja suuruuden- ja vallanhiimosta, sekä kypsyttää ja avaa totuudenetsijän järkkeä henkiseen eli profeetalliseen sisänäkemykseen, pyhien kirjojen ja hengellisten asioiden ymmärtämiseen, sekä yleensä elämän ymmärtämiseen sisäisellä ja henkisellä tavalla.

Kolmannen eli Kristus-lapsen ryhmän muodostaa 5:des käsky: Rakastakaa kaikkia ihmisiä, vihollisiannekin, ja rukoilkaa kaikkien ihmisten edestä, niinhysin niiden edestä, jotka ovat teille myötämisiä, kuin niidenkin edestä, jotka teitä vainoavat.

Tämän käskyn hengellinen noudattaminen tekee ihmiselle tietoiseksi taivaallisen Isän hyvän ja pyhän tahdon, sekä vähitellen vapauttaa ihmisen tahdon alemman eli kuolevaisuuden kolminaismaailman itsekkästä tahdosta ja yhdistää ihmisen tahdon vapaasti Isän tahtoon, vapaasti ja rakkaudessa niinkuin lapsi eli poika toimimaan yhdessä Isän tahdon kanssa. Niinkuin viidennen käskyn jälkeen sanoitaankin: "jotta olisitte taivaallisen Isänne lapsia". Ja edelleen sanotaan: "Olkaa siis te täydelliset, niinkuin taivaallinen Isänne täydellinen on".

6. Maria-ryhmän käskyt.

Nyt siirrymme tutkimaan näitä viittä käskyä puhdistuksen tien eli opetuslapseksi pyrkijän kannalta.

Puhuessamme puhdistuksen tiestä, tuo se välittömästi mieleemme sen ajatuksen, että puhdistuksen tiellä ihminen puhdistuu jostakin. Kysymme niinollen: mistä ihminen puhdistuu? Vastaus kuuluu: opetuslapseksi pyrkijä puhdistuu omassa ruumiissaan, tunteissaan ja ajatuksissaan niistä tunteista, niistä ajatuksista, mielipiteistä ja näkökannoista, niistä teoista ja menettelytavoista, joissa ihminen ja ihmiskunta yleensä joko voimattomana rimpuilee tai joita tavallinen ihmiskunnan sivistys hyväksyy, joita se puolustaa ja joihin se hädän hetkenä ja muulloinkin turvautuu. Opetuslapseksi pyrkijä koettaa sensijaan elävöityä niihin tunteisiin, koettaa perehtyä niihin ajatuksiin ja näkökantoihin, koettaa mukautua ja turyautua vain niihin tekoihin ja menettelytapoihin, jotka vallitsevat Valkoisessa Veljeskunnassa, taivasten eli Isän Jumalan valtakunnassa.

Missä on tämä Jumalan valtakunta? Siemen siihen on kätkeyty jokaisen ihmisen sisimpään, so.

mahdollisuus hyvyteen, totuuteen ja rakkauteen. Mutta tämä Jumalan valtakunta on toteutuneena ja yhä toteutuu niiden "harvojen valittujen", niiden "täydellisiksi" tulleiden Mestari-olentojen keskuudessa, jotka sinne tänne siroteltuina elävät ja vaikuttavat muun ihmiskunnan henkiseksi hyväksi, täydellisessä sopusoinnussa Jeesuksen Kristuksen ja hänen elämänsä katsomuksensa kanssa.

Näinollen nämä vuorisaarnan viisi käskyä ovat kuin portaita, joiden käytännöllinen hyväksyminen avaa ihmisen tajunnan vähitellen ja asteittain kohti sitä olemisen ja elämisen tilaa, jossa Jeesus Kristus ja hänen innoittamansa Valkoinen Veljeskunta elää ja toimii.

Nämä portaat ovat läpeensä siveellistä laatua, ja ensimmäinen porras on: Älä tapa; älä vihastu veljeesi.

Jokaisessa käskyssään Jeesus viittaa vanhaan käskyyn ja antaa sitten uuden, joka todistaa, että vanha käsky sellaisenaan oli riittämätön; tai joskin vanha käsky oli riittänyt Pyhän Hengen johtoajaksi, jonka innoituksen ajalla se oli annettukin, niin oli se riittämätön nyt, kun Poika eli rakkaus oli ihmiskunnan fyysilliselle tajunnalle avautunut ja astunut sen henkiseen johtoon.

Kysymme nyt: miksi Jeesus ottaa ensimmäiseksi tappamattomuus-käskyn, asettaen sen tilalle vihastumattomuuskäskyn? Mooseksen käskyissä oli tappamattomuus-käsky vasta viidentenä, ja ensimmäisenä oli: "Minä olen Herra, sinun Jumalasi, älä pidä muita jumalia minun rinnallani". Mooses siis alkaa Jumalasta, mutta Jeesus ihmisestä. Ymmärrämme asian ajatellessamme, että Pyhän Hengen

valta- ja innoittamisajalla oli Jumala rakkautea eli Poikana vielä salassa, astraalitasolla, ja vaikutti profeettainsa kautta ihmiskunnan fyysilliselle tajunnalle vain uhkaavana ja rankaisevana pyhyiden ja totuuden vaatijana, mutta Jeesuksessa Kristuksessa Jumala tuli Poikana eli rakkautea ilmi ihmiskunnan fyysilliselle tasolle. Tavallaan ja itse asiassa Jeesuskin siis alkaa käskynsä Jumalasta, mutta kun Jumala rakkautea on nyt jokaisen ihmisen ruumiillisessa eli fyysisessäkin tajunnassa, niin on kaiken henkisen elämän lähtökohdaksi asetettava se, että Jumala ei ole rakkautea enää vain salassa, vaan että Jumala on tullut — vaikka vain pienoiskoossakin — Sanana lihaksi myöskin jokaisessa ihmisessä. Jokainen ihminen on nyt ruumiillisestikin jumalallinen olento, lihallisessakin ruumiissa asuu nyt — vaikka vain sinapin siemenkin verran — Jumala rakkautea. Tästä seuraa, että kun me nyt rikomme toisen ihmisen ruumista vastaan, kun me tapamme toisen ihmisen ruumiin, silloin me rikomme Jumalaa vastaan, silloin me tapamme Jumalan ruumiillisesti; me ruumiillisella tappamisellamme karkoitamme ihmisessä olevan Jumalan pois fyysiseltä tasolta sisäisille tasoille, kunnes se taas uudessa jälleensyntymässä saa tilaisuuden jatkaa elämäänsä lihallisessa ruumiissa.

Opetuslapseksi pyrkijä miettii vakavasti tätä ensimmäistä porrasta maailman valtakunnasta Jumalan valtakuntaan. Hän ymmärtää, että Jumalan valtakunnassa, Valkoisessa Veljeskunnassa, kaikki elävät rakkaudessa, eikä kukaan tapa toista. Mutta maailman valtakunnassa ei ole tappamattomuus

vielä läheskään voitettu kanta; siellä saattavat ihmiset edelleen tuhota toisiaan. Ja hän ymmärtää myöskin, ettei ihmisiä saa yhtäkkiä luopumaan tappamisesta. Vaikkakin ihmisissä on jo ylimalkaan synnynäinen kammo murhaajaksi tulemistä vastaan, niin ovat ihmiset vielä siveellisesti liian heikkoja voidakseen kokonaan kieltäytyä veljeänsä tappamasta. Maailman käsitys ihmisestä on vielä sellainen, että joku muu asia voisi olla arvokkaampi kuin ihminen, ja että tuon muka arvokkaamman asian onnistumiseksi voipi ihmisenkin tuhota. Ja niin jokaisella, joka ihmisen tappaa, tai hyväksyy tai puolustaa tai painostaa ihmisen tappamista, hänellä on mielessään joku tuollainen tärkeä asia, joka tekee ihmisen tappamisen muka välttämättömäksi ja oikeutetuksi. Läpi koko linjan: maantierosvouwksessa, kostomurhassa, valtiollisessa murhassa, oikeusmurhassa, teloituksessa, itsepuolustuksessa, valloitusodassa, puolustussodassa, uskonso-dassa, kaikissa niissä mukanaolijoilla on aina joku, heidän mielestään tärkeä ja välttämätön asia, joka juuri sillä hetkellä ja siinä asiassa tekee tappamisen heidän näkökantansa mukaan sekä välttämättömäksi että oikeutetuksi, vieläpä pyhäksikin. Tosin osanottajain mielentila on erilainen: jotkut kenties saattavat sen tehdä innostuneina ja hurmaantuneina, toiset arkaillen ja vavisten, muutamit ikävänä velvollisuutena; ei ole rohkeutta tai voimaa kieltäytyä.

Mutta puhdistuksen tiellä kulkeva pyrkijä miettii yhä edelleen. Maailmassa ihmisen tappamista puolustetaan, se selitetään määrättyissä tilanteissa joko

välttämättömäksi pahaksi, ikäväksi velvollisuudeksi, tai sitä suorastaan ylistetään sankarillisena tekona, pyhänä ja oikeutettuna toimenpiteenä. Mutta totuudenetsijä huomaa, ettei Mestari puhu mistään tuollaisista ehdoista tai edellytyksistä, joiden vallitessa ihmisen tappaminen olisi joko ikävä velvollisuus tai ylistettävä teko. Sentähden hän yhä selvemmin huomaa olevansa kahden maailman, kahden valtakunnan välillä. Maailman valtakunnassa toistaiseksi tapetaan, koska siinä ei vielä välittömästi tapahdu Isän Jumalan tahto, mutta Jumalan valtakunnassa ei tapeta, koska siinä jo tapahtuu Jumalan tahto. Ja totuudenetsijä huomaa, että hänen sydämensä sisimmässä on myös ääni tai tajunta, joka kammoksuu kaikkea tappamista. Se on hänelle yhä selvempänä todistuksena, että Jumalan valtakunta on sisällisesti hänessä; niinkuin Jeesus on sanonutkin. Se havainto häntä tukee ja antaa hänelle yhä suurempaa varmuutta ja rohkeutta omaksumaan Jumalan valtakunnan näkökannan. Vaikka ihmiset maailmassa ovat toista mieltä, niin hänelle alkaa tulla mitä luonnollisimmaksi ja välttämättömimmäksi asiaksi, että hän tottelee Mestaria, Jumalaa, että hän sinään kieltäytyy tappamasta ja omaksuu Jeesuksen esittämän tappamattomuus-näkökannan; joka samalla on hänen oman sydämensä hienoin näkökanta. Sillä hänen sydämesään asuu Jumala rakkautena.

Mutta sitten tekee pyrkijä seuraavan huomion: elämä asettaa hänet kuin koetukselle. Muodostuu sellaisia tilanteita, jotka ihan pakoittamalla kehoittavat tarttumaan aseisiin. Asema näyttää uhkaa-

valta ja voi tuntua, niinkuin vain ihmisen tai ihmisten tappamisella voitaisi asema pelastaa; muuten näyttää uhkaavan perikato. Ja ellei kokelas ole vielä riittävän vankka siveellisesti, ellei hän ole edellisissä elämissään ja niiden välisissä kuolemantakaisissa tiloissa riittävästi kokenut, saattaa hän koetuksessa langeta, saattaa hän uudelleen omaksua maailmallisen näkökannan ja hyväksyä ihmisen tappamisen omine maailmallisine selityksineen, tulen siten jälleen ja yhä voimakkaimpina kokemaan ne seuraukset, ne sielun ja omantunnon tuskat, joita tappaminen aina ihmiselle tuottaa. Ja kun elämä armossaan antaa hänen uudelleen syntyä lihalliseen ruumiiseen, on hänessä yhä suurempi synnynnäinen kammo kaikkea tappamista vastaan. Silloin voi olla — ja ainakin kerran tulee niin olemaan —, että pyrkijä kestää koetuksen. Hän kestää koetuksen silläkin hinnalla, että hän tulisi sentähden ruumiillisesti tapetuksi. Hän mieluummin antaa tulla itsensä tapetuksi, kuin tahrisi kätensä veljensä verellä; niinkuin puhuimme I osassa, 3:n kappaleen lopussa. Oppilas on silloin joko vaistomaisesti tai tietoisesti ymmärtänyt Mestarin sanat: "Älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua; vaan peljätäkää ennemmin sitä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin" Matt. 10: 28. Sillä Jumalan valtakunnan opetuslapseksi pyrkijän kannalta ei suinkaan ole pääasia, saako hän elää ruumiillisesti vai joutuuko tapetuksi; pääasia on hänen kannaltaan, että hän tottelee tätä ensimmäisellä portaalla vallitsevaa lakia, ja saa kokea taas tämän lain tottelemisesta johtuvat seu-

raukset. Kun esim. apostoli sanoo: "Te tiedätte, ettei yhdessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi" (1 Joh. 3: 15), niin ei apostoli sano: "Te tiedätte, ettei yhdessäkään murhatussa ole iankaikkista elämää". Sillä jos niin olisi, silloinhan itse Jeesus Kristus, apostolit ja profeetat, joita maailma omien näkökantojensa mukaan on murhannut, olisivat vailla iankaikkista elämää! Ei murhatusta välttämättä pakene iankaikkinen elämä, vaan se pakenee murhaajasta. Murhaaja vain on onneton, vailla iankaikkista elämää; hänessä on vain ajallinen elämä, ja hän saa yhä uudelleen ja uudelleen ruumistua maan päälle ajallisen elämän varassa, siksi kunnes ilman ehtoja luopuu maailman valtakunnan hyväksymästä periaatteesta ja omak-suus edes ensimmäisellä portaalla vallitsevan Jumalan valtakunnan periaatteen: tappamattomuuden.

Kun pyrkijä puhdistuksen tiellä jaksaa suorittaa tutkintonsa tällä alimmalla luokalla, kun hän ruumiillisen kuolemansakin uhalla tottelee edes tämän ensimmäisen käskyn alinta puolta — sillä ylempi puoli on vihostumattomuus — silloin hän tekee uuden kokemuksen: Jumalan valtakunnan iankaikkinen elämä tulvahtaa häneen, ja hän alkaa pikkusen ymmärtää elämää Jumalan valtakunnan kannalta. Hän rupeaa tajuamaan, mitä merkitsevät Mess-tarin sanat opetuslapsilleen: "Jokainen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, hänet minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, hänet minäkin kieltän Isäni edessä, joka on taivaissa" Matt. 10: 32, 33.

Mutta eivätkö kaikki kristityt ja totuudenetsijät

tunnusta Jeesusta Kristusta ihmisten edessä? Kyllä — huulillaan, mutta ei sydämessään ja käytännössä. He kieltävät Jeesuksen ihmisten edessä selettäessään, ettei elämä ole opetuslapsellekaan mahdollinen, ellei hän jossain tilanteessa tartu aseisiin ja ole mukana ihmistä tappamassa. — Juuri tällä tavalla pyrkijä kieltää Jeesuksen Kristuksen ihmisten edessä, tullen samalla itse kielletyksi taivaallisen Isän edessä. Pyrkijä tulee kielletyksi Isän edessä siten, ettei iankaikkinen elämä tulvehdi häneen, eikä hänen järkensä avaudu ymmärtämään elämää Kristuksen hengen ja viisauden kannalta. Olkoon hän vaikka kuinka suuri salatieteilijä, kuinka kehittynyt selvänäkijä, puhukoon hän vaikka kuinka paljon Kristuksesta ja Kristuksen erilaisista ruumistuksista — ei hän tiedä mitään itse Kristuksesta, itse Kristus-hengestä. Niin kauan kun pyrkijä pysyy sillä kannalla, että elämä on hänelle mahdoton ilman, ellei hän saa olla mukana ihmistä tappamassa, niin kauan hän saa turhaan kiertää kaikki maailman avaruudet, löytämättä avainta Kristus-hengen ymmärtämiseen. Tai jos hänellä jo olisi avain, tai mahdollisuus Kristus-hengen ymmärtämiseen, niin menee se sinä hetkenä, kun pyrkijä kieltää ihmisten edessä sen elämänymmärryksen, jota Jeesus Kristus edustaa. Sillä henkinen eli todellinen Kristus ja siitä lähtevä järkeily ja logiikka ei ole olleenkaan sillä järkeilyn ja logiikan linjalla, mikä väkivallan ja tappamisen pohjalla kiertää. Niinkuin sanotaankin: ”Laki on Mooseksen kautta annettu, mutta armo ja totuus on Jeesuksen Kristuksen kautta tullut.” Armo on toista kuin tappaminen. Ja

sentähden, jos pyrkijä tahtoo päästä sisälle siitä "ahtaasta portista", mikä on niiden kahden järkeilytavan, kahden logiikan välillä, täytyy hänen kiellettyä järkeilemästä siltä pohjalta, että ihmisen tappaminen olisi hänelle joskus luvallinen ja välttämätön; hänen täytyy näiden kahden järkeilyn ja logiikan välillä maksaa se hinta, mikä sisältyy kaikkiin niihin etuihin ja arvoihin, joita hän ennen luuli tappamisen kautta aikaansaattavan tai ylläpidettävän. Vasta kun hän on tämän hinnan maksanut — johon hintaan on saattanut sisältyä hänen ruumiinsakin menettäminen — tulee hän Jeesuksen Kristuksen tunnustamaksi opetuslapseksi taivaallisen Isän edessä, ja hänelle avautuu iankaikkisen elämän järkeilyn ja logiikan mahdollisuudet.

Mutta tämä hinta on vain alimman portaan alin ehto. Jokaisella portaalla on oma hintansa maksettava, yhä kalliimpi ja yhä jalompi hinta. Vieläpä kaksi hintaa: ulkonainen hinta ja sisäinen hinta, hinta vanhan käskyn mukaan ja hinta uuden käskyn mukaan. Niinpä nyt ensimmäisellä portaalla on suoritettava vielä toinen vaikea hinta: on luovutettava vihasta, vihastumisesta. Sillä viha ja vihastuminen aina tappaa ja hämmentää hienoimman järkeilyn ja järkeilyn mahdollisuuden.

Tämä vihastumattomuus-käsky on oikeastaan ensimmäinen käsky Jeesuksen Kristuksen koulussa. Sillä tappamattomuus-käsky kuului jo vanhaankin kouluun.

Mutta mitenkä pyrkijä voisi vapautua vihastumisesta? — Me emme ryhdy tässä toistamaan sitä, mitä jo edellä sanoimme Jeesuksen Kristuksen kiel-

tämisestä ihmisten edessä. Sillä maailman valtakunnassa saattavat ihmiset hyvinkin sanoa: "eihän ihminen voi olla vihastumatta", tai: "on sula mahdollisuus olla vihastumatta!" Niin saattavat ihmiset sanoa maailman valtakunnassa — ja niin kieltävät Jeesuksen Kristuksen ihmisten edessä. Mutta pyrkijä tunnustaa Mestarinsa ihmisten edessä ja sanoo: viha ei kuulu ihmiseen, viha ei ole ihminen itse, ja sentähden voi ihminen vihasta luopua. Se tapahtuu vähitellen, tahtoperäisellä ja järkevällä pyrkimyksellä. Hän sanoo: asettakaamme hyvyys vihan tilalle, uskokaamme hyvyyteen, riippukaamme kiinni hyvyudessa! Silloin viha unohtuu, viha luopuu meistä. Ja jos lankeamme, yrittäkäämme uudestaan. Älkäämme masentuko, älkäämme epäilkö tai kieltäkö hyvyyttä mielessämme. Sillä jos sen teemme sydämessämme, kiellämme me hyvyyden pian myöskin julkisesti, ihmisten edessä. Älkäämme sentähden uskoko vihaan, älkäämme tunnustako tai väittäkö vihaa välttämättömäksi, vaan uskokaamme hyvään, tunnustakaamme aina, että hyvyys on todellinen, että hyvyys on se todellinen voima ja elämä, johon viha vähitellen hukkuu, sulautuu ja muuttuu hyväksi.

Toinen käsky: Älä tee aviorikosta, älä sydämesäsikään himoitse toista sukupuolta.

Alemmalta sieluelämältään ihminen on luonnontilassaan vain kuin kimppu astraalisia intohimoja ja älyllistä turhamaisuutta. Henkisen totuuden valossa ja rakkauden pyhässä tuleksa nämä sielulliset in-

tohimot vähitellen puhdistuvat kauneuskaipuiksi ja inhimilliseksi ja jumalalliseksi rakkaudeksi, ja älyllinen turhamaisuus muuttuu siiveelliseksi nöyryydeksi ja totuuden näkemykseksi. Siten ihminen personallisuudessaan eli sielussa vähitellen rakentuu ja muuttuu ihmisessä olevan jumalallisen ja ikuisen hengen arvoiseksi, saavuttaen vihdoin sielussaankin täydellisyyden, kuolemattomuuden. Niinkuin vertauskuvallisessa ja mystillisessä Ilmestyskirjassa sanotaan: "Iloitkaamme ja riemuitkaamme ja antakaamme kunnia hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen vaimonsa on valmistanut itsensä. Ja hänen annettiin pukeutua aivinaan, loistavaan ja puhtaaseen; se aivina on pyhien vanhurskauttamus" 19: 7, 8.

Tämä Karitsa on syvimmissä merkityksessään aurinkokuntamme Luoja, Logos, ja Jeesus Kristus, jossa Logos tuli lihaksi, mutta jokaisessa ihmisessä on myös tämä Karitsa, ja se on jokainen ihminen ikuisena henkiolentona, ainosyntyisenä Jumalanpoikana; joka Karitsan tavalla alistuu tulemaan lihaksi, alistuu yhä uudelleen syntymään ja pukeutumaan sielulliseen ja lihalliseen olemukseensa. Ja "vaimo" taas on juuri tuo alkuaan intohimoinen ja kuolevainen sielu jokaisessa ihmisessä; joka henkisen kuuliaisuuden ja pyrkimyksen kautta vähitellen saavuttaa, niinkuin sanoimme, myöskin kuolemattomuuden.

Tämä astraalinen sieluvoima esiintyy monenlaisina himoina, mutta Jeesus puhuu tässä vain sukupuolihimosta. Tämä varmaankin sentähden, että sukupuolisuudessa tämä astraalinen — oikeastaan

eetterinen — luonnonvoima esiintyy kaikkein keskeisimpänä ja luovana voimana. Mutta vaikkakin sukupuolivoima on mahtava ja luova luonnonvoima, niin ihminen ihmisenä on oleva vieläkin ihmeellisempi luova luonnonvoima. Sentähden ei ole elämän tarkoitus, että ihminen jäisi sukupuolivoiman edessä alakynteen, tavallaan sen heitetäväksi leikkipalloksi, vaan elämän tarkoitus on, että ihminen tämänkin mahtavan luonnon alkuvoiman — niinkuin vihan — kesyttäisi, alistaisi ja muuttaisi sen sydämessään inhimilliseksi ja jumalalliseksi rakkaudeksi.

Nyt me voimme koettaa lyhyesti seurata sitä kehitystä ja muutosta, jonka alaisena sisäinen Kristus meissä vähitellen voittaa, kesyttää ja itseensä sulattaa tämänkin astraalis-eetterisen luonnonvoiman. Sillä kokemus on osoittanut, että mikään muu kuin sisäinen Kristus meissä ei kykene tätä alkuvoimaa kesyttämään. Jos me ilman Kristusta, ilman rakkautta ja ilman rakkaudesta johtuvaa palvelevaisuutta, ilman rakkaudesta johtuvaa henkistä elämää ja luovaa työtä sitä yritämme, muutumme me koviksi ja kylmiksi ja lopulta julmiksi olennoiksi. Mutta auttaessamme sisäisen Kristuksen kasvamista itsessämme ja muissa, antaessamme rakkauden johtaa itseämme iloiseen palvelevaisuuteen ja sekä ruumiillisten että hengellisten tehtävien ja velvollisuuksiemme täyttämiseen, silloin tapahtuu tämä alkemistinen muutos luonnollisella tavalla, niin että pyrkijä säilyttää nuorekkuutensa ja elämänilonsa pitkin matkaa; kunnes joskus huomaa, että hän ei olekaan sukupuoliolento, vaan henkinen

olento, joka osaa sukupuolettomasti rakastaa, iloita, tehdä työtä, auttaa ja palvella.

Suhteessamme sukupuolisuuteen ilmenee ensimmäinen sädehdys Kristuksesta, meidän sisäisestä henki-ihmisestämme siinä, että meissä ilmenee siveellinen vastuullisuus sukupuolisessa suhteessa. Tämä näyttäytyy käytännössä yksiavioisuuden vaatimuksena. Kun Jeesuksen Kristuksen oppilas, tai oppilaaksi pyrkijä on avioliitossa, tuntee hän tarvitsevansa olla aviopuolisollensa uskollinen. Uskonto muus tuntuu hänestä itsestään aviorikokselta.

Toinen aste esiintyy vähitellen siinä, että avioliittoa elämään sisältyy myöskin siveellisen runollisuuden ja kauneuden vaatimuksia; joka luonnollisimpana ja oleellisimpana näyttäikse lapsirakkaudessa. Aviopuolisot kaipaavat lapsia. Sydämessään iloiten ja kärsien he lapsiaan rakastavat ja kasvattavat. Kaikki muu alkaa heistä itsestään vähitellen tuntua aviorikokselta. Mutta lapsirakkaudessaan he siveellisesti virkistyvät. Lapsiensa läheisyydessä ja heitä rakastaessaan vanhemmat tuntevat sen ilon ja taivaallisen tuulahduksen, jonka lapset tuovat tullessaan taivasten maailmoista. Lapsiaan rakastaessaan tottuu vanhempien rakkausvoima kääntymään ylöspäin, sukupuolettomaksi. He itsekkin sydämessään puhdistuvat ja kohoutuvat.

Tämä on aivan luonnollinen ilmiö. Sillä eiväthän lapset ole tyhjästä tulleet, he eivät ole saastaisia, he eivät ole välttämättä synnissä syntyneet. Jälleen-syntyvinä henkiolentoina he ovat Kristus-minuuk-sia, jotka ovat monia kertoja ennen maan päällä lihallisessa ruumiissa eläneet. Edellisen ruumiilli-

sen kuolemansa jälkeen he ovat läpikäyneet omien erehdyksiensä, omien syntiensä aiheuttamat helvetit, tuonelat ja kiirastulet, puhdistuen niissä astraalisesta himoluonnostaan. Taivasmaailmoissa he ovat henkiminuuksina levänneet ja edellisen elämänsä erehdyksiä ja tekoja ajatelleet ja mietiskelleet, tullessaan vähitellen siihen lopputulokseen, ettei ole muuta mahdollisuutta kuin syntyä jälleen maan päälle, lihalliseen ruumiiseen, oppiakseen siten sen siveellisen voiman ja nöyryyden, että kykenisi seisomaan kuin järkkymätön siveellinen pylväs kaikissa alemman kolminaismaailman virroissa ja voimavärähtelyissä. Ja ikäänkuin lahjaksi maallisille vanhemmilleen he tuovat tuulahduksen taivasten maailmoista. Vanhemmat, jotka osaavat rakastaa lapsiaan, tuntevat sen. He vastaanottavat siten lapsiltaan siveellistä ja henkistä tukea, kun taas vanhemmat antavat lapsilleen aineellista tukea, ja sitten myöskin siveellistä ja henkistä tukea rakkaudessa, kasvatuksessa.

Tässä suhteessa elämä on mitä herkintä koulua. Lapsien ruumiitten synnyttäjinä ja kasvattajina on meillä vielä paljon opittavaa; jossa oppimisessa on hyväksi avuksi aina muistaa, että sekä meidän lapsemme että me itse olemme henkiolentoja, Kristusolentoja.

Kuitenkaan kenenkään ei tarvitse olla huolissaan, joskin hänen kohtalonsa olisi muodostunut sellaiseksi, ettei hänelle ole syntynyt lapsia, joita hän saisi rakastaa ja kasvattaa. Silloin kohtalo ja kaitselemus on ajatellut hänen suhteensa jotakin muuta. Sillä jokainen ihminen voi tulla henkisesti äidiksi ja

isäksi. Jokainen ihminen on kutsuttu kerran tulemaan sisäisen Kristus-lapsen maaalliseksi äidiksi ja isäksi. Ja itseämmekin, jokaista meitä kutsutaan kasvattamaan itseämmekin lapseksi, ulkonaisesti-kin sellaiseksi lapseksi, sellaiseksi lapsenmieliseksi olennoksi, joka osaisi elää läpi elämänsä, läpi kaikkien viettelyksien ja vaikeuksien, osaisi elää niin, että hän osaisi säilyttää puhtaan lapsenmielisyytensä, osaisi aikuisenakin hymyillä taivaallista iloa ihmisten keskellä.

Me ihmiset, pyrkijöinäkin, menetämme vielä yleensä liian pian lapsenomaisuutemme; me tulemme liian pian sillä tavalla aikuisiksi ja vanhoiksi, että me osaamme ja uskallamme puhua pahaa toisistamme, tai että me osaamme olla aatteellisia sankareita siinä merkityksessä, että me ajamme asioitamme ja aatteitamme pakkokeinoilla, toisten ihmisten vapaan ymmärryksen ja ruumiitten ylitse.

Ja kuitenkin: ette tule sisälle Jumalan valtakuntaan, ellette tule lasten kaltaisiksi. Me saamme ruumiillisesti kuolla ja syntyä, syyllisinä ja pakollisesti kuolla ja syntyä uudelleen ja uudelleen, kunnes saamme ja osaamme olla lapsenmielisiä läpi elämän. Ei riitä, että me vain kehossa ja pikkulapsina olemme saamattomuudessamme hyviä, tai että vain silloin tällöin joku lapsi voi olla erittäin enkelimäinen, tai että joku harva, niinkuin Jeesus Kristus, voi läpi elämänsä säilyttää lempeytensä, puhtautensa, taivaallisen katseensa ja ilmeensä ja hymynsä. Se sama täytyy kerran läpäistä jokaisen Kristus-olennon. Ja jokainen ihminen on sisimmässään Kristus-olento.

Tällöin alkaa ihmisessä vähitellen toteutua myöskin se sana, kun sanotaan, että yksinäisellä on enemmän lapsia kuin sillä, jolla mies on. Sillä merkittävällä tavalla oppii sellainen ihminen vähitellen rakastamaan ja siunaamaan kaikkia lapsia, ja kaikkia ihmisiä, aikuisiakin.

Mutta eikö ole kovin vaikea voittaa tällaista sydämen puhtautta sukupuolielämän suhteen? Epäilemättä. Eihän Jeesus muuten puhuisikaan ahtaasta portista ja kaidasta tiestä. Mutta tässä on yhden käskyn noudattaminen apuna toiselle. Kun ihminen ensin ja samalla omaksuu ensimmäisen eli tappamattomuuden ja vihas tumattomuuden käskyn, saaden siten tuntea Jumalan valtakunnan tuulahduksen pulpahtavan sisässään, on tämä hänellä sitten apuna seuraavien käskyjen noudattamisessa.

Ja sitten on verrattomasti parempi ottaa tämä toinen käsky juuri siinä muodossa ja siltä kannalta, jollaisena Jeesus Kristus sen esittää. Nim. että opetuslapsen on pyrittävä puhdistumaan sydämen ja mielikuvituksen tasolla. Sillä jos ihminen kuitenkin sydämessään ja mielikuvituksessaan haaveilee ja antaa tilaa sukupuolihimolle, ei hän ole ihmisenä itsenäinen ja vapaa, ja se vie hänet aviorikokseen myöskin fyysillisellä tasolla, fyysillisessä ruumiissa. Sentähden Jeesuksen Kristuksen opetuslapseksi pyrkijä kiinnittää aina mielensä Mestarin puhtauteen, hän kantaa aina sydämessään ja mielikuvituksessaan puhtauden ihannetta.

Näinollen nämä kaksi käskyä sisältävät Maria-salaisuuden. Niitä seuratessaan ihminen muuttuu

sielultaan puhtaaksi, neitseelliseksi; hän asteettain vapautuu vihasta ja himosta, ja niiden tilalle tulee hyvyys ja puhtaus; ihminen voi tulla sielussaan rakkaaksi totuuden Pyhästä Hengestä, jossa sitten sisäinen Kristus-lapsi voi syntyä ja kasvaa.

7. Josef-ryhmän käskyt.

Kolmas käsky: Älkää ollenkaan vakuuttako puhuvanne totta, vaan puhukaa totta sinään.

Vanha käsky oli kuulunut: "Älä vanno väärin" ja: "Täytä Herralle valasi." Mutta tämä käsky on — Jeesuksen kannalta katsoen — riittämätön, kahdestakin syystä. Ensiksikin: ei ole mitään ta-keita, onko vala tarkoitettu vakavasti, tai tulisiko se täytetyksi. Sillä toiseksi: ihminen ei todellisuudessa omista mitään, ja sentähden ei voi mitään asettaa valansa vakuudeksi. Niinkuin Jeesus sanoo: taivas ei ole sinun, sillä se on Jumalan valtaistu-
tuin, maa ei ole sinun, sillä se on hänen jalkojensa alunen, ja sinun ruumiisikaan ei ole sinun, sillä sinä et voi edes yhtä pääsi hiusta muuttaa valkoiseksi tai mustaksi. Ja vielä vähemmin on ihmisellä mitään omistusoikeutta toiseen ihmiseen, niin että hän saisi valansa kautta ratkaista tai määrätä hänen kohtalonsa. Sentähden sanoo Jeesus: "Älkää ensinkään vannoko... vaan olkoon teidän puheenne: Niin, niin, tahi: ei, ei. Mitä siihen lisätään, se on pahasta".

Toista on, jos pyrkijä miettii ja lupaa tai päättää

itsekseni: minä kieltäydyn tappamasta, minä kieltäydyn vihaamasta, minä en puolusta tai selitä tappamista tai vihastumista oikeutetuksi tai välttämättömäksi, minä en puolusta enkä selitä aviorikosta tai himoa sydämessäni oikeutetuksi tai välttämättömäksi, minä en puolusta enkä selitä valehtelemista oikeutetuksi tai välttämättömäksi, minä päinvastoin tunnustan Mestarin Jeesuksen Kristuksen käskyt oikeiksi ja mahdollisiksi, ja minä koetan niitä noudattaa ja toteuttaa. Sillä eihän ihminen ilman tällaista mietiskelyä, ilman tällaista selitystä, lupasta tai päätöstä pääsisi mihinkään alkuunkaan henkisessä pyrkimyksessään. Mutta kun ihminen älylläänkin miettii ja tunnustaa Mestarin käskyt, on se hänelle alkuna ja apuna, niin että hän vähitellen osaa ja jaksaa niitä myöskin toteuttaa. Sillä tälläisellä mietiskelyllään, selityksellään ja lupauksellaan oppilas tunnustaa Jeesuksen Kristuksen — niinkuin edellä sanoimme — ihmisten ja oman itsensä edessä, ja Mestariakin tunnustaa hänet taivaallisen Isän edessä, so. ihminen on tuollaisella mietiskelyllään, tuollaisella selityksellään ja lupauksellaan antanut luvan, jonka mukaan häntä voidaan sisäisesti tukea ja auttaa. Niinpä kun oppilas tunnustaa valheen ja valehtelemisen tilalle totuuden ja toden puhumisen, niin häntä siinä pyrkimyksessään autetaan.

Katsokaamme nyt tätä käskyä puhdistuksen tien eli itsekasvatuksen kannalta.

Että taas oppilas ylimalkaan tuntee tarvitsevänsä vanna eli vakuuttaa puhuessaan puhuvansa totta, edellyttää, että hän saattaa myöskin valehdella. Mutta miksi taas ihmiset ylimalkaan ovat ryhtyneet

valehtelemaan? Siihen on alkuaan pitänyt olla joku käytännöllinen syy. Ja syy on tietenkin siinä, että kun ihmisen elämä, kohtalo ja tehtävä on tuntunut vaikealta, niin hän on valehtelemalla joko yrittänyt sivuuttaa tuon vaikean tehtävän, tai on luullut valehtelemisen avulla siitä helpommin selviytyvänsä. Kokemattomuudessaan on ihminen voinut luulotella, että ellei hän missään ja koskaan saisi valehdella, niin elämä muodostuisi hänelle kovin vaikeaksi. Mutta — on ihminen saattanut ajatella — kun minä vähän ja toistaiseksi valehtelen, tai kun minä vielä joko valehdellessani tai tottakin puhuessani juhlallisesti vannon ja vakuutan puhuvani totta, niin toiset ihmiset minuun paremmin luottavat, ja minun asiani luistavat paremmin.

Alussa ja kokemattoman kannalta on asia saattanut siltä näyttää. Mutta kuinka näyttää asia muistaessamme, ettei elämän tarkoitus toteudu eikä sisälly siihen ajatukseen, että me pääsisimme mahdollisimman helpolla läpi elämän, vaan käytännöllisen elämän tarkoitus on, että me elämän vaikeuksia voittamalla siveellisesti kasvaisimme, ja että meistä siten tulisi täydellisiä ja onnellisia ihmisiä. Ajatelkaamme inhimillistä pyrkimystä jossain kyvyssä, esim. soittotaidossa. Jos oppilas koettaa päästä harjoituksissa helpommalla, vieläpä sivuuttaa opettajansa antamat ohjeet ja neuvot, sanoo harjoitelleen- sa vaikkei harjoitellutkaan, silloin ei ole takeita siitäkään, että hänestä mitään soittotaituria tulisi- kaan. Samoin on tietysti sen olennon laita, joka Jeesuksen Kristuksen käskyjen mukaan harjoittautuu ihmiseksi, yrittäen siten valmistaa itsessään ja it-

sensä kautta tietä Kristuksen jatkuvalla tulemiselle. Jos hän valehtelemalla luulottelee pääsevänsä helpommalla läpi elämän, sivuuttaa hän samalla elämän tarjoomat ponnistukset ja kokemukset, ja pääseekin tavallaan niin helpolla, ettei hänestä tulekaan sitä mitä pitäisi tulla; hänen ihmisyytensä kehittyminen hidastuu, hän jää älyllisesti ja siveellisesti heikoksi olennoiksi.

Kun ihminen sensijaan kieltäytyy valehtelemasta, kieltäytyy edes vakuuttamasta totta puhuvansa, ja jos elämä sentähden tuntuisi muodostuvan vaikeammaksi, silloin on hänen oltava paljon ahkerampi, valppaampi ja aloitekykyisempi. Tällöin hän ei saa olla laiska, ei mukavuutta tarvitseva nahjus, ei kiemurteleva kiipeilijä eikä tyhjiä haihatteleva haaveilija. Eikä hänellä ole aikaa eikä varoja hemmotella itseään piloille kaikenlaisilla muotitaudeilla. Hänen elämänsä ylimalkaan ei saa olla kielteinen, ei sellainen, että hän ajattelisi tarvitsevänsä päästä mahdollisimman helpolla läpi elämän, tai että hän takertuisi ja uskoisi kaikenlaisiin esteisiin, sairauteen ja muihin vaikeuksiin ja niiden ylivoimaisuuteen. Hänen ajatuksensa ja uskonsa täytyy olla myönteinen, sellainen, että hän uskoo terveyteen, onneen ja sopusointuun ja ihmisyyteen; hän uskoo Mestariin ja Jumalaan ja siihen, ettei Jeesus Kristus ole antanut mitään turhia, epäkäytännöllisiä tai mahdottomia käskyjä, joten hän tahtoo harjaantumisen ja kokemuksen kautta päästä niistä perille.

Mutta tällöin pyrkijän älyllinen ja siveellinen ihmisyyss järjestyä uudella tavalla ja nopeasti. Hän huomaa, että monet sellaiset asiat ja vaikeudet, jotka

aluessa näyttivät mahdottomilta voittaa ja järjestää muuten, kuin joko suorastaan valehtemalla tai ainakin vakuuttamalla puhuvansa totta, ne sittenkin olivat mahdolliset järjestää vain vaikenemalla siinä, missä piti valehdella, ja puhumalla vilpittömästi ja aina totta.

Ja sen lisäksi: elämä alkoi muuttua runollisen kauniiksi ja kiintoiseksi. Sillä yksi ja toinen solmu elämän langassa aukenee sille ihmiselle, joka vain vaikeenee ja totta puhuu. Se tuottaa hänelle uusia kokemuksia, uutta sisältöä elämään.

Lyhyesti siis: kun totuudenetsijä lörröttelee turhia, kun hän joko valehtelee tai vakuuttaa puhuvansa totta, on se omiansa vaikuttamaan hänessä raihnaisuudesta ja tylsäpäisyyttä, mutta kun hän kieltäytyy sekä valehtelemasta että vakuuttamasta puhuvansa totta, luottaen asioittensa järjestelyssä ja suhteessa muihin ihmisiin vain toden ja kauniin ja ystävällisen ja rakkaudellisen puhumiseen ja vaikeenemiseen, silloin hänen älylliset kykynsä ja siveellinen kuntonsa ja ihmisyytensä herää ja järjestyy iloisen terveeksi ja sopusointuisen voimakkaaksi. On totta kun sanotaan: totuus tekee teidät vapaaksi. Sillä totuus, käytännöllinen totuuden seuraaminen tekee ihmisen vapaaksi älyllisestä ja siveellisestä raihnaisuudesta ja kaistapäisyydestä.

Neljäs käsky: Älkää tehkö pahalle vastarintaa.

Tätäkin käskyä tutkimme puhdistuksen tien ja siveellisen itsekasvatuksen kannalta.

Lankeaa itsestään, että kun ihminen koettaa seurata Jeesuksen viittä käskyä, niin hän ei pyri teke-

mään pahaa ympäristölleen. Mutta tämä ei mitenkään estä, etteikö suuretkin vaikeudet ja paha saattaisi häntä yllättää ja ympäröidä. Sellainen saattaa sisältyä hänen joko yksilölliseen tai joukkokarmaansa, joko pakolliseen tai vapaaehtoiseen kohtaloonsa. Tai myöskin voi olla, että sillätavoin alkuunpannaan uutta karmaa.

Tällöinkin voi pyrkijän asema jälleen tuntua hyvin vaikealta. Ja jos hän on vielä siveellisesti heikko luonne, saattaa hän oman alemman luontonsa ja ympäristönsä houkutuksesta ja painostuksesta alistua uudelleen sellaiseenkin elämäntapaan, joka on vasten edellistenkin kolmen käskyn henkeä. Jos taas hän on vähän vahvempi, mutta ei vielä riittävän vahva, saattaa hän — vanhasta tottumuksesta ja asemaansa helpoittaakseen — ryhtyä käyttämään väkevämmän oikeutta ja voimakeinoja ympäröivän pahan kukistamiseksi; aivan niinkuin ulkonaisessa maailman valtakunnassa tapana on. Hän ei vielä ole oppinut sitä elämän ja toiminnan tapaa, jossa paha, so. elämän järeämmät alkuvoimat hyvällä kasvatuksella ja jalostuksella muutettaisiin nopeammin värähteleviksi ja valoisiksi hyvän voimiksi. Siksi hän saattaa joutua ajattelemaan: ellen minä koeta vastustaa ja kukistaa pahaa ja pahan valtaa ja sen edustajia ympäristössäni ja maailmassa yleensä, niin elämä muodostuu minulle ja kaikille muille hyville ihmisille erinomaisen tukalaksi ja vaikeaksi. Mutta jos minä — saattaa kokematon ja henkisesti nuori totuudenetsijä edelleen ajatella — jos minä ja kaikki muut hyvät ihmiset ja kunnon kansalaiset nousemme taistelemaan kaikkea pahaa ja sen edustajia

vastaan, nujerramme pahat ja pahan vallan, niin silloinhan minun ja kaikkien muiden hyvien ihmisten, vieläpä itsensä Kristuksen ja Jumalankin on sentään siedettävämpi olla ja elää tässä maailmassa.

Näin ajatellen saattaa kokematon totuudenetsijä joutua vimmatuun taisteluun kaikkea pahaa vastaan, sitä vastaan, mitä hän milloinkin pahaksi luulee. Hyvän puolesta intoillessaan hän siten toimii vasten tätä neljättä Jeesuksen käskyä, aiheuttaen kaksi alempilaatuista seurausta. Ensiksi sen, että hän siten joutuu tuhoamaan noita Jumalan ja suuren luonnon luomuksia, keskeneräisiä teoksia. Ja siis tapahtuu ihan päinvastaista, kuin mitä hän kuvittelee. Hän kukaties luulee palvelevansa Jumalaa, Kristusta, kukistaessaan sitä mitä hän pahaksi luulee, mutta mahdollisesti onkin vain särkenyt Jumalan alkuunpaneman ja elämän koulussa muovaileman mutta toistaiseksi vielä puutteellisen ja keskeneräisen taideteoksen. Taistellessaan pahaa vastaan hän joutuukin tekemään elämän hiukan köyhemmäksi ja karummaksi.

Toinen alempilaatuinen seuraus on, että pahaa vastustaessaan pyrkijä itse jää siveellisesti ja älyllisesti heikoksi. Hän luulee pääsevänsä helpommalla läpi elämän kukistamalla pahan vallan. Mutta — ottaessamme asian edelleen ihmisyyden harjaantumisen ja kehittymisen kannalta — tästä on taas sama seuraus kuin valehtelemisestä ja vannomisesta: pyrkijä pääsee elämänkoulussa ja ihmisyysharjoituksessaan niin helpolla, ettei hänestä mitään ihmistä tulekaan. Hänen ylempi järjellinen ja siveellinen puolensa kehityksessään pysähtyy ja kovettuu.

Kun pyrkijä sensijaan tottelee tätä Jeesuksen neljättä käskyä, eikä siis tee pahalle vastarintaa, ei koeta poistaa pahoja pois elämän näyttämöltä, on siitä ensiksi se seuraus, että hänen hyvänä ihmisenä täytyy olla vielä paljon hyvempi, ystävällisempi ja auttavaisempi, voidakseen elää ja työskennellä noiden pahojen keskellä ja ympäröimänä. Mutta koettaessaan hävittää pahaa, uskaltaa hän itse olla ja esiintyä paljon röyhkeämpänä, pysyen ja kehittyen siten hyvyudessaan ankaraksi, sydämessään kovaksi ja tuomitsevaksi. Ja toiseksi: kieltäytyessään tekemästä pahalle vastarintaa, kieltäytyessään ollenkaan ajattelemasta elämää siltä kannalta, täytyy pyrkijän taas olla — voidakseen pitää kohtalonsa tasapainossa — paljon eloisampi, aloitekykyisempi, henkisesti virkeämpi, toimeliaampi ja voimakkaampi. Sillä pahan vastustamattomuus ei suinkaan merkitse toimetttömyyttä, ei sitä, että ihminen jäisi yksikaikkisen välinpitämättömänä kovan kohtalonsa ja minkä tahansa tallattavaksi. Se vaan merkitsee, että pyrkijä ei vastusta pahaa, mutta sensijaan hän koettaa uutteralla työllään ja hyvántahtoisella järjestelyllään muuttaa tuon sekä sisäisen että ulkonaisesti elävän, liikehtivän ja tavallaan kuin päälle karkaavan pahan hyväksi. Ja ellei hän sittenkään tässä järjestelyssään onnistu, niin mieluummin hän itse jää kärsimään loukkausta ja vahinkoa, kuin koettaisi hävittää tai tuottaa vahinkoa tuolle ahdistavalle ja päällekkarkaavalle pahalle. Niinkuin samassa käskyssä edelleen sanotaan: "Jos joku tahtoo käydä oikeutta kanssasi ja ottaa ihokkaasi, niin anna hänen saada viittasikin". Sillä kokonaan erilainen vaiku-

tus on näillä kahdella menettelytavalla pyrkijään itseensä. Koettaessaan nujertaa pahan vallan, kaiken vastustuksen ja vastustajat, kehittyi ihmisessä kyläkin eräänlainen pelkoa ja siitä johtuvaa kunnioitusta herättävä kunto ja tarmo, sellainen kunto ja tarmo, joka panee heikomman lopulta matelemaan maassa väkevämmän edessä. Niinkuin esim. esitään "Kuolematon kuningatar"-nimisessä salatie-teellisessä romaanissa, jossa ukko Billali möyrii mahallaan maassa tuon yhdeltäpuolen erittäin hienostuneen kasvisryöjän mutta toiselta puolen julman ja kauhistusta ja pöyristyttävää pelkoa herättävän kuningattarensa edessä.

Mutta kokonaan toista on kuitenkin se siveellinen ihmisarvo, kunto ja tarmo mikä oppilaassa kehittyi Jeesuksen neljättä käskyä seuraamalla. Silloin hän ei mietiskele ja järkeile siihen suuntaan, kuinka hän saisi pahan tai pahat hävitetyksi, vaan hän mietiskelee ja järkeilee siihen suuntaan, kuinka hän voisi järjestää ja toimia niin, että kaikki pahat tai paha sen kautta muutettaisiin hyväksi. Jeesuksen opetuslapsiksi pyrkijänä hän luopuu oikeusvaatimuksesta ja tunnustaa Jumalan rakkauden, anteeksiantamisen ja armon. Aivan niinkuin Jeesus opettaa oppilaitaan mietiskellen ajattelemaan eli rukoilemaan: "Ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi velallisillemme". Sillä sitä tehden elämä muodostuu opetuslapselle koulukseksi, jossa hän oppii soveltamaan rakkautta käytäntöön anteeksiantamisena. Kun hänen pitäisi — entiseen tapaan ja maailman valtakunnan tavalla — sovelttaa käytäntöön ankaruutta, niin hän

luopuukin siitä ja sovelluttaa sen tilalle anteeksi-
antamisen ja armon.

Ja sitähan elämä anteeksiantamisessa onkin. Niin-
kuin Jeesus heti lisää: "Sillä jos te annatte anteeksi
heidän rikkomuksensa, niin taivaallinen Isänne myös
antaa teille anteeksi; mutta jos te ette anna ihmisille
anteeksi, niin ei Isännekään anna anteeksi teidän
rikkomuksianne".

Juuri tässä on anteeksiantamisen oleellinen sisäl-
tö, järkähtämätön ydin. Opetuslapsen on hyvä pai-
naa vahvasti mieleensä Jeesuksen Kristuksen sanat:
"Jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei Isänne-
kään anna anteeksi teidän rikkomuksianne".

Mutta yhtä arvokasta ja tärkeitä on hänen myös-
kin oppia ymmärtämään, että anteeksiantaminen ei
sovellu eikä kuulu "ikävien velvollisuuksien" jouk-
koon. Sillä anteeksiantaminen on riemullisin ja va-
pauttavin asia sille, joka sen ymmärtää sovelluttaa
käytäntöön. Ja hän kukaties oppii vähitellen ym-
märtämään, että hänen kohtalonsa on tavallaan hä-
nen omassa kädessään. Mutta tavallaan se on
myös toisissa ihmisissä, on kaikissa niissä ihmi-
sissä, joita kohtalo tuo hänen tielleen, joiden kanssa
hänen pitää välejänsä selvittää. Sillä miten hän sil-
loin arvostelea ja kohtelee sitä ihmistä, jonka koh-
talo tuo hänen tielleen, samoin hänen oma kohtalon-
sa taas häntäkin arvostelea ja kohtelee. Niinkuin
Jeesus sanoo: "Millä tuomiolla te tuomitsette, sillä
teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä
teille mitataan". Kun oppilas siis vaatii "silmän sil-
mästä ja hampaan hampaasta" ja senmukaan koh-
telee toista ihmistä, niin on niinkuin hän sanoisi elä-

mälle: juuri näin minuakin kohdeltakoon, juuri näin minullekin tapahtukoon. Ja se myöskin tapahtuu.

Tällä tavalla oppilas vähitellen oppii seisomaan ja toimimaan tällä neljännellä astuimella portaissa. Sillä mikäli oppilas rakkaudessaan oppii luopumaan vaatimuksistaan ja sovelluttaa armoa ja anteeksi-antamista toisiin ihmisiin, sikäli Jumalan armo laskeutuu häneen, ja hän osaa yhä selväjärkisemmin toimia armotajunnassa. Hänen ymmärryksensä aukenee henkiselle, profeettalliselle sisänäkemykselle; sekä Maria että Joosef kuulevat enkelin äänen, ja tottelevat sitä. Oppilaan tajunta aukenee enkelten ja jumalien maailmaan, so. Jumalan valtakuntaan; joka siis aluksi löytyy sisäisesti, mutta toteutuu hänen kauttaan vähitellen myöskin ulkonaisessa maailmassa.

Nämä kaksi käskyä siis muodostavat Joosef-ryhmän, joiden tahtoperäinen ja järjellinen noudattaminen vaikuttaa sen, että Maria eli lempeys oppilaan ja ihmiskunnan sydämessä tulisi suojelluksi. Sillä oikeustajunta aina — Herodeksen tavalla — kuolettaa pyrkijän sydäimestä lempeyden. Siksi hän voi säilyttää sydämensä rakkauden ja järjellisen sisänäkemyksensä vain kuuntelemalla ja tottelemalla enkelin ääntä ja Mestarinsa käskyjä.

8. *Kristus-lapsen ryhmä.*

Viides käsky: Rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat.

Tämä käsky tulisi olemaan meidän sisäisen Kristus-lapsemme toiminnallinen elämänohje. Kun edellisten käskyjen noudattamisen kautta meidän tunteemme ja älymme ja käyttövälineemme puhdistuvat, niin tämän viidennen käskyn noudattamisen kautta varsinainen Kristus-elämä läpäisee ja ohjaa niitä kaikkia. Silloin sisäinen Kristus juuri pääsee-kin meidän sydämessämme puhumaan meidän toimivalle järjellemme ja ymmärryksellemme: kuule, älä vihastu, älä ole epäpuhdas sydämessäsi ja mielikuviuksessasi, älä valoilla vakuuta puhuvasi totta, vaan puhu muuten aina totta, älä tee pahalle vastarintaa, vaan toimi yhdessä minun kanssani, rakkaudessa kaikkia kohtaan, rakastaen vihollisiasi, rukoillen niiden edestä, jotka yksinkertaisuudessaan ja tietämättömyydessään luulevat itsellään olevan oikeuden vainota ja vahingoittaa. Tosiaankin: he eivät tiedä, mitä he tekevät. Erittäinkin, kun heitä, niin-kuin meitäkin, on lapsesta asti opetettu hullusti. Pyri sinä liittymään niihin, joissa sisäinen Kristus

on hereillä, joiden kautta ylläpidetään henkistä ja elävää tietoa ja luodaan henkistä eli todellista ihmiskuntaa, joka siemenen tavalla uhrautuu, monistuu ja kasvaa, joka hapatuksen tavalla koko ihmiskunnan hapattaa.

Juuri tällainen näkökanta, sen omaksuminen ja noudattaminen kasvattaa ihmisessä henkistä ihmisestä, ensin lapsena, sitten poikana, joka vähitellen tekee ihmisestä maailmankansalaisen. Hän ei ole siten enää vain rotuolento, yhteiskuntaluokkaolento, sukupuoliolento, tai uskonnossaan suvaitsematon ja ahdasmielinen oikeaoppinen, sillä hän henkisenä lapsena ja poikana kasvaa niiden lävitse. Hän ei enää ole vain osa-ihminen, jonka pitäisi riidellä ja taistella toista osa-ihmistä vastaan, vaan hänessä alkavat olla molemmat osat yhtyneet, joten hän alkaa olla ihmisenä kokonainen, täydellinen. Hän alkaa olla sillä tavalla täydellinen, että hän tietää olevansa henkiolento, kaikkiallisen Isän ainosyntyinen poika. Maailma on Isän Jumalan Perhe, jos niin saisimme sanoa, ja me kaikki ihmiset olemme henkiolentoina ensin lapsia ja sitten poikia, viimein täydellisiä Poikia tässä maailmanperheessä.

Puhdistuneessa sydämessään, valaistuneessa järjessään ja rakastavassa arnotajunnassaan opetuslapsi silloin niin iloitsee kaikkien ihmisten henkistä hyvästä, ettei hän voi olla ketään niitä sortamassa ja hävittämässä, ei ketään kurittamassa, kostamassa ja rankaisemassa — kuulukoot nuo ihmiset ruumiinsa puolesta mihin tahansa rotuun, uskontoon, yhteiskuntaluokkaan tai muuhun sellaiseen, joissa ihmiset ryhmittyneinä asettuvat toisiaan

vastaan. Sillä hänen tajuntansa kannalta, hänen jumalanvaltakunta-tajuntansa, hänen opetuslapsi- eli armotajuntansa kannalta on vain yksi suuri Perhe, jossa me kaikki olemme lapsia, poikia, ja siis keskenämme veljiä. Hän ymmärtää koko ihmiskunnan elämän niinkuin veljet ja siskot onnellisessa perheessä, jotka todella sydämessään toisiaan rakastavat, mutta vielä paljon syvemmin, selvemmin ja tietoisemmin.

Näinollen voi oppilas heti alusta alkaen kiinnittää käytännöllisen huomionsa tähän viidenteen käskyyn. Silloin hän paremmin oppii ymmärtämään ja toteuttamaan edellisiäkin käskyjä. Sillä kuitenkin ihmisen oleellisin kutsumus on: oppia rakastamaan kaikkia ihmisiä sinään! Sillä vain silloin, nim. kaikkia rakastamalla voi ihminen oppia, yhdessä Jeesuksen Kristuksen kanssa ja hänen tavallaan uhrautumaan työssä koko ihmiskunnan suuressa perheessä.

III OSA

9. Jeesuksen käskyjen laajempi merkitys.

Olemme edellä tulkinneet Jeesuksen käskyjä puhdistuksen tiellä kulkevan opetuslapsen siveellisinä harjoitusohjeina alemman ihmisensä puhdistamisessa ja ylemmän ihmisensä eli sisäisen Kristuksen elämän ja elämänkatsomuksen omaksumisessa. Nyt koetamme jatkaa näiden käskyjen tutkimista yleisemmältä kannalta ja sen oppilaan kannalta joka käytännössä koettaa omaksua sellaisen elämänymärryksen, johon sisältyy ihmiskunnan kokonaisuus, so. yleinen veljeys.

Olemme edellä sanoneet: yleinen veljeys perustuu kaiken ykseyteen, siihen tosiasiaan, että kaikki elämän rinnakkais- ja peräkkäisilmiöt yhtyvät jossain syvällä elämän sisällä: Jumalassa, kaiken syntysanassa. Tuon syvimmän eli kosmillisen syntysanan uhrautumisen kautta ovat kaikki maailmat olemassa. Puhuimme vielä, että tuon kosmillisen syntysanan eli Karitsan uhrautumisen aikaansaama Poika-tajunta yhtyi ihmiskuntamme fyysillisen tason päivätajuntaan Jeesuksessa Kristuksessa. Niinkuin

Johanneksen evankeliumissa sanotaan: "Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala . . . Kaikki ovat saaneet syntynsä hänen kautta, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt . . . Ja sana tuli lihaksi ja asui meidän keskuudessamme".

Siis tuo sana, kaiken syntysana, Logos, jonka elämälle uhrautumisessa on kaikki luotu, pääsi ensi kerran ja täydellisimpänä esille Jeesuksessa Kristuksessa, hänen lihallisessa eli fyysillisessä tajunnassaan; josta tapauksesta lähtien on ihmiselle ollut mahdollista ymmärtää elämää rakkauden kannalta, on ollut mahdollista omaksua tuo edellä esittämämme armotajunta. Ennenkin, alusta saakka tämä Sana oli vaikuttanut ihmisissä, profeetoissa, mutta vaan heikommin, ikäänkuin jumalallisena innoituksena sisäisistä maailmoista. Profeetoissakin säilytti oikeustajunta aina jonkunlaisen asemansa, joka hämmensi tai peitti armotajunnan. Vasta Jeesuksessa Kristuksessa, joka oli kiinnittänyt huomionsa rakkauteen, pääsi itse kosmillinen rakkaus esille niin täydellisesti, että se kokonaan muutti hänen käytännöllisen tajuntansa oikeustajunta-tilasta armotajunta-tilaan. Niinkuin sanotaan hebrealaiskirjeessä: "Sittenkuin Jumala monin erin ja monin tavoin oli puhunut isille profeetoissa, on hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojassa, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta hän myös maailmat loi".

Kaikki edelliset suuret lähetit, Buddhakin, ja Mooses, joissa toimi Pyhä Henki, ovat siis profeetan asemassa suhteessaan Poikaan, joka Jeesuksessa ensikerran lihaantui. Vasta Jeesuksessa Kristuk-

sesä osasi ihminen ensikerran täydellisesti omak-
sua tuon oikeustajunnan takana olleen ja profee-
toissa innoittaneen ja vaikuttaneen armoitajunnan.
Sentähden hänessä oli ihminen Jumalan Poikana ja
Jumalan poika ihmisenä. Maailman alussa uhrautu-
nut Rakkaus yhtyi nyt fyysilliselläkin tasolla ihmis-
kuntaan, tullen "kaiken perilliseksi", kaiken johta-
jaksi siten, että se voi nyt muodostua ihmisten toi-
mivassa tajunnassa armoitajunnaksi, johdonmukai-
seksi järkeilyksi, joka perustuu rakkauteen, armoon
ja sen toteuttamiseen.

Jos siis ihmiskunnan yleinen veljeys perustuu pe-
riaatteessa ihmisten henkiseen ykseyteen ja fyysilli-
sellä tasolla lihaksi tulleeseen Sanaan, kosmilliseen
Poikaan, Jeesukseen Kristukseen, niin me joudum-
me kysymään: mihin perustuu ihmisten keskuudes-
sa vallitseva epäveljeys, sorto, vallanhimo ja sekä
ruumiillinen että henkinen väkivalta?

Epäveljeys on kotoisin maapallomme alemmasta
minästä ja sen valtapiiristä, kuolevaisuuden kolmi-
naismaailmasta; johon kuuluvat fyysillinen, astraal-
inen ja alempi älytaso, ja jotka, siveellisesti kat-
soen, ovat kuin varjo, kuin nurinpäin kääntynyt hei-
jastus henkisestä kolminaismaailmasta, jota nimitet-
tään aatminen, buddhinen ja ylempi manasinen,
mutta joita myöskin voitaisi nimittää, siveellisessä
merkityksessä, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen maail-
moiksi, eli hyvyuden, rakkauden ja totuuden tasoik-
si. Nämä kolme siveellistä ominaisuutta ovat alem-
pien tasojen heijastumissa eli varjoissa menettäneet
siveellisen luonteensa siten, että hyvyys heijastuu

vallanhimona, rakkaus nautinnonhimona ja totuus hyödynhimona.

Näitä alempia kosmillisia voimia personoidaan yleensä nimillä Lusifer, Ahriman ja Saatana; jotka yhteensä muodostavat maapallomme alemman minän. Ja me ihmisetkin olemme tässä alemmassa minässämme näiden alempien voimavirtojen värähtelyissä rakentunut luomus, joten nuo alemmat kosmilliset voimat saattavat yhä edelleen kiihoittaa meitä ihmisiä tavoittelemaan hyötyperäistä tietoa, nautintoa ja valtaa, vaikka meidän pitäisi ihmisinä ja henkiolentoina etsiä totuudentietoa, veljesrakkautta ja hyvyttä. Ja kun näin on, sentähden ihmiset vielä harrastavat kilpailua, sortoa ja väkivaltaa — kunnes me henkisen uudestisyntymisen kautta kohoudumme, jokainen yksilönä, alemmasta eli moraalittomasta kolminaisuudesta ylempään eli moraaliseen kolminaisuuteen.

Juuri nämä alemmat kolminaisvoimat osasi Jeesus Kristus heti Poika-tunnustuksen saatuaan kieltäytymisellään voittaa. Ne esiintyivät hänelle kolmena kiusauksena, kolmena houkuttelevana tarjouksena. Ensimmäisessä kiusauksessa hän näki läpi fyysillisen tason rikkauksien, niiden pettäväisyyden ja harhan ja ymmärsi, että vaikka leivän ja rahan valta ja mahti on suuri, niin on ihmisen inhimillinen mahti oleva vielä suurempi. Sillä ihminen ei ole olenkaan kutsuttu olemaan ja jäämään leivän ja rahan orjaksi, vaan ihminen on kutsuttu kieltäytymisellään ja kohtuudellaan ne voittamaan ja iloisesti ne alistamaan ja luovuttamaan henkisen elämän ja veljesrakkauden välikappaleiksi. Sillä eihän ihminen

todellisuudessa ole vain aineellinen ruumis, vaan henkiolento, joten hänen todellinen elämänsäkin on henkinen elämä. Ja niinollen — niinkuin Jeesus ensimmäiselle kiusaajalle sanoo — "ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta". Ihminen ruumiillisenakin olentona elää henkisen totuuden etsimisestä ja tottelamisesta, eikä vain sinään leivästä.

Toisessa kiusauksessa Jeesus heti näki läpi kaiken astraalitason nautintojen viehätyksen, niiden pettäväisyyden ja harhan ja ymmärsi, että rakkaus ei ole sama kuin nautintojen vapaus, ja että kun opetuslapsi ymmärtää armoitajuntansa siten, että pyhälle ja armoitetulle on kaikki luvallista, astraaliset nautinnotkin, muodostuu se hänen jumalaisen henkensä kiusaamiseksi, lisäten myöskin raihnaisuuden ja kuoleman valtaa sekä ruumiissa että sielussa. Senthden Jeesus vastaa toiselle kiusaajalle: "Älä kiusaa Herraa, sinun jumalaasi". Samasta asiasta kirjoittaa Päävali: "Kaikki on minulle luvallista, mutta ei kaikki ole hyödyksi; kaikki on minulle luvallista, mutta minä en saa antaa minkään itseäni vallita" 1 Kor. 6: 12. Sillä kaikkihan on tavallaan "luvallista". Vaikka ihmiset nauttivat jopa toistensa verenvuodatuksesta, on se kaikki sillä tavalla "luvallista", että Jumala ei sitä estä, vaan sallii sen kaiken tapahtua. Mutta vaikka kaikki on siten "luvallista", ei se suinkaan ole "hyödyllistä" eikä "rakenna". Päinvastoin se tuottaa omalaatuiset karmalliset seurauksensa: raihnaisuutta, kurjuutta ja kuolemaa.

Saman kiusaajan piiriin kuuluu vetäymys astraaliseen psykismiin ja mediumismiin, sekä uskontojen

muodollisuus henkisyyden kustannuksella. Niinkuin sanotaan: "Silloin perkele otti hänet mukaansa pyhään kaupunkiin ja asetti hänet pyhäkön harjalle". Sieltä kiusaaja kehoitti häntä heittäytymään alas, lisäten: "Sillä kirjoitettu on: 'Hän antaa enkeleilleen käskyn sinusta, ja he kantavat sinua käsillään, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi'".

Tällaisia "pyhäkköjä" ovat kaikki uskonnot ja kirkkokunnat sikäli, mikäli ne eivät perusta rakennustaan kalliolle so. sille siveelliselle perustukselle, minkä Jeesus itse vuorisaarnassaan esittää, vaan turvautuvat maapallomme alemman minän keinoihin, sotaan ja pakkovaltaan. Sellaisten pyhäkön harjalla on perkeleellä oikeus istua ja hallita. Kirkkojen johtajat ovat tietämättömyydessään ja itsekkäisyydessään kutsuneet perkeleen pyhäkkönsä harjalle hallitsijaksi ja vartijaksi aina silloin, kun ne ovat hyljänneet Mestarinsa selvät käskyt ja ovat turvautuneet pakkokeinoihin, sotaan, ihmisten tappamiseen ja muuhun väkivaltaan.

On todella Jumalan kiusaamista uskotella itselleen ja muille, että kun ihminen kuuluu tuollaiseen väkivalta-uskontoon, joka Mestarinsa käskyt hylkäämällä ja pakkokeinoihin ryhtymällä tai alistumalla on kutsunut perkeleen pyhäkkönsä harjalle, että kun ihminen lukeutuu tuollaiseen uskontoon, on mukana sen muotomenoissa ja sakramenteissa, ja että kun hän siltä kannalta lähtee elämänsä taipaleelle, niin silloin hän olisi muka turvassa, silloin enkelit häntä käsillään kantaisivat! Sellainen on todella mitä suurinta pimitystä, taikauskoa ja sisäisen henkensä ja Jumalansa kiusaamista. Sentähden Jeesus heti vas-

taakin tuolle pyhäkön harjalla istuvalle perkeleelle: "Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi".

Samoin oppii Mestarin opetuslapsi vähitellen ymmärtämään, että hänen turvansa ja turvallisuutensa on suorassa suhteessa siihen, minkä verran hän omaksuu ja tottelee siveellisiä hengen lakeja, Jeesuksen Kristuksen käskyjä.

Kolmannessa kiusauksessa tämä kosmillinen Poika heti älysi, että maailman tavallisessa hallinnossa ihmiset pyrkivät kilpaillen valtaan toistensa ylitse, että he koettavat toisiaan voimakeinoilla alistaa oman tahtonsa mukaiseen järjestykseen. Sentähden Jeesus heti, ja pitkin matkaa, kieltäytyi pyrkimästä tai sekaantumasta maailman politiikkaan, hallintoon tai valtaan. Jeesuksen kannalta, Pojan kannalta — niinkuin vähitellen jokaisen opetuslapsen kannalta — maailman hallinto kuuluu yksin rakkaudelle, Jumalalle, henkemme Isälle. Sillä vain Isä osaa perheessään hallita hyvyydellä, rakkaudella. Kosmillinen Poika ei sentähden pyri valtaan, vaan koettaa aina kuunnella ja tarkata mitenkä Isä tekee, niin että Isän tahto aina hänenkin työssään tapahtuisi. Kosmillinen Poika, rakkaus, ei ole milloinkaan vallanastaja, vallantavoittelija. Jos hän sitä erehtyisi olemaan, silloin hän joutuisi maapallomme alemman minän linjaan. Sentähden Jeesus sanoo kolmannelle kiusaajalle: "Mene pois, saatana; sillä kirjoitettu on: 'Herraa, sinun Jumalaasi, on sinun kumartaminen ja häntä ainoata palveleminen'".

Näin siis Jeesus heti nousi käytännöllisessä päivä-tietoisuudessaan alemman kolminaismaailman läpi,

kyeten löytämään ja avaamaan uuden henkisen tien Isän luo. Tämä tie on siinä, että ihminen sydämensä rakkaudessa tuntee ja tunnustaa Jumalan Isäkseen — jolle ainoalle kuuluu valta taivaissa ja maan päällä — ja kaikki ihmiset veljikkeen. Tämä on uusi liitto. Jos ensimmäinen oli Pyhän Hengen eli lain liitto, joka muodostui ihmisessä oikeustajunnaksi, niin toinen on Pojan eli rakkauden liitto, joka ihmisessä muodostuu armoitajunnaksi.

Me nuoret ja vähemmin ahkerat sielut emme yleensä ole kyenneet noin suoraa päätä läpäisemään harhan houkutuksesta ja kuoleman vallasta, mutta me kaikki kuljemme — Jeesuksen Kristuksen johdolla ja hänen todellisten opetuslastensa avulla — tuota täydellistä tilitystä ja henkistä ylösnousemusta kohti. Jatkuvissa jälleensyntymissään joutuu jokainen oppilas tekemään tiliään noiden kolmen kiusaajan kanssa, sekä yleensä kaikkien niiden kokemusten kanssa, joista evankeliumissa kerrotaan.

Tällä tiellä ja tätä päämäärää kohti pyrkiessämme ovat meillä käytännöllisinä ohjeitamme — aluksi ulkoisina, myöhemmin sisäisinä — Jeesuksen viisi käskyä; joita nyt koetamme tutkia tämän alemman kolminaismaailman voittamisen kannalta.

Näitä käskyjä noudattaessamme muodostuu meidän asemamme seuraavanlaiseksi: Ensiksi me, opetuslapsina, pidämme kaikin voimin kiinni parhaimmasta itsestämme, joka on mystillinen Kristus meissä ja siitä syntyvä ja muodostuva armoitajunta, puhjennut oikeustajunnasta. Toiseksi: me myös kaikin voimin koetamme kieltäytyä joutumasta kolmen kiusaajan: hyödyn, nautinnon ja vallan välikappaleeksi.

yrittäen sensijaan aina antautua totuuden, rakkau-
den ja hyvyyden palvelijoiksi. Kolmanneksi: oppilaan
on opittava ymmärtämään, että tämä alempi kolmi-
naismaailma ja meidän oma personallisuutemme on
kuin pelto, jota me emme saa hävittää, vaan jota
meidän on henkisinä peltomiehinä kynnettävä, kyl-
vökuntoon möyhennettävä, ja sitten se Jumalan val-
takunnan hyvällä siemenellä kylvettävä.

Ettemme siis alemman kolminaismaailman ja
oman personallisuutemme soihin ja rämeikköihin
hukkuisi, tai ettemme myöskään joutuisi niiden vil-
jelyksiä hyvissä tarkoituksissamme tuhoamaan, si-
tä varten ovat neljä ensimmäistä käskyä, jotka ovat
tavallaan kielteisiä, tai paremminkin suojelevia ja
varjelevia. Että taas saisimme Jumalan valtakun-
nan hyvän siemenen kylvetyksi tänne sekä oman
personallisuutemme että alemman kolminaismaail-
man peltoon, sitä varten on viides käsky, joka on
varsinaiseen työhön ja toimintaan tähtäävä.

Sen lisäksi mitä II osassa jo näistä käskyistä sa-
noimme, koetamme niihin nyt vielä syventyä tältä
erikoiselta kannalta.

10. *Älä suutu.*

1:nen käsky: Älä tapa, älä vihastu veljeesi.

Koetamme nyt jatkaa näiden käskyjen tutkimista henkisen työn ja esimerkillisen opetuksen kannalta. Sillä kun oppilas tunnustaa ihmiskunnan yleisen veljeyden elämänsä lähtökohdaksi ja koettaa sitten seurata Mestarinsa siveellisiä käskyjä — niinkuin olemme edellä II osassa puhuneet —, joutuu hän jo pelkän esimerkkinsä kautta opettajan asemaan. Tämä ei siis mitenkään merkitse eikä edellytä, että Jeesuksen oppilas olisi julkinen opettaja vain jonkun inhimillisen säännöstelyn mukaan. Hän on itse elämän puolelta sinään henkiseksi avuksi ja opetukseksi koko sille suurelle ihmisjoukolle, joka edelleen elää ja kärsii henkisessä tietämättömyydessään, sokean vihan ja himon vallassa, joka kenties vielä sen lisäksi luulee, että juuri sellainen elämä onkin luonnollista, tai ettei ihminen sellaisesta voisiakaan vapautua. Onhan muutamissa uskonnollisissa piireissä hyvin kotiutunut se ajatus, että ihminen on kokonaan syntinen, turmeltunut ja kirottu, eikä hän milloinkaan tulekaan sydämeltyään ja mieleltään puh-
taaksi. Sentähden Jeesuksen Kristuksen oppilas on

siinä suhteessa oleva kuin jollain tavalla ratkaistu laskuesimerkki. Elämä häneltä odottaa, että hän elämänsä elävällä esimerkillä ja asioiden siveellis-järjellisellä erittelyllä ja kokemustensa kertomisella tekisi tutuksi ja tajutuksi sitä elämäntilaa, joka hänelle Mestarin käskyjen seuraamisessa aukenee.

Näinollen on opetuslapsen hyvä miettiä samassa vuorisaarnassa esitettyä Jeesuksen puhetta vääristä profeetoista. Hän sanoo opetuslapsilleen: "Kavah-takaa vääriä profeettoja, jotka tulevat luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia susia".

Nythän on kuin itsestään lankeavaa, että jokainen yrittää pitää itseään oikeana profeettana, toista, toisinajattelevaa vääränä profeettana.

Opetuslapselle ei riitä tuollainen umpimähkäinen arviointi. Totuudenvalon täytyy saada langeta myöskin hänen itsensä yli, ja hänen täytyy olla joka hetki valmis luopumaan omista ja muiden mieliteorioista, kun huomaa niiden käyvän ristiriitaan totuuden kanssa.

Nyt tuo Jeesuksen lause vääristä profeetoista sisältää sen laatusanan, että siinä verrataan väärää profeettaa suteen. Mutta mikä on suden laatuominaisuus? Jeesuksen lause määrittelee senkin: susi on raateleva. Susi raatelee toisen olennon ruumiin, tehden sen siten käyttökunnottomaksi. — Johtopäätös on selvä: jokainen, joka pitää itseään Jeesuksen Kristuksen oppilaana, mutta kuitenkin jonkun asian tai aatteen yhteydessä tai puolesta, sodassa tai muuten, joko esimerkillään tai opetuksellaan hyväksyy tai painostaa ihmisen tappamista, jotain sellaista

toimenpidettä, johon sellaisenaan sisältyy ihmisen tappaminen, hän ja hänen oppilaansa ovat silloin kirjaimellisesti mukana raatelemassa ihmisten ruumiita ja tekemässä niitä käyttökunnottomiksi. Kirjaimellisesti he silloin osoittavat profeetallisuuttaan sutena, ruumiitten raatelijana. On samantekevää nimitämmekö itseämme konfutselaisiksi tai brahmalaisiksi tai buddhalaisiksi, nimitämmekö itseämme minkä nimisiksi kristityiksi tai minkä nimisiksi teosofeiksi, olemmeko jäsenenä Teosofisessa Seurassa, Antroposofisessa Seurassa tai Ruusu-Ristissä jne. Sillä: tekojensa mukaan täytyy opetuslapsen oppia itseään ja asioita arvioimaan.

Sanoimme jo, että ensimmäinen käsky suojelee ihmillistä elämän kanavaa täällä fyysillisellä tasolla, ettei kukaan tuhoaisi ihmisen elävää ruumista, sitä elävää Jumalan peltoa, jonka ihmisen elävä ruumis muodostaa. Mutta nytpä ihminen, veljemme ei ole turvattu vielä silläkään, että oppilas juuri ja juuri pidättäytyisi häntä omin käsin tuhoamasta, myöskin viha ja vihastuminen on tappavaa. Sielullisena olentona oppilas on kuin elävä radio-asema, joka jatkuvasti vastaanottaa ja lähettää ulos maailmaan sielullista voimaa. Tämä voima voi olla joko rakentavaa tai hävittävää. Viha on hävittävää. Ja kun oppilas hemmottelee tai suosii vihan tunteita, joutuu hän siten lisäämään muiden ihmisten vihan tunteita, jolloin yksi ja toinen heikko ihminen saattaa joutua niin vihan kuormittamaksi, että hän kriittisenä hetkenä ja yllättävän vihansa puuskassa on suuremmassa vaarassa joutua lyömään veljensä kuoliaaksi. Ja näinollen on asia niin, että niin kauan kun me

annamme sydämessämme tilaa vihalle, niin kauan me olemme osallisia ja vastuussa ihmisten murhista.

Sentähden oppilas, joka on tunnustanut siveelliseksi lähtökohdakseen ihmiskunnan yleisen veljeyden, mutta joka elää ja on kasvatettu sellaisessa maailman valtakunnan näkökannassa, että sekä tappaminen että vihastuminen ovat joissakin tilanteissa oikeutettuja ja välttämättömiä, sentähden Jeesuksen oppilas yhä miettii ja selvittelee välejään ja suhdettaan maailman valtakuntaan ja Jumalan valtakuntaan. Sillä eihän hänen koko oppilasasemansa muuten merkitsisi mitään. — Tätä mietiskelyään jatkaessaan ja välejään selvitellessään hän oppii ymmärtämään, että vihalla ja vihastumisella on maailman valtakunnassa aivan järjestelmällinen ja sentähden yleistä tuhoa tuottava asemansa. Ihmiset eivät yleensä vielä ole henkisesti yksilöityneitä, jotka osaisivat toteuttaa Isän tahtoa, vaan he ryhmittyvät suuriksi ryhmäsieluiksi: kansoiksi, valtioiksi, uskonnoiksi ja yhteiskuntaluokiksi, joissa tavoitellaan itsekästä etua ja ulkonaista valtaa. Täten nämäkin ryhmäsielut kehittävät omalaatuistaan voimaa ja lähettävät sitä ulos maailmaan; joka voima saattaa olla suuressa määrässä vihaa: isänmaallista vihaa toista kansaa kohtaan, luokkavihaa toista yhteiskuntaluokkaa kohtaan, ja viimeksi ”pyhää vihaa” toista uskontoa kohtaan. Koulujensa ja oppikirjojensa ja sanomalehtiensä ja puhujiensa kautta lietsovat kansat hullunkurista kansallista ja isänmaallista halveksumista ja vihaa toisiaan kohtaan. Siten valtiot ja kansat muodostuvat kuin jonkunlaisiksi vihan kehitys-keskuksiksi, jotka yhtämittaa

lataavat ihmiskunnan sieluelämää vihan korkeaajännitysvirralla. Tähän liittyvät yhteiskuntaluokat, jotka samoin puhujiensa, kirjojensa ja sanomalehtiensä avulla koettavat herättää ja lietsoa kielteistä luokkatietoisuutta, halveksumista ja vihaa toisiaan vastaan. Tähän liittyvät kielteiset ja pimittyneet henkiset liikkeet, järjestöt ja uskonnot, jotka sää-littävässä tietämättömyydessään peljättelevät ja uhkailevat toisiaan "jumalan pyhällä vihalla", lop-pumattomalla helvetillä, tai jotka typerässä oikea-oppisuudessaan ja ahdasmielisessä suvaitsematto-muudessaan lietsovat kukin omissa joukoissaan epä-veljellistä tunnelmaa kaikkia toisinajattelevia koh-taan.

Täten ihmiskunta maailman valtakunnassa todel-la muistuttaa sähkölaitosta, joka kehittämällään vi-hallaan jatkuvasti lataa hävittävän voimavirran korkeaajännitystä. Ja mikäli eivät todelliset opetus-lapset, Kristuksen seuraajat, nuo kaikkien aikojen henkiset alkemistit ennätä oman sielunsa sulatti-mossa, sen tuskien ja kärsimysten ja rakkautensa tulessa muuttaa tätä hävittävän vihan voimavirtaa rakkauden ja siunauksen luovaksi voimavirraksi, sikäli ei voida välttää, että tuo hävittävän voimavir-ran korkeaajännitys ajoittain saavuttaa kriittillisen kohtalonsa, ylikuormituksensa, josta seuraa tuhoisa purkautuminen ihmiskunnan keskuudessa. Silloin ihmiset itse joutuvat valtavina joukkoina oman liet-somansa vihan sekä toimeenpanijoiksi että uhreiksi. Ns. maailmansota — jota ei kukaan kansa erikoises-ti halunnut, vaan jota kansat yleensä pelkäsivät ja koettivat välttää — oli mitä valtavin tuollaisen yh-

teisesti lietsotun vihan purkautuma. Maailman ja etenkin Euroopan kansat olivat vuosikymmenien aikana lietsoneet epäluuloa keskuudessaan ja kaikin voiminensa varustaneet sotalaitoksiaan, samalla tyhmästi puhuen ja opettaen, että mitä mahtavamiksi saadaan armeijat ja laivastot varustetuiksi, sitä varmemmat takeet ovat rauhan ja ns. maailmanrauhan säilymiseksi.

Asia oli kuitenkin ihan päinvastoin. Kansoja ja yksilöitä yllätti heidän oma lietsomansa epäluulo ja viha, ja he syöksyivät suoraa päätä turmioon. Kansojen miehinen sukupuoli hyökkäsi suin päin, raatelevien susien tavoin silpomaan toistensa ruumiita, katkomaan toistensa päitä, käsiä ja jalkoja, ja kansojen naisellinen sukupuoli sai valtavan tilaisuuden innostua — ommellakseen noita silvottuja ruumiita ja katkottuja jäseniä jälleen paikoilleen! He kaikki yhdessä luulivat ja toisilleen opettivat, että nyt oli erinomainen tilaisuus osoittaa sankariuttaan ja laupeuttaan: miehet olivat sankareita katkoessaan toistensa jäseniä ja naiset olivat laupeudensisaria yrittäessään ommella noita katkottuja jäseniä jälleen paikoilleen!

Opetuslapsi näkee tuon kaiken ja miettii, selvittelee välejään. Hän yhä selvemmin ymmärtää, kuinka hullua oli tuo opetus ja puhe, että maailmanrauha olisi turvattavissa armeijoilla ja laivastoilla. Opetuslapselle selviää, että asia on ihan päinvastoin: mitä enemmän joku kansa aseilla varustautuu, sitä varmemman tuhon se aina vuorollaan päällensä vetää. — Opetuslapsi näkee ja ymmärtää, että jos joku kansa tahtoo hankkia itselleen varman tuhon ja

paljon kärsimyksiä, niin on siihen myöskin varma keino: valtiollisen epäluulon lietsominen ja kaikkien voimiensa ja varojensa uhraaminen omien sotalaistensa kehittämiseen. Mutta jos joku kansa tahtoo säilyä historian näyttämöllä, on siihenkin varma keino: keskinäisen luottamuksen lietsominen ja omien olojensa järjestäminen veljellisen yhteenkuuluvaisuuden pohjalle ja siveellishenkisten lakien mukaisesti. Sillä eihän kansojen — niinkuin ei yksilöidenkään — turva ole sentään murhassa ja murhaajassa — jota Jeesus nimittää perkeleeksi —, vaan kansojen ja yksilöiden turva on sentään niiden siveellisessä voimassa ja siinä, minkä verran ne uskaltaavat luottaa Jumalaan, veljeyteen ja ihmisyyteen.

Tämän kaiken opetuslapsi näkee ja ymmärtää. Toinen asia on, minkä verran hän kykenee sitä tekemään veljilleen ymmärrettäväksi. Omassa osassaan hän älyää, että minkä verran hän on mukana lietso-
massa kansojen, yhteiskuntaluokkien ja uskonnollisten järjestöjen ja yksityisten ihmisten välistä epäluuloa ja vihaa, tai minkä verran hän puheillaan ja esimerkillään siihen suuntaan opettaa ja selittää — että vihastuminen tai tappaminen on joissain tilanteissa pyhää, oikeutettua ja velvoitettua — sen verran hän on mukana tuhoamassa sitä elämän elävää kanavaa ja peltoa, jonka elävä ihminen ja ihmiskunta muodostaa. Elämän elävä kanava tuhotaan ja rakkauden luovat voimat vuotavat hukkaan.

Sentähden opetuslapsi yhä tietoisemmin luopuu maailman valtakunnan näkökannoista ja omaksuu Jumalan valtakunnan näkökannan. Hän vaikuttaa yksinomaan siihen suuntaan, että sovinto ja veljelli-

nen yhteenkuuluvaisuus kaikkialla kasvaisi. Niinkuin ensimmäisessä käskyssä edelleen sanotaankin: "Ole taipuvainen pian sopimaan riitapuolesi kanssa, niin kauan kuin vielä olet hänen kanssaan matkalla, ettei riitapuolesi vetäisi sinua tuomarin eteen ja tuomari antaisi sinua oikeudenpalvelijalle, ja ettei sinua pantaisi vankilaan. Totisesti minä sanon sinulle: et pääse sieltä, ennenkuin maksat viimeisen rovon".

Tällainen tuomarin eteen vetäminen ei tarvitse tapahtua maallisen tuomarin edessä. Se tapahtuu itse elämän edessä ja silloin, kun oppilas joko itse tekee itsensä riitapuoleksi tai jättäytyy vaatimaan tai odottamaan hyvitystä tai kosta, eikä tahdo eikä yritä päästä sovintoon riitapuolensa kanssa. Kovan kohtalonsa vankilassa hän sitten saa oppia nöyryyttä ja sovinnollista mieltä, sekä tässä että seuraavissa ruumistuksissa. Sillä synnynnäisesti kova kohtalomme on se vankila, johon oikeudenpalvelijat, so. karman toimeenpanijat ovat meidät heittäneet edellisten elämiemme tekojen seurauksena, kun emme silloin pyrkineet nopeasti sopimaan riitapuolemme kanssa. Ja niin vankilamme saattaa jatkua elämästä elämään kovan kohtalomme muodossa, kunnes olemme tunnustaneet ihmiskunnan yleisen veljeyden sekä periaatteessa että käytännössä.

11. Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas.

Toinen käsky: Älä tee aviorikosta, älä sydämesäsi himoitse toista sukupuolta.

Tämä käsky kohdistuu erikoisesti sukupuolisuu-teen. — Sukupuolivoima sinään on mahtava luova luonnonvoima. Mutta ihmisten tietämättömyyden ja taitamattomuuden tähden sukupuolivoima joutuu olemaan yleensä kaiken himoelämän vahvistajana. Voimme sanoa, että antautukoon ihminen hemmottelemaan himoa missä muodossa tahansa, vaikkapa niinkin luonnollisessa asiassa kuin syömisessä ja juomisessa, niin sukupuolivoima vahvistaa tuota himoa. Tai jos ihminen antautuu kunnianhimolle, val-
lanhimolle, kostonhimolle, niin sukupuolivoima vahvistaa himoa kaikissa noissa muodoissa. Samoin sukupuolivoima rientää vahvistamaan kaikkea so-
taista kiihkoa, intoa ja tarmoa.

Ja sitten on luonnollisesti sukupuolisuus sinään: kaikkine ilmiöineen, vivahduksineen ja muunnoksi-
neen. Niinpä onkin voitu sanoa, että sukupuolielä-
mä on voinut avata ihmisille syvimpiä helvettejä,
joskin myös yleviä taivaita. Voimmekin sanoa, että
sukupuolivoima on keskeinen voima alemmassa kol-

minaismaailmassa. Tästä johtuu, että sen vastavaksi voittajavoimaksi on tuleva korkeamman kolminaismaailman henkinen tahto, henkinen rakkaus, Isän voima, Kristus meissä. Ja koska ihminen on myös sisimmässään Kristus-olento sentähden lankeaa luonnostaan, että ihminen on kutsuttu voittamaan sukupuolivoiman. Tässä voittamisessa ihmisen on otettava huomioon kaksi seikkaa: puhtaus ja rakkaus. Ne kulkevat käsi kädessä. Toista ei voi olla ilman toista. Rakkautta ei voi olla ilman puhtautta, ja puhtautta ei voi olla ilman rakkautta. Mikäli ihmiset kuvittelevat sukupuolielämää sinään rakkaudeksi, sikäli he erehtyvät. Tai mikäli ihmiset kuvittelevat, että rakkaus tekee mitkä tahansa sukupuoliset muodot ja -suhteet puhtaiksi, sikäli sekin on erehdys. Jos olemme avioliitossa tai elämme yksinään, on meidän ihmisinä pyrittävä puhtauteen, kavatettava itseämme puhdassydämisiksi. Ei riitä, että vain kieltäydymme ulkoisesta aviorikoksesta. Sillä, jos oppilas kuitenkin sydämessään, ajatuksissaan ja mielikuvituksessaan haaveilee ja antaa tilaa sukupuolisuudelle, ei hän ole puhdas, ei itsenäinen eikä vapaa, ja se voi johtaa hänet myöskin ulkoiseen aviorikokseen. Ja sen lisäksi: kun hän antaa ajatuksissaan ja mielikuvituksessaan sukupuolisuudelle valtaa, saattaa hän sukupuolivärähtelyjä liikkeelle näkymättömässä maailmassa, tullen siten näkymättömäksi kiusaksi niille ihmisille, jotka sitten lankeavat aviorikokseen ulkonaisesti. Siis niinkuin se ihminen, joka vihastuu, joka vihastumisellaan rikkoo ensimmäistä käskyä vastaan, tulee välillisesti osalliseksi ruumiillisiin murhiin.

Puhtauteen pyrkiminen sukupuolisesti ja kaikista himon muodoista on siis luonnollista ja asiallista. Mutta kun puhtautta ei voi olla ilman rakkautta, niin puhtauteen pyrkimyksestäkään ei tule ajanpitkään mitään, ellemmme samalla ja yli kaiken kasvata itseämme rakkauteen. Rakkaudessa kasvaminen taas edellyttää rehellisyyttä, edellyttää yleensä henkistä elämää. Ja mitä taas on henkinenkään elämä ilman rakkautta? Se on kylmää ja kovaa, se on kuin — helisevä vaski ja kilisevä kulkunen. Ja entä rakkaus, mitä se on? Ei se ole vain tunteilua. Rakkaus on palvelevaisuutta, sellaista palvelevaisuutta, jota tehdään sydämen ilolla, jota tehdään sydämellä, päällä ja kädellä. Rakkaus on Kristus-elämää. Siihen täytyy pyrkiä. Sitä täytyy opetella. Kun opettelee rakkautta, silloin oppii paremmin myös puhtautta. Puhdistuminen on syvimmältään puhdistumista itsekkyydestä — kaikissa sen muunnoksissa ja vivahduksissa. Elämä rakkaudessa on elämää Jumalassa. Se on Jumalan ilmentämistä ajatuksin, tuntein ja teoin.

12. Älä vannoo.

Kolmas käsky: Älkää ollenkaan vakuuttako puhuvanne totta, vaan puhukaa totta sinään.

Puhuimme tästäkin käskystä edellä II osassa puhdistuksen tien kannalta. Nyt kysymme: mitenkä opetuslapsi opetuksen kannalta ja yhteydessä vannoo, rikkoen siten tämän käskyn ja saattaen aikaan sen, että henkinen voima vuotaa hukkaan, jolloin sekä hänen että ihmiskunnan äly jää vaille sitä henkistä valaistusta ja voimaa, mikä sen osaksi tulisi, jos hän ei vannoisi?

Tämä häiritsevä ja pimentävä vannominen tapahtuu silloin, kun oppilas opetuksen yhteydessä, joko oppilaana tai opettajana vakuuttaa opin ja opetuksen olevan oikeata, vakuuttaa puhuvansa totta ja opettavansa oikein — umpimähkään.

Ihanteellisessa pyrkimyksessään oppilas koettaa saada toisiakin ymmärtämään kauniimman henkisen elämän arvoja ja mahdollisuuksia, mutta ei ole mitään takeita, että hän siinä noin vain onnistuu. Voi olla, ettei hän ollenkaan tunnu saavan ihmisiä ymmärtämään sen siveellisen ja henkisen elämän arvoja, joita hän jo sentään ymmärtää. Vieläpä jotkut voivat

asettua kokonaan vastaan tai pilkaten tai epäillen kysyä: voitko vanna, voitko vakuuttaa, että puheesi ja esityksesi on totta?

Tällöin on ihanteellisella, opettaja-asemaan tulleella oppilaalla suuri kiusaus ryhtyä vakuuttamaan, että hänen puheensa ja esittämänsä asia ja näkökanta on totta.

Mutta sellainen vakuuttaminen on sekä turhaa että vahingollista. Sillä silloin asian älyllinen, monipuolinen esittely ja valaiseminen päättyy siihen. Ihmisen heräävä, kyselevä ja etsivä ajatuselämä tulee nujeretuksi, ja hän jää kuin älyllisesti tainnoksiin lyötynä nukkumaan sokeassa totenapitamisessä.

Kun ihanteen puolesta työskentelevä ihminen sensijaan kieltäytyy vakuuttamasta puhuvansa totta ja olevansa oikeassa, tai että se asia, jota hän esittää, on totta, niin silloin sekä kyselijä että selittäjä pysyvät edelleen etsiskelijän kannalla, ja heidän on kummankin jatkettava tutkimus- ja valistustyötään — ei vannomalla olevansa oikeassa tai nukkuttautumalla sokeaan totenapitämiseen, vaan siveellis-älyllisellä kyselemisellä ja selittämisellä, niin että kummatkin, sekä kyselijät että selittäjät — ja oppilaassa itsessäänkin on ne molemmat — vähitellen ja jatkuvasti heräisivät ja oppisivat ajattelemaan ja ymmärtämään, oppisivat itsekkin järjellään näkemään, miksi ja milloinka ja minkä siveellisen ja henkisen luonnonlain mukaan asia on niin ja miksi se ei ole toisin.

Tämä on aivan toista kuin mahtipontinen vakuuttaminen ja sokea totenapitäminen. Sillä tällä menetelytavalla, vannomattomuudella, oppivat kaikki ihmiset sekä oppilaat että opettajat itsenäisesti miet-

timään ja asioihin syventymään, ja siten saavuttamaan älyllistä valaistusta siveellisissä ja henkisisä asioissa. — Joskin kyselijän ja selittäjän välillä täytyy olla joku suhde, niin se suhde ei saa olla sokean apinoimisen tai pakkovallan suhde, vaan se on oleva luottamuksen suhde, kunnioituksen suhde.

Juuri tätä kolmannenkin käskyn henkeä ja periaatetta vastaan ihanteelliset ihmiset ja ihanteelliset liikkeet niin paljon ja perusteellisesti rikkovat. Ajatelkaamme vaan itsensä Jeesuksen Kristuksen alkuunpanemaa liikettä sellaisena, millaiseksi se on valtiokirkkojen ja virallisen, tunnustuksellisen eli oikeaoppisen kristillisyyden käsissä muodostunut. Nämä kristilliset kirkot ovat tämän kolmannenkin käskyn periaatteen miltei ylösalaisin kääntäneet. Eivät kirkot ole itse tutkimuksissaan ja elämässään syventyneet Mestarinsa käskyihin ja elämänymmärrykseen, kyetäkseen siten omalla käytännöllisellä esimerkillään ja opetuksellaan olemaan valona maailmassa, opettamaan luopumista itsekkyydestä, aineellisuudesta ja vallasta. Jopa tilanne kristillisessä kirkossa on muodostunut suorastaan niin hullunkuriseksi, että ihmiset ovat nuoruudessaan kasvatetut ja vastaanotetut ja pysytetyt kristillisen kirkon jäsenyydessä — niinkuin esim. tämän kirjoittaja aikanaan — ilman että hänen olisi tarvinnut millään erikoisella tavalla tuntea tai ymmärtää Jeesuksen Kristuksen viittä käskyä. Sillä silloisessa Katkismuksessakaan niitä ei esitetty.

Sensijaan kristilliset kirkot ovat äänestyksineen laatineet mahtipontisia valankaavoja, so. uskontunnustuksia joistakin historiallisista ja teknillisistä asioista, niinkuin esim. historiallisen Jeesus-lapsen äidin luonnottomasta raskaaksitulemisesta, jossa ei ole kyetty erottamaan asian historiallista ja mystilistä puolta. Samoin "ruumiin ylösnousemisesta" jne. Näitä kaikkia kirkko on taitavasti sijoitellut laatimaansa "lunastussuunnitelmaan", asettaen niitä ihmisten hyväksyttäväksi, tunnustettavaksi ja allekirjoitettavaksi, välittämättä siitä, etteivät ihmiset, eivät kirkko ja sen papit ja piispat itsekään ole niiden takana mahdollisesti piilevästä todellisuudesta mitään joko tietäneet, kokeneet tai ymmärtäneet.

Tällä kirkon menettelyllä on vain — vetämällä historialliset ja teknilliset asiat uskon piiriin — kokonaan hämmennetty ihmisten henkinen ajatuselämä.

Sillä jos historialliset ja teknilliset asiat — niinkuin esim. ruumiillinen "ylösnouseminen" jälleensyntymisessä — ovat tosia, niin ne ovat tosia, mutta elleivät ne ole tosia, niin ne eivät muutu tosiksi, vaikka me ne kuinka vakuuttaisimme, vannoisimme, uskoisimme ja tunnustaisimme tosiksi.

Usko ei ollenkaan kuulu eikä sovi historiallisten ja teknillisten asioiden yhteyteen. Sellaiset asiat kuuluvat tiedon ja ymmärryksen piiriin. Niitä joko tiedetään tai ollaan tietämättä. Ja jos niitä tiedetään, täytyy niitä osata valaisevasti esittää ja tehdä ymmärrettäväksi.

Usko taas on siveellinen asia, elävä voima. Kun esim. sanotaan: niinkuin sinä uskot, niin sinulle tapahtuu, niin ymmärrämme heti, mitä usko on ja mi-

hin se sopii. Sillä jos minä esim. uskon, että historiallinen Jeesus sikisi ja syntyi sillä ja sillä tavalla ja sillä ja sillä hetkellä, tai että hän kärsi ja kuoli Pontius Pilatuksen aikana ristillä, kahden rosvon keskellä, niin voinko minä nyt jälkeempäin saada nuo jo tapahtuneet historialliset asiat tapahtumaan minun uskoni mukaan? En ollenkaan. Asia on niinkuin se on, ja minä en saa sitä mitenkään muuttumaan uskoni mukaan. Sentähden on uskontunnustuksien tekeminen sellaisista asioista tyhmää, se on suorastaan järjen pimitystä. Sellaisia asioita täytyy historiallisesti tutkia, täytyy tutkimuksen ja kokemuksen kautta ottaa selvää ja ymmärtää. — Usko sensijaan on — niinkuin sanoimme — siveellinen voima, joka siirtää vuoria meidän siveellis-henkisen pyrkimyksemme tieltä, ja on yhteydessä meidän siveellis-henkisen uudestisyntymisemme kanssa, meidän sisäisen eli mystillisen Kristus-lapsemme sikiämisen, syntymisen ja kasvamisen kanssa. Ja siinä merkityksessä kylläkin jokaiselle tapahtuu uskonsa mukaan.

Jos tämän ohella on puhe tunnustuksesta, niin täytyy sekin aina olla yksinomaan siveellistä laatua ja itseä velvoittavan lupauksen luontoinen. Sentähden olisi ollut miljoona kertaa parempi, jos kirkot olisivat sinään tunnustaneet Jeesuksen Kristuksen käskyt, olisivat itse niitä totelleet, niihin kokemuksellisesti syventyneet ja vähitellen niitä ymmärtäneet ja koettaneet tehdä niitä muillekin ymmärrettäväksi. Sillä onhan jo siltäkin kannalta selvää, että ennenkuin mikään kirkkokunta, seura tai ryhmä voisi kutsua itseään kristilliseksi, täytyisi sen ensin tunnustaa Jeesuksen Kristuksen käskyt. Nämä:

Yleisesti:

Rakasta Jumalaa yli kaiken.

Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.

Yksityiskohtaisesti:

1. Älä tapa, älä vihasu veljeesi.

2. Älä tee aviorikosta, älä sydämessäsi himoitse toista sukupuolta.

3. Älkää ollenkaan vannoko, vaan puhukaa totta sinään.

4. Älkää tehkö pahalle vastarintaa.

5. Rakastakaa vihollisiannekin ja rukoiikaa niidenkin puolesta, jotka teitä vainoavat.

Jos edes kirkot itse, jos edes papit ja piispat ja paavit ja patriarkat olisivat tunnustaneet nämä Mestarin käskyt ja totelleet niitä, niin olisi Euroopan historia varmaankin ollut toisenlainen.

Ja jos kirkot tämän lisäksi olisivat välttämättä tahtoneet laatia jonkun oman tunnustuksensa, niin olisi se täytynyt olla siveellisesti Mestariin yhdistävä ja lupauksen luontoinen. Se olisi saanut olla, ja se edelleenkin saisi olla vaikka tällainen:

Me tunnustamme Jeesuksen Kristuksen Mestari-
semme, Opettajaksemme ja Vapahtajaksemme; me
tahdomme aina syventyen tutkia Hänen käskyjään
ja neuvojaan, me tahdomme oppia ymmärtämään
Hänen käskyjensä ja neuvojensa siveellistä ja henkis-
tä merkitystä, ja me tahdomme aina paremmin ja
paremmin oppia sovelluttamaan ne käytännölliseen
työhön ja elämään, oppiaksemme elämään ja toimi-
maan Mestariimme Jeesuksen Kristuksen oppilaina,
niinkuin Hän tarkoittaa ja tahtoo.

Tällaisen lupauksen-luontoisen, itseä velvoittavan tunnustuksen arvo on elävä ja uudestisyntyttävä.

Jos kirkkojen monenmoiset palvelijat ja virkailijat olisivat tehneet tuon yhden ainoan tunnustuksen tosissaan ja seuranneet sitä tosissaan, olisivat he kukaties jo pelkällä esimerkillään jotain vaikuttaneet.

Mutta sensijaan kirkkojen toiminta on ollut tämänkin kolmannen käskyn suhteen kokonaan kielteinen, se on ollut kuin yksi suuri vala. Sillä omien uskontunnustuksiensa lisäksi ja Mestarin käskyt kokonaan unohtaen ovat ne aina pyrkineet mahtipontisuudellaan vakuuttamaan ja painostamaan: uskokaa meitä, oikean kirkon oikeita uskontunnustuksia, oikeita oppeja ja oikeita opettajia; me vakuutamme teille, että te kerran peritte ikuisen autuuden, kun te vaan lujusti uskotte!

Juuri tällaisesta vannomisesta ja vakuuttamisesta on ollut se ikävä ja turmiollinen seuraus, että henkisen elämän voima ei ole päässyt muuttumaan valoksi, ja niin ihmisten äly ja ajatuselämä on jäänyt henkisesti pimeäksi ja kuolleeksi. Jos sensijaan kirkot pappeineen ja johtajineen olisivat käytännöllisesti ja tutkien syventyneet Mestarinsa käskyihin, ja yleensä henkisen elämän lakeihin, koettaen saada niiden henkeä itsessään ja jäsenissään eläväksi ja ymmärrettäväksi, olisi henkinen elämä päässyt vaikuttamaan uudestisyntyttävänä valona ihmisten älyllisessä ajatuselämässä.

Tällainen työtapo olisi myöskin vienyt opettajat nöyryyden tielle. Sillä he olisivat tulleet huomaamaan, kuinka vaikea on saada ihmisiä henkisesti heille ja järjellisesti ymmärtämään ja omakohtaisesti

omaksumaan henkisiä totuuksia. On verrattomasti helpompaa lyödä ihmiset mahtipontisilla vakuutuksilla tavallaan kuin älylliseen tainnostilaan — ja siten luulotella saaneensa ihmeitä aikaan. Niinkuin nyt Euroopassa. Kristilliset kirkot voivat lyödä rintoihinsa ja sanoa: Katso, Eurooppa on kristitty! Ja sen olemme me, kristillinen kirkko, aikaansaaneet!

Vaikka todellisuudessa asia on niin, että kristilliset kirkot ovat kääntäneet ensimmäisenkin käskyn: älä tapa, älä vihastu veljeesi, ylöalaisin. Ne ovat suorastaan kylpeneet ihmisten veressä. Ja kaikissa sodissa mukanaollen yhä edelleen niin tekevät. Puhumattakaan muista hienommista ja ylevämmistä käskyistä. Ja ovat kaikella tällä aikaansaaneet sellaisen uskonnollisen hämmennyksen, sellaisen henkisen pimmennyksen, etteivät ihmiset enää tiedä, mitä uskonto on.

Sillä uskonnon ensimmäinen edellytys on, että se on vapaata, molemmin puolin vapaaehtoista. Uskontoa ei voi kenellekään tyrkyttää eikä pakottaa. Tämä on alkeellisin ehto. Jos uskontoa sokeasti tyrkytetään ja pakkokeinoilla levitetään ja ylläpidetään, niinkuin Euroopassa on tehty, silloin se ei ole uskontoa, vaan on ainoastaan uskonnon nurinpäinen varjo, joka pimmittää ja on esteenä todellisen uskonnon löytämiselle. Sillä kun ihmiset on saatu nukutetuksi luulemaan, että tuo historiallisten ja teknillisten asioiden sokealla tunnustamisella ja pakkokeinoilla aikaansaatua järjestö on uskontoa, silloin eivät ihmiset edes tiedä lähteä uskontoa etsimäänkään. He eivät sitten enää osaa ajatellakaan, että uskonto on itsealotteellista ja vapaatahtoista siveellistä työtä ja ponnis-

tusta hengellisten lakien ja Mestarin käskyjen tutkimisessa, ymmärtämisessä ja toteuttamisessa, ja että sitä keskuudessaan elähyttää ja ylläpitää kunnioitus, luottamus ja rakkaus.

Mutta tuo sama vaara vaanii tietysti kaikkialla, kaikissa siveellisissä ja henkisissä liikkeissä ja järjestöissä. Mikään järjestö tai liike ei ole sen paremmin tältä vaaralta turvattu — ellei vain itse pidä silmiään auki, ellei valvo ja ole varuillaan.

Tässä suhteessa tarvitsee vain mainita tuo teosofisen liikkeen lähelle muodostunut Idän Tähtien Järjestö. Siinähan me jo olemme tulleet luvanneeksi: ”Me uskomme, että suuri Opettaja pian ilmestyy maailmaan”. Sillä tämähan on siveellisesti ja henkisesti ihan saman luontoinen, kuin kirkkojen usko ”ruumiin ylösnousemiseen”. Tässä taas opettaja asettaa oppilaansa eteen historiallisen asian, vieläpä — joka on kaksinkertaisesti hullua, tai siis yhtä hullua kuin usko ruumiin ylösnousemiseen — tapahtumatoman historiallisen asian. Ja oppilas allekirjoittaa sen — kunnoituksesta auktoriteettia kohtaan, sitä ihmistä kohtaan, josta oli tullut tehneeksi auktoriteetin.

Ja niin on taas ihmisten ajatuselämä lyöty tainnoksiin, ja äly jääpi vaille henkistä valaistusta.

Jos tämän yhteydessä on puhe jonkun opettajan, sanokaamme maailmanopettajan tulemisesta, niin silloin me aina muistamme, että tuo maailman alusta uhrautuva Logos, sisäinen Kristus on yksi, ja että se samalla sisältyy jokaiseen ihmiseen, ollen jokaisessa ihmisessä kuolematon minä, Jumalan Poika, mutta että maailman alusta uhrautunut Logos pääsi

Jeesuksessa Kristuksessa ensikerran täydellisesti esille, täydellisemmin kuin kenessäkään ennen häntä — niinkuin edellä olemme puhuneet —, ja että Kristuksen toinen tuleminen on nyt siinä, että sisäinen Kristus herää eli syntyy ja kasvaa jokaisessa ihmisessä vähitellen täydelliseksi.

Mutta tämän ohella on mystillisen Kristuksen ja Jeesuksen Kristuksen elähyttämä moniasteinen Valokoinen Veljeskunta, joten suuria lähettejä ja opettajia kyllä voi tulla. Niinkuin esiintyi H. P. Blavatsky viime vuosisadan lopulla. Ja hänhän nimeenomaan puhui, että jokaisen vuosisadan lopussa annetaan uusi henkinen sysäys ihmiskunnan hyväksi. — Mutta hullua on tehdä tällaisista historiallisista asioista uskonkappaletta. Siitä on vain se ikävä seuraus, että me unohdamme ja laiminlyömmme jo tulleet Opettajamme, heidän siveelliset käskynsä ja neuvonsa, vieläpä puramme ne, käännämme ne ylösalaisin: käymme — vieläpä itse Jeesuksen Kristuksen nimessä — sotia, tapamme ja tapatamme ihmisiä — maailmanopettajaa odotellessamme!

Älkäämme siis Jeesuksen opetuslapsina ensinkään vannoko. Älkäämme ensinkään yrittäkö vaikuttaa valojen, vakuutuksien ja sekä historiallisista että teknillisistä asioista laadittujen uskontunnustuksien voimalla. On paljon parempi uskoa yksinomaan elävään Jumalaan ja Mestariin, sekä tutkien ja noudattaen eläviä ja syventyä Jeesuksen Kristuksen siveellisiin käskyihin. Sillä sellainen vaikuttaa omaamme ja koko ihmiskunnan älyyn valaistavasti ja henkeväittävästi.

13. *Älä ole pahaa vastaan.*

Neljäs käsky: Älkää tehkö pahalle vastarintaa.

Vanha käsky olikin kuulunut: "Silmä silmästä ja hammas hampaasta".

Alkuaan tämä tietysti tarkoitti sitä samaa, mitä jo Buddhakin oli opettanut: elämässä itsessään valitsee järkkymätön syyn ja seurauksen laki: mitä te kylvätte, sitä te niitätte. Sentähden tämä lause: "silmiä silmästä ja hammas hampaasta" tulee kuin itse elämän suusta, opetuksena ihmiskunnalle. On kuin elämä itse varottaisi ihmisiä, opettaisi lapsiaan, puhelisi heille: "Olkaa varuillanne, ihmiset, ja ajatelkaa mitä teette, kuinka toimitte! Sillä te olette teoillanne kosketuksessa järkkymättömän syyn ja seurauksen lain kanssa, joka mittaa teille jokaiselle puolueettomasti tekojenne mukaan. Jos te siis teette vääryyttä toiselle, tai jos te aina vaaditte toiselta oikeutta ja hyvitystä, jos te vaaditte toiselta aina silmän silmästä ja hampaan hampaasta, noin vertauskuvallisesti puhuen, niin samoin vaatii elämäkin teiltä: teidänkin kohtalonne muodostuu ankaraksi, kovaksi, tylyksi, ilottomaksi. Sillä mitä ja missä hengessä te teoillanne kylvätte, sitä ja siinä hengessä te myöskin kohtalossanne sadon niitätte".

Näin itse elämä opetti ja yhä opettaa ihmisiä. Ja meidän olisi aina pitänyt tarkkaavaisina kuunnella tätä elämän opetusta, sekä elää ja toimia sen mukaan. Mutta siinä suhteessa me ihmiset olemme yleensä olleet huomaamattomia ja kovakorvaisia. Kun meidän olisi pitänyt tutkia itseämme ja suhdettamme elämään ja järjestämään tekojamme sen kanssa sopusointuun, niin me sensijaan ryhdyimme — matkimaan tämän lain toimeenpanoa suhteessamme toisiimme! Me yleensä menimme tässä nurinkurisessa matkimisessamme niin pitkälle, että me ryhdyimme toisiltamme ottamaan silmän silmästä ja hampaan hampaasta! — Sen me olemme tietystikin tehneet yleensä vain silloin, kun meidän oma asemamme on tuntunut siksi turvalliselta, että me olemme uskaltaneet sen tehdä. Jos taas meidän asemamme on tuntunut heikolta, silloin meidän on tietysti täytynyt joko raukkamaisesti tai pakostakin alistua siihen, että vahvempi on meiltä ottanut silmän silmästä ja hampaan hampaasta.

Jos siis vanha käsky oli sanottu kuin itse elämän kannalta, ja ihmiset saattoivat sen ymmärtää väärin, niin Jeesuksen uusi käsky: "älkää tehkö pahalle vastarintaa", on sanottu ihmisen kannalta, Mestarin kannalta. Sillä Jumalan kannalta ei ole pahaa; kaikki on vaan erilaisissa tiloissa olevaa elämää, joka Jumalan työn ja rakkauden vaikutuksesta on alinomaisessa muuttumisen tilassa. Mutta ihmisen kannalta näyttää ja tuntuu, niinkuin pahaa olisi. Sillä ihminen voi luulla pahaksi sitä, mikä on vain laillinen seuraus hänen omista teoistaan, joko tehty tässä elämässä tai jo edellisissä elämissä. Mutta ihmi-

sen pitää oppia kantamaan kaiken ”pahan” laillisenä tuloksena omista teoistaan, sekä oppia samalla ja kaiken aikaa toimimaan niin, että siitä koituisi niitä hänen toivomiaan hyviä seurauksia. Ja niin hänen kohtaamansa seuraukset vähitellen ja samassa määrässä muuttuvat, kuin hänen tekonsakin muuttuvat. Mutta tietysti täytyy ihmisen olla maltillisen ja ymmärtää, että seuraukset tulevat myöhemmin näkyviin, ja että teot, hänen omat tekemänsä, teot kulkevat edellä.

Mutta jos ihminen sensijaan ryhtyy vastustamaan pahaa, luullen siten tekevänsä elämän paremmaksi, muuttuukin hän itse pahaksi. Ja jos tahdomme puhua perkeleestä, niin löydämme hänen salaisuutensa tätä tietä. Pahinkin perkele on vähitellen kehittynyt siten, että hän ei ole tarpeeksi tarkkaillut omia tekojaan suhteessaan elämään, osataksseen aina toimia luovana voimana yhdessä elämän kanssa, vaan on luullut voivansa muuttaa elämän paremmaksi siten, että on ryhtynyt vastustamaan pahaa. Hän on siten joutunut ristiriitaan elämän luovan tahdon kanssa. Mutta koska hän ei voi muuttaa maailmankaikkeuden luovaa Lakia, täytyy hänen itse muuttua — tai joutua häviöön. Hänen häviönsä on nähtävästi siinä, että hän yhä uudelleen ja yhä syvällisemmin kuolee, kuolee valolle ja elämälle, ja vetäytyy pimeyteen. — Mutta perkelekin, musta maagikko, voi omien kärsimyksiensä ja Jumalan rakkauden vaikutuksesta herätä tämän pääerehdyksensä huomaamaan. Ja kun hän sen huomaa, silloin mustinkin perkele vaalenee, ja hän lakkaa vastustamasta pahaa ja antaa sen tulvehtia päällensä.

sä. Hän tunnustaa nyt Jumalan rakkauden ja kantaa pahaa kärsimyksenä rakkaudessa. Hän on nyt yhtä Jumalan kanssa, joka luovassa rakkaudessaan jatkaa suurta työtään. Vaikka paha ja kärsimykset syöksyvät häntä vastaan, vaikka ne sijoittuvat hänen päällensä, niin hän vaan ajattelee sitä, kuinka hän osaisi täyttää Jumalan tahdon, kuinka hän osaisi niin rakastaa, että paha hänessä muuttuisi hyväksi. Hän ei enää ajattele, kuinka hän saisi toisia ihmisiä komentaa ja hallita, ja kuvitella sitten itseään ihmisten hyväntekijäksi, vaan hänen pohjimmainen ilonsa on siinä, että hän on oppinut tuntemaan iankaikkisen rakkauden, ja että hänelläkin, entisellä perkeleellä, on tilaisuus olla mukana tässä vapaassa elämän näyttämössä, oppiaksensa siinä rakastamaan, pienimpänä ja nöyrimpänä auttamaan ja palvelemaan. — Häntä ei enää houkuttele turhaisuus, kunnianhimo ja valta! Hän on helvettien syvyyksissä oppinut tuntemaan, mihin ne vievät. Jos hänelle tarjotaan kunniaa ja valtaa, silloin hänkin, kukaties, osaa sydämensä hiljaisuudessa kuiskata Jeesuksen tavalla: "Mene pois saatana!" Sillä valta kuuluu yksin elämälle, Jumalalle, ja me ihmiset olemme Jumalan poikia, keskenämme veljiä.

Mikä nyt on ollut tämän Jeesuksen neljännen käskyn kohtalo? Olemmeko me kristityt ja teosofit yleensä antaneet sille tunnustusta? Ellemme, niin tahdommeko puolustaa itseämme sillä, että mekin olemme tahtoneet kokeilla perkelettä? Jos niin sanoisimme, niin sanoisimme tyhmästi. Sillä meidän täytyy selvästi ymmärtää, ettei kellään olisi tilai-

suutta näytellä perkelettä, ei kellään olisi tilaisuutta kiivetä kunniaan ja valtaan, ei kellään olisi tilaisuutta hävittää ja vastustaa pahaa ellei olisi Jumalaa ja hänen rakkauttaan, ellei olisi Valkoista Veljeskuntaa, Mestaria ja Hänen opetuslapsiaan; ellei vihdoinkin olisi suuria jumala- ja enkelijoukkoja, jotka luovalla työllään, vapaaehtoisella kärsimyksellään ja rakkaudellaan jatkuvasti ylläpitävät elämän näyttämöä.

Tämä meidän ihmisinä ja totuudenetsijoina, ja ainakin Jeesuksen opetuslapsina täytyy kerran selvästi ymmärtää. Sillä tämä sana, syntysana: "älä vastusta pahaa", ei nyt enää ole salaisuus, eikä meidän tarvitse lähteä, ei ainakaan tahallamme, perkelettä kokeillen, so. pahaa vastustaen, sitä helveteistä etsimään. Se on nyt jo, Jeesuksen kautta saatettu tietoomme, julkisuuteen. Eikä meidän liioin tarvitse itsellemme kuvitella ja toisillemme selitellä, että meillä pitää olla tilaisuus vastustaa pahaa, jotta meillä olisi mahdollisuus kehittyä kyvykkäiksi ja sankarillisiksi! Sillä kyllähän meissä kehittyy kyvykkäisyys ja sankarius Jeesuksenkin neuvomalla tavalla, sillä tavalla, että annamme pahan tulla päällemme kärsimyksenä, että muutamme sen hyväksi työssämme ja rakkaudessaamme. Siinä vasta uutteruutta kysytäänkin! — Oikeastaan pahan vastustaminen johtuukin omasta mukavuudenhalusta ja henkisestä laiskuudesta. Sillä onhan sentään verrattomasti helpompaa kuvitella itsestään suuria, istua monissa hyväätarkoittavissa kokouksissa ja kongresseissa, ja — heiluttaa laatimansa lain ruoskaa syntisten ja heikompien ja toisinajatte-

levien päitten päällä! Se käy sentään verrattain mukavasti ja vaivattomasti — niinkauan kun siihen on tilaisuus, niinkauan kun tuntee oman selkänsä turvalliseksi. On sentään verrattomasti vaikeampaa nöyrytyä ja astua alas oman kuvitellun pyhyytensä pylvään nokasta, sekä vielä vaikeampaa kasvattaa itseään, elää henkistä elämää ja toteuttaa Jumalan tahtoa ja Mestarin käskyjä.

Että näin on, sen meille hyvin todistaa kristityn Euroopan historia. Kun ”paha” meitä piiritti, läpäisi ja ympäröi, niin me, me valtiokristityt, me papit ja piispat ja muut, me emme pyrkineet nöyryydessä ja sitkeydessä oppimaan, emme vastuksia ja pahaa työmme kautta, esimerkkinä ja opetuksena ja kasvatuksemme kautta hyväksi muuttamaan. Me emme ylimalkaan osanneet ottaa asiaa työn kannalta, muuttavan luomistyön kannalta, niin että olisimme muuttaneet pahan hyväksi. Sensijaan me olemme, pappeina ja opettajina aina koettaneet hävittää pahaa, sitä mitä milloinkin olemme pahaksi luulleet.

Tämä nurinpäisyys ja Mestarin käskyn huomioonottamattomuus on vienyt siihen, että kun meidän keskuudessamme olisi pitänyt ilmentyä totuus, hyvyys, niin meidän keskuudessamme ilmentyikin sorto ja väkivalta, väkevämmän oikeus; jolle me olemme koettaneet antaa totuuden ja pyhyyden leiman.

Näin olemme kristillisissä kirkkoissamme kääntäneet tämänkin Jeesuksen käskyn kokonaan ylösalaisin. Me olemme aina olleet ilmisodassa kuvittelemamme pahaa vastaan. Kristillisinä kirkkoina me olemme aina turvautuneet väkevämmän oikeuteen,

pakkoon ja väkivaltaan; me olemme itse alkaneet ja toimeenpanneet verisiä sotia, noita hirmuisia joukkoteurastuksia ja murhia, koettaen ja luulotellen siten nimenomaan edesauttavamme Kristuksen asiaa, Jumalan valtakuntaa. Ja sen lisäksi me olemme — ainakin myöhempanä aikana — alistuneet olemaan mukana maallisten valtojen alkamisissa sodissa, niiden toimeenpanemissa verilöylyissä ja ihmisteurastuksissa. — Mutta sensijaan että olemme luulleet sen tehneemme Jumalan valtakunnan puolesta, Jeesuksen Kristuksen nimessä, sensijaan olemme aina silloin hävittäneet Jumalan valtakuntaa, olemme aikaansaaneet helvettejä, ja olemme sen aina tehneet isän saatanan innoituksessa, hänen käskyssään ja komennossaan.

Sentähden oli H. P. Blavatskyn sanoma tälle henkisestä kuolleelle ja pimittyneelle kristikunnalle on kuin salama taivaalta; joka valaisee idästä länteen. Rohkeana ja syvästi valaistuna hän paljastaa kristikunnan lankeemuksen, ja varoittaa oppilaitaan: ”Voi niitä salatieteilijöitä ja teosofeja ... jotka parrvat tahdonvoiman aaltoja liikkeelle itsekkäitä ja epäpyhiä pyyteitä varten! Sillä tämä on mustaa magiaa, kauhistusta ja henkistä noituutta. Valitettavasti tämä kaikki on mielityönä kristillisillä valtiomiehillämme ja kenraaleillamme, etenkin silloin kun lähetetään kaksi sotajoukkoa toisiaan murhaamaan” Teosofian Avain.

H. P. Blavatskyltä on syvät ja laajat salatieteelliset tiedot. Mutta ytimekkäimmäksi tämä kaikki muodostui vasta sen kautta, että hänessä on niin valtavan kirkkaina elämän siveelliset lait. Tarkoitus

ei koskaan pyhitä keinoja! Kun ihminen tappaa, joko yksin tai yhdessä monen kanssa, sodassa, niin on se aina tappamista; murhaamista. Ja: "te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi" 1 Joh. 3: 15.

Ihmisen tappaminen avaa murhaajalle aina ovet sisäiseen helvettiin. — Vaikka tietysti tästäkin lankeemuksesta on portti ylöshousemukseen ja elämään: ruumiillisen kuoleman syvyinen ja arvoinen katumus ja itsensä tutkiminen sekä tietoinen ja vakava tappamattomuusperiaatteen omaksuminen ja siitä johtuva kokonaan uusi elämänymmärrys. Ei ole muuta ovea. Sillä syvästi ja rehellisesti katuvalle kuuluu Jumalan armo. Se armo, että hän saa alkaa alusta uudelleen, alkaa alusta uudelleen sekä ruumiillisessa jälleensyntymässä että hengellisessä uudestisyntymisessä.

Mutta odottamattoman pian näyttävät asiat longahtelewan entisille, hyvää tarkoittavan väkivallan raiteilleen. Niinpä H. P. Blavatskyn alkuunpanemassa teosofisessa liikkeessä on jo ennättänyt järjestäytyä eräs ryhmä, joka auktoriteetillaan ja jatkuvan avoimesti esittää toista kantaa kuin H. P. Blavatsky. Ja — niinkuin kaikille asioita seuranneille on tunnettua — näiden myöhäisempien auktoriteettien kanta on se, että määrätyissä tapauksissa on teosofin ja totuudenetsijänkin jopa suora velvollisuus olla mukana sodassa. Jatkuviissa virallisissa presidenttipuheissa — joita puheita on julaistu samojen auktoriteettien toimittamissa teosofisissa aikakauskirjoissa — on painostettu sodassa mukana-

olemisen arvokkuutta ja tärkeyttä, jopa leimattu suorastaan kunniaattomiksi kavaltajiksi ne salatieteilijät, jotka eivät alistuneet olemaan koko voimallaan mukana maailmansodassa; joka kaikki selitettiin olevan nimenomaan tarpeellista tuon tulevaksi uskottavan maailmanopettajan tulemiselle. Sanottiin: "Herra ei voi tulla, ennenkuin pahan voimat ovat murskatut". Ja hyvän voimat olivat muka sellaisenaan ympärysvallat, tai lähemmin sanoen Englanti, mutta pahan voimat olivat muka sellaisenaan keskusvallat, tai lähemmin sanoen Saksa; joka sotahuuto on tarkalleen samanlainen kuin aikanaan kristittyjen, jotka aina innoittivat joukkojansa selittämällä, että heidän sotajoukkonsa takana on Jeesus Kristus, mutta vihollisen sotajoukon takana on itse sarvipää saatana. Kummatkin ovat yhtä avoimesti ja reilusti kääntäneet Mestarinsa neuvot suorastaan ylösalaisin. Niinpä nämä myöhemmät teosofiset auktoriteetit suorastaan ja mitä velvoittavimmalla tavalla kehoittavat oppilaitaan teosofeja ja salatieteilijöitä olemaan mukana sellaisessa, josta teosofisen liikkeen suuri alkaja oli sanonut, että se on "mustaa magiaa, kauhistusta ja henkistä noituutta", josta hän oli salatieteilijöitä ja teosofeja nimenomaan ja mitä vakavimmin varoittanut, josta hän oli "voi"-huutonsa huudahtanut.

Vaikka onhan tuokin julma ja hullu määritelmä: "Herra ei voi tulla, ennenkuin pahan voimat ovat murskatut", kääntäin totta. Sillä niinkauan kun me joko itse omin käsin tapamme ihmisiä tai henkisellä auktoriteetillamme painostamme sellaista hommaa, jossa ihmisiä tapetaan, niinkauan me itse olemme

esteenä Kristuksen tulemiselle itsessämme ja muissa. Tappaessamme ja väkivaltaa, siveellistäkin väkivaltaa harjoittaessamme ei Kristus pääse meidän sydämessämme ja järjessämme esille. Päinvastoin: tappaessamme toisen ihmisen pahaa vastustaessamme — eli siis rikkoessamme samalla kertaa sekä 1:n että 4:n Jeesuksen käskyn — tapamme tai karkoitamme me aina Kristuksen sydämeistämme.

Tämän saman, nim. Kristuksen karkoittamisen ihmisen sydäimestä ja järjestä, senhän maailmanvaltakunnan hallitsevin kasvatus, vaikka tietämättäänkin, jo sellaisenaan itsessään sisältää. Sillä eihän maailman valtakunnan hallitsevin laki ja oikeudenkäyttö, sota, olisi muuten ajanpitkään mahdollinen. Olisihan luonnotonta, että Kristus, so. itse totuus, hyvyys ja rakkaus voisi ryhtyä ihmistä tappamaan, suorastaan perkeleen tekoa tekemään. Eikä sitä yksikään ihminen voisi ryhtyä tekemään, jos Kristus, jos hienotuntoinen ihmisyys, hyvyys ja rakkaus olisi elävänä hänen sydämessään, ja jos hän järjellään olisi siitä täysin tietoinen. Sentähden, että maailma voisi edelleen ylläpitää tuota sen korkeinta oikeuslaitosta, sotaa, jossa se vielä, toistaiseksi, on oppinut viimekädessä selvittämään ja lopullisesti ratkaisemaan kaikki totuuskäsittensä, oikeusjuttunsa, josta se ei ole kyennyt enää mihinkään korkeampaan oikeusasteeseen vetoamaan, sentähden on yhteiskunnan täytynyt huolehtia siitä, vaikka osaksi tietämättäänkin, että synnynnäisesti hienotuntoiset ihmiset olisivat joutuneet tilaisuuteen ”karkaisemaan luontoaan”, että Kristus, Jumala olisi tullut ihmisen sydäimestä ja järjestä kar-

koitetuksi, ja että Herralle Saatanalle — jota Jeesus sanoo perkeleeksi ja murhaajaksi alusta saakka — olisi siellä hallitseva sija varattuna. Sillä vain silloin on takeita siitä, että ihmiset syöksyvät suin päin toisiansa teurastamaan, tai että he intiaanin tavoin hullaantuvat kantamaan uhrinsa joko alkuperäistä tai vertauskuvallista päänahkaa vyösään.

Tuollainen ihmissydänten jatkuva turmeleminen ja järjen pimittäminen aikaansaadaan osaksi kasvatuksen ja osaksi maagillisten toimitusten kautta. Kun pienestä lapsesta lähtien, kotona ja koulussa ihmisille opetetaan, kuinka sota on oleellinen ja välttämätön osa jumalallisessa maailman-järjestyksessä, kuinka sota kohottaa ihmisen sankariksi, kuinka sodassa kuoleminen, kaatuminen ase kädessä Jumalan ja hyvän asian puolesta on turvallinen keino iankaikkisen elämän perimiseksi, tai että se on siveellisesti niin kehittävää ja kasvattavaa, että ihminen kehittyy ja kasvaa sodassa mukanaollen saman verran yhdessä ruumistuksessa kuin muuten sadoissa elämissä, kun ihmisille yhä noin opetetaan, niin eihän ole ihme, jos ihmiset lopulta tuon kaiken uskovat. Sillä sanotaanhan valehtelijankin lopulta uskovan omia valeitaan.

Jos kaiken tuon hullun uskottelun ja epäkristillisen kasvatuksen jälkeen vielä on jotain hienotuntoisuutta, lempeyttä ja hyvyttä ihmissydämessä, niin koetetaan se karkoittaa sodan alussa ja pitkin matkaa jonkunlaisilla maagillisilla toimenpiteillä. Se tapahtuu osaksi väkijuomien avulla, osaksi rumpujen pärinällä ja torvien pauhulla, osaksi kauheilla pelo-

tuksilla ja uhkauksilla, osaksi pimityneiden pap-
pien kauhistuttavilla sotasaarnoilla ja kuoleman-
sakramenteilla. Ja ellei jonkun sydäimestä saada
kaikella tuollakaan ihmisyyttä, Kristusta, Jumalaa
karkoitetuksi, niin — ikäänkuin maagillisesti vah-
vistavaksi varoitukseksi toisille — hänet joko suo-
raa päätä ammutaan tai pannaan vankiloihin viru-
maan, tai koetetaan ainakin leimata kavaltajaksi,
koetetaan tehdä ainakin jollain tavalla kunniat-
tomaksi.

Mutta tätä Jeesuksen neljättä käskyä ei rikota
vain silloin, kun kuvitellun hyvän puolesta taistel-
laan kuviteltua pahaa vastaan, ja tapetaan ihmisten
ruumiita sodassa, vaan se rikotaan aina silloin, kun
mikä tahansa siveellinen tai henkinen asia, esim. us-
konto, koulutus, kasvatus, raittius, kun se teh-
dään, joko inhimillisen lainsäädännön avulla tai
muuten pakolliseksi, niin että hyvät ja siveelliset
ihmiset, aatteelliset ihmiset, joko kristityt tai teoso-
fit, joko raittiusväki tai muut, tyrkyttävät tai pa-
koittavat omia elintapojaan, omia aatteitaan ja nä-
kökantojaan, tai Mehtarin aatteita ja näkökantoja,
kun ne niitä toisille ihmisille tyrkyttävät pakkokei-
nojen avulla, rangaistuksen uhalla. Sellaisilla toi-
menpiteillä ei mitään todellista hyvää aikaansaada.
Niillä vain tympäistään ihmisen suhde aatteeseen,
ja hänessä herätetään joko viehasta ja matelevaista
alistuvaisuutta tai vastustamisen halua, synkkää
mieltä, tyylyttä ja uhmaa.

Ja yhtä turmiollisia kuin aatteelliset pakkokeinot
ovat niille, joita vastaan niitä käytetään, yhtä tur-
miollisia, tai vieläkin turmiollisempia ovat ne itsel-

leen niille, jotka niitä suunnittelevat ja jotka niitä toimeenpanevat. Sillä pakkokeinoja suunnitellaan ja toimeenpannessaan täytyy heidänkin taas "karaista luontoaan", täytyy heidänkin luopua armotajunnastaan, jolloin hienoin myötätunto ja hienoin järki häviää, ja heidän sydämensä ja järkensä vähitellen kovettuu, julmistuu.

Näinollen itse se siveellinen tai henkinen asia tai aate, joka on tehty pakolliseksi, se on sillä hetkellä kuollut, ja on senjälkeen vain kuin hengetön ruumis, kuin kuollut painolasti ihmisten kannettavana. Se on kuin vampyyri, kuin syöpä, joka joukkoverotuksen avulla kaluaa ihmiskunnan elinvoimia. Aivan toista on joku siveellinen asia tai aate silloin ja niinkauvan, kun se on vapaaehtoisen työn, aatteellisen innostuksen ja herätyksen varassa, kun se on aatteensa innostamien ja valistamien ja vapaasti uhrautuvien kasvatus- ja valistustyöntekijäin varassa. Heidän kasvatus- ja valistustyönsä pysähtyy aina kunnioituksessa ja rakkaudessa ihmisen ja hänen vapaaehtoisuutensa eteen. Ellei toinen ihminen ymmärrä heidän hyvää tarkoitustaan, ellei hän vapaasti ja itsesuostumuksellisesti halua olla mukana heidän uskonnossaan, heidän koulutuksessaan ja kasvatuksessaan, heidän isänmaallisuudessaan ja raittiudessaan ja ritarillisuudessaan, niin he eivät ryhdy suunnittelemaan laillistutettuja pakkotoimenpiteitä hänen taivuttamiseksi. He eivät aatteensa ja elämänymmärryksensä ja valistustyönsä puolesta ketään pakota tai pakkoverota, he eivät ryhdy ketään rankaisemaan, ei tekemään ketään kunniattomaksi, ei leimaamaan ketään kavaltaajaksi

sentähden, ettei joku jaksa eikä halua omaksua heidän elämäkatsomustaan, heidän elintapojaan ja näkökantojaan. Heidän työssään huokuu välitön elämä, välitön totuus ja rakkaus. Heidän työssään on aina hallitsevana pohjasäveleenä Jeesuksen Kristuksen henki, ja sentähden se kaikuu niiden korvissa, jotka hurskaassa innossaan ja oikeustajuntansa rajoituksessa kovuutta harjoittavat: "Joka teistä on synnitön, se häntä ensimmäisenä kivellä heittäköön"; sekä niiden tajunnassa, jotka synteihinsä langenneet ovat: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää tee syntiä" Joh. 8: 7, 11. Molemmat ryhmät, sekä heikot syntiset että hurskaat kivittäjät, laillistutettujen pakkokeinojen käyttäjät tulevat Jeesuksen ja Hänen opetuslapsiensä olemassaolon ja työn kautta autetuiksi, niin että heidän tajuntansa tulee käännetyksi sisäänpäin, etsiäkseen oman omantuntonsa kautta Jumalaa rakkaudessa.

14. Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.

Viides käsky: Rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä vainoavat; jotta olisitte taivaallisen Isänne lapsia, sillä hän antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyvällekin, ja hän antaa sataa niin vanhurskaille kuin väärillekin.

Vanha käsky oli kuulunut: "Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollisiasi". Ja tuota vanhaa käskyä, tuota epäkristillistä käskyä, sitä yhä edelleen noudatetaan maailman valtakunnassa, sitä on kaiken aikaa noudatettu kristillisessä Euroopassa, erittäinkin juuri siinä; sitä on noudatettu kirkkojenvälisessä, kansojenvälisessä ja yhteiskunnallisessa elämässä. Kristilliset kirkot ovat keskuudessaan ja keskenään vihanneet, ne ovat sotia käyneet ja sortaneet. Ja kristilliset valtiot ja yhteiskunnat ovat silmää räpäyttämättä kulkeneet kirkkojensa jäljessä.

Mutta mitä tekee yksityinen Mestarin oppilas tämän maailman väkivaltaisen komennon keskellä? Antautuuko hän mukaan, kenties vielä selittäen itselleen ja muille, ettei tässä tapauksessa voikaan seurata Jeesuksen käskyjä?

Jos hän niin tekee, silloin hän on tietysti kieltä-

nyt Mestarin, ja hänen opetuslapsiutensa on vain nimellistä.

Katseleeko hän siis vain toimettomana asioiden menoa?

Eipä niinkään. Hän vaan kieltäytyy noudattamasta vanhoja maailman valtakunnan käskyjä, mutta koettaa sensijaan kaikin voimin miettiä ja syventyä Jeesuksen käskyihin, sekä yhtämittää tottelee, uhrautuu ja järjestää kaiken työnsä tuolta Mestarin käskyjen pohjalta aukenevan elämänymmärryksen mukaan. Sillä mikäs Jeesuksen oppilas hän muuten olisikaan?

Tähän pyrkiessään ja harjaantuessaan voi hänen asemansa muodostua kylläkin vaikeaksi, etenkin alussa ja kriittisissä kohdissaan, mutta myöskin pitkin matkaa; joten häneltä odotetaan suurta huolellisuutta, valppautta ja ahkeruutta. Sillä sekä hänen oma alempi luontonsa että ulkonainen ympäristönsä, yleiset tavat, yleinen mielipide jne., se kaikki häntä sekä houkuttelee että pakottaa mukaansa. Eikä silloin ole niin helppo asettua yksin seisomaan ja toimimaan Mestarin käskyjen avaaman elämänymmärryksen pohjalla.

Mutta opetuslapseksi pyrkijä asettaa ja sisällyttää koko elämänsä tarkoituksen siihen, että se tulisi järjestetyksi oman Korkeamman Minänsä ja kuolemattomuuden kolminaismaailman kannalle. Senthden hän määräperäisesti mietiskelee Jeesuksen vuorisaaunan käskyjä, hän avaa mielensä ja sydämensä niiden ymmärtämiseen ja vastaanottamiseen rohkeasti ja luottamuksella. Ja saatuaan näin taajuntansa avautumaan Mestarin elämänymmärryk-

selle, pitää hän siitä käytännössä kiinni kiinteästi ja ahkeruudella, eikä alistu alemman luonnon, alemman kolminaismaailman houkutuksiin, ei sellaisiin ihmisten, ryhmien, kansojen ja opettajien ehdotuksiin, käskyihin ja kehoituksiin, jotka käytännössä kuitenkin veisivät sekä Jeesuksen käskyjen purkamiseen, että oman sisimmän ja herkimmän itsensä tukahuttamiseen.

Mutta tästä huolimatta oppilas järjestää itsensä kaikille noille ihmisille myötätuntoiseksi. Sillä hän ymmärtää, hänen täytyy vähitellen oppia ymmärtämään, että kyllä se suuri elämä, jossa hän itsekin on osasena ja oppilaana mukana, kyllä se ja sen vaikutus saa vähitellen kaikkienkin silmät avautumaan korkeamman elämän ja Jeesuksen käskyjen ymmärtämiseen. Sentähden hän varoo sydämessään ja rakkaudessaan eristäytymästä heistä; hän varoo, ettei omahyväisyys pääsisi hiipimään rakkauden tilalle, ettei se pääsisi hänessä herättämään suuria huoloja itsestään.

Juuri tämän asian molemmin-puolinen ymmärtäminen ja itseensä soveltaminen on mitä tärkein kohta opetuslapsen siirtymisessä Jeesuksen elämänymmärrykseen. Sillä tuo painostus alemman luonnon ja toisinajattelevien puolelta on osana siinä ristissä, jota hän Mestarinsa oppilaana työssään ja yhdessä Hänen kanssaan kantaa, mutta hänen sydämensä yhteys, myötätunto ja rakkaus sekä samanimielisiä että toisinajattelevia kohtaan, se on sitä, josta sanotaan, että rististä puhkeavat ruusut. Se on työn ja sydämen ilo ja lapsen mieli hänen sisimmässään.

Ajatellaan nyt: eihän Jeesuksen oppilas voi joko tietoisena tai välinpitämättömänä tai vaijeten alistua tai yhtyä esim. kristillisten kirkkojen oppeihin Jumalasta, Kristuksesta, elämästä ja kuolemasta, koska ne eivät sellaisinaan ole tosia. Samoin hän ei voi joko mukavuuttaan säilyttääkseen tai häneltä vaaditun muka veljeyden nimessä vaikenemisellaan yhtyä kirkkojemme käytännölliseen kristillisyyteen, koska siinä taas on purettu ja ylösalaisin käännetty kaikkien Jeesuksen käskyjen siveellis-käytännöllinen arvo, jopa siihen määrään, että tuo alhaisin ja inhoittavin teko: vihollisen, ihmisen tappaminen on selitetty ja käytännössä tehty ei vain luvalliseksi ja sallituksi, vaan jopa suorastaan velvoittavaksi ja pyhäksi.

Sama tietysti koskee kaikkia valtio- eli sotakirkkojemme vanavedessä kulkevia uskonnollisia liikkeitä ja järjestöjä, olkoot ne nimeltään hindulaisia, kristillisiä, teosofisia tai mitä tahansa. Jeesuksen oppilas ei voi olla niissä mukana toiminnallaan eikä vaikenemisellaan. Hänen ajatuksensa ja tunteensa, hänen puheensa ja tekonsa on kuin pöydälle asetettu palava kynttilä, jossa totuuden ja rakkauden valo valaisee. Ja vaikka sellaiset kirkot ja järjestöt, kristilliset tai teosofiset, jotka teoriassa palvovat ja ylistävät Mestaria suurenmoisesti, mutta käytännössä kuitenkin mestaroivat Mestariaan, jättävät Hänen neuvonsa "epäkäytännöllisinä" syrjään — vaikka sellaisilta tahoilta vaadittaisi häntä vaikenemaan, vieläpä vaikenemaan "veljeyden" tähden, niin hänen tehtävänsä on sittenkin valaista ja puhua totuuden kannalta, rakkauden kannalta. Hänen kynt-

tilänsä valossa täytyy aina valaista Mestarin käskyjen siveelliskäytännöllinen henki. On niinkuin siinä valossa yhtämittaa kaikuisi: "Kun veljemme veren ääni huutaa sydämessämme, niin mitä silloin merkitsevät meidän monet 'ihokkaamme', meidän puolustetut oikeutemme, meidän Seuramme ja Veljeskuntamme, meidän kirkkomme ja järjestömme? Eivätkö ne kaikki ole silloin kuin tuhkaa ja tomua vain?! Mutta vaikka meiltä olisi väkivallalla viety, tai lain ja oikeuden varjolla anastettu kaikki meidän ihokkaamme, meidän aineelliset rikkautemme, vieläpä meidän ruumiimme, tai arvomme, maineemme ja asemamme, niin me olemme syvimmissämme onnellisia, hengessämme rikkaita, kunhan me vain olemme osanneet toimia Mestarin käskyjen hengessä ja niin, että meillä on omatunto vapaa!" Ja edelleen siinä oppilaan kynttilän valossa kaikuu aina ja alinomaan: "— ja mitä tulee työhön Kristuksen ja Jumalan valtakunnan tulemisen puolesta, niin ymmärrämmehän toki, ettei Kristuksen tuloa voi valmistaa olemalla välinpitämätön Hänen omille käskyilleen, tai toimimalla suorastaan vastakkaiseen suuntaan!"

On niinkuin tuollainen ääni aina kaikuisi tuossa pöydällä palavan kynttilän valossa.

Mutta toiselta puolen on selvää myöskin, että juuri näiden kummankin puolen huomioonottaminen, 1:ksi, että Jeesuksen oppilas ei anna itseään viettelä tai pakottaa tekemään mitään vasten parempaa tietoaan tai ymmärrystään, tai vasten Mestarin selvää käskyä, 2:ksi, ettei hänkään viettele tai pakota toista tekemään vasten hänen omaa ymmärrystään

tai myöntymystään, tai ettei ryhdy raivaamaan häntä pois itsensä tieltä, tai jonkun hyvän asian tai Kristuksen tulemisen tieltä, että juuri näiden molempien puolien huomioonottaminen, niistä vähitellen kokonaan luopuminen ja kolmanteen näkökantaan siirtyminen, siinä elävöittyminen ja toimiminen, että juuri se asettaa opetuslapsen omassa pyrkimyksessään hyvin ahtaalle, ikäänkuin koetukselle. Tämä koetus, sen onnistuminen tai epäonnistuminen on itse asiassa se ahdas portti, jonka läpi hän siirtyy noista kahdesta edellisestä näkökannasta, nimittäin — sanoaksemme sen mahdollisimman selvästi — siitä näkökannasta, jossa eletään nautinnoissa ja henkisessä välinpitämättömyydessä, toimettomuudessa ja laiskuudessa, ja toiseksi siitä näkökannasta, jossa älyllisen vanhurskauden ja oikeustajunnan ja itsesäilytysvaiston kannustamana harjoitetaan syntisten ja väärintekijäin ja toisina ajattelevien rankaisemista, kivittämistä, jossa Mestarin neuvoja ja käskyjä pidetään liian lempeinä, haavellisina ja epäkäytännöllisinä, jossa sentähden harjoitetaan Mestarin mestaroimista, Hänen ristiinnaulitsemistaan — siirtyy noista kahdesta edellisestä näkökannasta kolmanteen, siihen, jossa älyllisesti hurskas ihminen tietoisesti uhrautuu Mestaria ja ihmiskuntaa rakastamaan ja palvelemaan siltä siiveelliseltä perustukselta, kalliolta, jonka Mestarin, jonka Jeesuksen käskyjen tietoinen ja järjellinen hyväksyminen muodostaa.

Tämä puristus ja tämä ahtaan portin läpi meneminen on itse asiassa sellainen sisäinen uudestisyntyminen, jossa ihmisen Korkeampi Minä avautuu

hänen alempaan minäänsä. Hän vähitellen oppii panemaan työssään niin paljon sisäistä rakkautta ja uhrautuvaisuutta liikkeelle, että tuo puristus ja painostus senkautta muuttuu, niin ettei se häntä joko veisi mukaansa tai maahan masentaisi, vaan se olisi kuin raaka-aine-paljous, joka alemmasta maailmasta syöksyy hänen sielulliseen sulattimonsa, ja jossa se sitten opetuslapsen henkisen työn yhteydessä sulautuu ja muuttuu ulospäin virtaavaksi siunauksen ja rakkauden voimaksi.

Siirtyäkseen ja alinomaa syventyäkseen tähän kolmanteen toimitapaan, on pyrkijän ensimmäinen ja välttämätön tehtävä: hän hiljentyy, hän mietiskellen syventyy asiaan ja tehtäväänsä Mestarin käskeyten valossa. Mitä varten? Kuullakseen hyvän neuvon Isältään, joka on salassa. Kun hätä päälle käy, kun hänen pitäisi raukkamaisesti alistua omaan vihaansa tai himoihinsa, tai kun hänen pitäisi oikeustajuntansa ja hurskautensa kiivaudessa nousta pahaa vastustamaan, musertamaan, silloin hän hiljentyy ja tekee niinkuin Jeesus käskee: "Mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa; ja Isäsi, joka on salassa; maksaa sinulle julkisesti".

— Mitenkä maksaa?

Ensiksi salassa oleva Isä maksaa julkisesti siten, että se asia, jonka edessä oppilaan olisi pitänyt joko raukkamaisesti alistua tai tarttua pakkokeinoihin, nousta vastustamaan pahaa, se asia kyllä selviää tällä kolmannellakin tavalla, ja selviää tietysti paljon syvällisemmin ja perinpohjaisemmin. Vai kävi-
kö Jeesukselle itselleen hullusti sentähden, että hän

järkkymättömänä ja peräänantamattomana totteli näitä siveellisiä käskyjä? Jos katsomme asiaa alemman kolminaismaailman kannalta, niin tietysti näyttää siltä, koska hän nimenomaan tuli noiden oikeustajunta-ihmisten puolelta vääräoppisena ja laillisessa järjestyksessä tuomituksi ja tapetuksi. Mutta katsoessamme asiaa korkeamman kolminaismaailman kannalta, näyttäytyy se aivan toisin. Sillä juuri sentähden, että Jeesus niin järkkymättömänä seisoi ja peräänantamattomana ahersi sillä siveellisellä ja henkisellä kalliolla, mikä sisältyy vuorisaarnan käskyihin, juuri sentähden hän lopullisesti vapautui kuoleman ja alemman kolminaismaailman vallasta; ja tuli maapallomme henkiseksi Johtajaksi, ihmiskunnan Vapahtajaksi.

Sillä toiseksi Isä maksaa julkisesti juuri siten, että opetuslapsen tajunnassa tulee julkiseksi se syvempi tieto ja korkeampi elämänymmärrys, se suurempi työ ja vastuunalaisuus, mikä hänessä on siihen asti piillyt. Oppilaassa puhkeaa uusi ulottuvaisuus, uusi tajunnan tila: buddhinen ja aatminen elämä, jonka oleellisena tunnusmerkkinä on suuri sisäinen vapaus ja riemu kaiken henkisen ahkeruuden, henkisen työn ja ponnistuksen ohella, kaiken tuskan ja painostuksen takana; jota juuri sanotaankin ruusujen puhkeamiseksi ristissä. Sillä risti on se karma, painostus ja tuska, mikä opetuslasta kuormittaa silloin kun hän työssään vakavasti tottelee ja seuraa Jeesuksen käskyjä. Mutta kantaessaan tuota kuormitustaan, tuota ristiään työssään uskollisesti, auke-nee hänelle se henkinen palvelevaisuuden ja työn sisäinen vapaus ja ilo, jota ruusut ristissä kuvaavat.

Juuri nämä molemmat puolet, so. risti ja ruusut, neidän näyttäytyvät evankeliumien esittämän Jeesuksen elämässä niin valtavina. Hän ei missään alistunut alemman maailman vaatimuksiin silloin, kun ne menivät toiseen suuntaan kuin hänen parempi tietonsa ja sydämensä rakkaus, mutta hän ei liioin kättäänkään nostanut itseään ja asiaansa voimakeinoilla tai laillistutetulla pakolla puolustaakseen. Hänkin joutui ympäristönsä puolelta niin ahtaalle, kuin käsistään ja jaloistaan pylvääseen roikkumaan, mutta kuitenkin hän kaiken tämän puristuksen ja häväistyksen keskellä huudahti: "Eeli, Eeli, lama sabakhtani?" Tämä on kyllä käännöksessä, vasten kaikkea elämänkokemusta merkitty: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" Mutta ovatko marttyyrit keskellä polttoroviota niin huudahtaneet? Esim. Huss? Kun kristilliset papit sydämensä kovuudessa hänet elävältä polttivat, niin hän roviollakin riemuiten lauleli ylistystä Jumalalle. Tämä sama on yleensä kaikkien kokeneiden huomio. Olisiko siis Jeesus Kristus erikoisesti tuntenut itsensä Jumalan hylkäämäksi? Sellainen tulkinta on saattanut sopia kirkon näkökantoihin — joka teki Jeesuksesta Jumalan vihan lepytysuhrin! — mutta ei sovi elämän kokemuksen kanssa yhteen. Sillä eihän Jumala toki ole viha, eikä Hän tarvitse sellaista lepytysuhria.

Kirjassa "Suuret uskonnot" onkin mainittu, että tuo lause: "Eeli, Eeli, lama sabakhtani" oikein käänettynä merkitsee: "Jumalani, Jumalani, miksi annat minun tuntea näin suurta riemua?" Mutta Psaltrarissa — sanoo sama kirja — on toisenlainen lause:

"Eeli, Eeli, lama asabthani", joka kyllä merkitsee: "Jumalani, Jumalani, miksi minut ylönannoit?"

On hyvä, että on oikaistu tuo väärä käännös. Näin on se tullut sopusointuun todellisen kokemuksen kanssa. Sillä kokemus sanoo, että kun ihminen on kuolemankin uhalla uskollinen parhaimmalleen, silloin hänelle aukenee uusi elämä, joka täyttää hänet sisäisellä riemulla. Hän on saanut tuntea tuskaa ja ahdistusta, mutta joutuu, kokemuksen kestätyään tuntemaan myöskin suurta iloa ja riemua. On niinkuin siten helvetit ja taivaat koskettaisivat hänessä toisiaan. Helvetit ovat juuri nuo alemmasta kolminaismaailmasta häntä vastaan syöksyvät vihan, himojen ja itsekkyyden voimavirrat, jotka myrskytulvan tavalla koettavat pyyhkäistä hänet mukaansa. Taas taivaat ovat tavallaan tuo sisäinen riemu, mikä seuraa ja sisältyy siihen, että opetuslapsi osaa panna niin paljon sisältäpäin rakkautta liikkeelle, ettei himojen tai vihan tai itsepuolustuksen tai katkeroitumisen tai kärsimyksiensä muistelemisen tai anteeksiantamattomuuden myrskytulva pääse häntä mukaansa viemään — niinkuin se vei sen miehen rakennuksen, joka hiekalle rakensi, so. joka kuulee nämä Jeesuksen sanat, nämä vuorisäärnan siveelliset käskyt ja neuvot, mutta ei tee niiden mukaan. Kun oppilas sensijaan on kuin se älykäs mies, joka rakensi huoneensa kalliolle, so. joka kuulee Mestarin sanat ja tekee niiden mukaan, silloin tuo myrsky ja tulva päinvastoin muuttaa opetuslapsessa — niinkuin jossain aallomurtajassa tai sähkövirran muuntajassa — siveellisen luonteensa, joten tuo himojen ja vihan hyökyaalto tai voimavirta työntyykin takaisin

maailmaan ja ihmiskuntaan siunauksena ja rakkaute-
tena.

Seisoessaan näin, yllättävimpänä ja kriittisimpänäkin hetkenään vankkana Mestarin käskyihin sisältyvän totuuden ja rakkauden siveellisellä ja henkisel-
lä kalliolla, saattaa ihminen, Mestarin oppilas sitten, myrskyn kestätyään tuntea niin suurta sisäistä riemua, että hän hyvinkin tulee huudahtaneeksi nuo sanat: "Eeli, Eeli, lama sabakhtani", so.: "Jumalani, Jumalani, miksi annat minun tuntea näin suurta riemua?"

Ja sitten hän kyllä alkaa ymmärtää Jeesuksen viidettä käskyä: "Rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä vainoavat."

— Rakastaa vihollisiaan? Kuinka sitä sentään osaa?

Niin, mutta siksipä juuri oppilas onkin oppilas. Hän opettelee ja oppii. Hän alkaa yhä selvemmin ymmärtää, että rakkaus on ihmisen oleellinen elämä, joka hänet pelastaa kuolemasta, ja että ihmisen elämällä on vain toisasteinen arvo ilman rakkautta. Siksi oppilas pyrkii sekä mietiskelyssään että teos-
saan rakastamaan. Esim. mietiskellen siten, että elä-
vöityneenä kohdistaa sydämensä ja mielensä niihin, joita ikäänkuin luonnostaan rakastaa. Sitten koettaa näin keskitetyn järkensä ja sielunsa voimalla rakastaa samalla tavalla vihollisiaan, niitä ihmisiä, joita taas kuin luonnostaan tekisi mieli pitää vihollisina.

Jatkaessaan tätä kiinteästi, uudelleen ja uudelleen, muuttuu oppilaan koko sielullinen olemus vähitellen; ja myöskin teot muuttuvat.

— Ja sitten vielä rukoilla vainoojainsa ja vahingoittajainsa puolesta? —

Niin, tämä rukoileminen ei suinkaan ole tyhjää sanahelinää — rukouksia kirkoissa ja rukoushuoneissa, joissa ihmisille on tullut tavaksi rukoillen pyydellä kaikkea, maallistakin, kaikkea mikä suinkin miellyttää tai sopii ihmisen laiskalle ja itsekkäälle, tai nautinnon- ja kunnian- ja vallanhimoiselle alemmalle minälle; josta Jeesus sanoo: "Totisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa". Sillä sellaiset rukoukset kuuluvat kokonaan alempaan kolminaismaailmaan, ja ihmiset saattavat niissä rukoilla suorastaan päinvastaista, kuin mitä Jeesus opettaa. Niinpä esim. Euroopan valtiokristityt ovat saattaneet rukoilla onnea aseilleen ja sotajoukoilleen voidakseen perinpohjin vihollisensa musertaa ja maahan masentaa!

Tuollaiset rukoilemisethan ovat suorastaan kaiken pyhyyden ja Jumalan ja Jeesuksen käskyjen pilkkaa. Siinähan on maapallomme alempi minä — jota Jeesus nimittää perkeleeksi ja murhaajaksi ja valehtelijaksi alusta asti — asetettu Jumalan tilalle, ja ihmisen oma itsekkyyys ihmisyyden ja veljesrakkauden tilalle.

Rukous sensijaan on aina elävöittymistä totuuden ja rakkauden hengessä. Ja me voimme rukouksessa selvästi eroittaa ainakin kaksi puolta. Ensimmäisessä puolestaan rukous on juuri sitä, että oppilas "menee kammioonsa ja sulkee ovensa ja rukoilee Isäänsä, joka on salassa", so. oppilas vetäytyy hetkittäin — tai oppii olemaan sitä sydämessään alinomaan — rauhalliseen hiljaisuuteen, jossa ei ympäristön melu ja oman

alemman minuutensa tottumukset ja tavat häntä hallitsisi, sekä koettaa hiljaa ja rauhallisesti mietiskellen kohoutua tajuntansa salaisuudessa asuvan Isän luo, ymmärtääkseen elämää Isän kannalta, ja mikä osa ja tehtävä hänellä poikana siinä on ja tarjoutuu, so. mitä hänen on tehtävä, miten meneteltävä, niin että siinä Isän tahto tapahtuisi, että siinä totuus ja rakkaus, että siinä ihmisyyys ja veljeys toteutuisi.

Tällöin on oppilaan aina pidettävä elävänä mielessään edellä esitetyt Jeesuksen käskyt, ettei mikään vihan tai aistillisuuden, ei valheen tai väkivallan henki pääsisi hänen mestarikseen asettumaan. Sillä sellaiset alemman kolminaismaailman henget ovat hyvin auliita sen tekemään, sekä samalla selittämään oikean Mestarin käskyt epäkäytännöllisiksi tai vanhanaikaisiksi, tai että "pyhälle on kaikki pyhää", ja että "tarkoitus pyhittää keinot".

Oppilaan täytyy pitää kiinni Jeesuksen käskyistä ja oppia ymmärtämään, että juuri siinä, kuinka hän ratkaisee käytännöllisiä asioita ja millaisia keinoja hän käyttää, että juuri siinä tulee näkyviin, kuinka hän on Jeesuksen käskyt ymmärtänyt. Jos hänelle esittäytyy joku "mestari", joko näkyväinen tai näkymätön, ei oppilas saa sellaista koskaan sokeasti totella. Sillä jos hän sen tekee, joutuu hän ennen pitkää rikkomaan ja jalkoihinsa tallaamaan kaikki Jeesuksen Kristuksen käskyt. Oppilaan täytyy aina selvästi muistaa, että hän on myös vastuunalainen kaikista teoistaan. Sentähden hänen täytyy aina pohtia ja punnita kaikkia tekojaan parhaimmalla ymmärryksellään, totuudenrakkaudellaan, sekä sovelluttaa

niihin edellä esittämämme Jeesuksen Kristuksen käskyt.

Kaikkea tätä me tarkoitamme rukouksen ensimmäisellä puolella.

Toisessa puolessaan tämä rukous muuttuu työksi. Tämä on luonnollista ja johdonmukaista jo senkin tähden, että oppilaan rukoukset ilmenevät hänen teoissaan, että hänen työnsä ja tekonsa osoittavat ja paljastavat hänelle itselleen, kuinka ja mitenkä hän on mietiskelyissään ja rukouksissaan ymmärtänyt Jeesuksen käskyt.

Tämä rukous on siis luovaa työtä, se on vähitellen yhä henkisempää työtä, työtä henkisenä poikana Isän näkökannalta, työtä korkeamman kolminaismaailman eli Jumalan valtakunnan kannalta; se on työtä koko hengen, sielun ja ruumiin voimilla. Ei se ole pahan vastustamista, ei se ole hävittävää rukoilemista ja hävittävää työtä, ei sellaista rukoilemista ja työtä, jossa viholliset ja vastustajat ja toisinajattelevat murskattaisi pois hyvän asian tai Kristuksen tulemisen tieltä, vaan se on puhtaasti luovaa ja rakentavaa työtä.

Rukoilijan, Jeesuksen oppilaan täytyy vähitellen oppia tekemään tarkka ero hävittävän ja rakentavan työn välillä. Hän harjaantuu eroittamiskyvyssään myös siinä asteessa ja merkityksessä, että hän oppii kieltäytymään ja vetäytymään kaikkine voimineen pois niistä toiminnan muodoista ja kanavista, joissa kuitenkin jossain muodossa ollaan mukana vihollista kukistamassa, vieläpä ihmistä tappamassa — jollaisena hävittävänä kanavana, hävittävänä rukoilijana ja toimijana ovat kristilliset valtiokirkot mahtavas-

ti toimineet, ja johon hommaan maailmansodan aikana avoimesti ja määräperäisesti yhtyivät johtavat teosofit ympäryvalloissa, nimenomaan Englannissa, painostaen — myöskin "mestareihin" vedoten — keskusvaltojen, erikoisesti Saksan musertamisen tarpeellisuutta ja välttämättömyyttä.

Kaikista tuollaisista kanavista ja hommista vetäytyy yksityinen Jeesuksen oppilas pois. Eihän hän muuten olisikaan Jeesuksen oppilas. Sillä: "Heidän hedelmistään te tunnette heidät... jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja hedelmiä".

Sensijaan Jeesuksen oppilas yhä mietiskellen syventyy vuorisäärnan käskyihin ja henkeen, sekä etsii sellaista toiminnan kanavaa, jossa ei hänen apuaan ja voimiaan käytetä, ei suoranaisesti eikä välillisesti pahan vastustamiseen — puhumattakaan ihmisten tappamisesta sodassa tai muuten —, vaan jossa kaikki työ on henkisesti valistavaa, luovaa ja rakentavaa, tehty totuuden ja rakkauden ja hyvän tahdon hengessä kaikkia kohtaan.

— Ja missä ovat ne rakennusaineet, joista Jeesuksen oppilas rakentaa?

Tavallaan ne ovat hänessä itsessään, tai ne ilmenevät hänen kauttaan. Yhdeltäpuolen ne ovat hänen omat henkiset kokemuksensa ja havaintonsa ja sisäiset voimansa, mutta toiselta puolen ne ovat sekä rakkauden ja myötätunnon että himojen ja vihan hyötyperäisyyden voimavirrat, joita ihmiskunta ja alemman kolminaismaailman henkivallat panevat liikkeelle sekä yksityisessä että kansallisessa, yhteiskunnallisessa ja valtiollisessa ja uskonnollisessa elämässä.

Jollain tavalla oppilas joutuu ne sekä ulkonaisesti että sisäisesti vastaanottamaan. Mutta hän ei alistu niiden vaikutukselle, tai toimeenpanijaksi sellaiseen, eikä taistele niitä vastaan, niitä tuhotakseen, eikä lähetä niitä sellaisinaan takaisin, vaan hän kiinnittää huomionsa ja tarkkaavaisuutensa Jumalan ja Mestarin työhön, siihen työhön, mikä hänellä on ja mitä hän tekee. Ja silloin nuo häneen sekä ulkoapäin että sisästäpäin syöksyvät voimat, sekä näkyväiset että näkymättömät, ne hänen rukouksensa voimassa ja työssä, hänen sielunsa tuskassa ja rakkaudessa ja henkensä tuleksa sulautuvat ja muuttuvat siunauksen ja henkisen elämän luoviksi voimiksi; ja hän, Jeesuksen oppilas, lähettää ne niin muutettuina henkisen työnsä kautta ulos maailmaan.

Niinkuin Jeesus nimenomaan sanoo: "Tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat, siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä parjaavat" Luukk. 6: 27, 28.

Ja tämä kaikki sentähden: "jotta olisitte taivaallisen Isänne lapsia, sillä hän antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyvällekin, ja antaa sataa niin vanhurskaille kuin väärillekin" Matt. 5: 45.

Ja niin riittääköön jokaisella ihmisellä kestävyyttä harjaantuakseen Jeesuksen Kristuksen opetuslapsena ihmisyyttä kohti!

SISÄLTÖ :

I

	Sivu
1. Syy ja seuraus, ilmiö ja sen aiheuttaja	7
2. Sisäinen yksi tulee ulkonaisesti moneksi	12
3. Kurjuuden ja onnen syntysanojen paljastuminen ihmiskunnan henkissä historiassa	16

II

4. Ihmisyys järkeilyn ja sydämen tasolla	31
5. Mikä on Kristuksen toinen tuleminen	38
6. Maria-ryhmän käskyt	44
7. Joosef-ryhmän käskyt	61
8. Kristus-lapsen ryhmä	72

III

9. Jeesuksen käskyjen laajempi merkitys	75
10. Älä suutu	84
11. Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas	92
12. Älä vanno	95
13. Älä ole pahaa vastaan	105
14. Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä	119

KIRJALLISUUTTA.

Tämän teoksen lukijaille suosittelemme erikoisesti seuraavia kirjoja:

H. P. BLAVATSKY:

Teosofian Avain 75:—

PEKKA ERVAST:

Vuorisaarna	65:—	90:—
Ihmisyiden uskonto	75:—	90:—
Gnostikot	80:—	
Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa	45:—	
Tähtikoulut	40:—	
Kuka auttaa meitä kuolemassa	40:—	
Kristuksen tutkimaton rikkaus	40:—	

y.m.

J. R. HANNULA

Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V ..	130:—	160:—
Mestari ja me	70:—	90:—
Tuomiokausi	60:—	75:—
Tuomiokausi II	70:—	90:—

y.m.

Kirjojamme voi tilata osoitteella

NEITI ALMA ALLINNIEMI

Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Näistä asioista puhuu myös teosofis-kristosofinen aikakauskirja

POHJOLAN VALO.

10 numeroa vuodessa, hinta 100 mk. Toimitus: **Turku, Korkeavuorenkatu 2 C 31.**

Hinta 100:—, 130:—.